

Hắc La Sát

Contents

Hắc La Sát	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	23
4. Chương 4	33
5. Chương 5	44
6. Chương 6	55
7. Chương 7	63
8. Chương 8	73
9. Chương 9	81
10. Chương 10	91

Hắc La Sát

Giới thiệu

Đây là một cái chính sách tàn bạo thống trị nhiều thế hệ: đương kim Thánh chủ, dựa vào binh lực h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-la-sat>

1. Chương 1

Trung Nguyên Thánh chủ phái sứ giả phát thiệp vô cùng chân thành, mời hoàng tử, công chúa Đại Lý tiến đến Hoàng Thành làm khách. Ngưng Yên công chúa tự nguyện đi trước Trung Nguyên, vua Đại Lý phái ngân y hộ vệ cao thủ nhất đi theo, dặn dò nữ nhi mang theo hoàn hồn đan quý báu có thể khởi tử hồi sinh cứu mạng, là vì sợ đường xa xa xôi, gặp nguy hiểm, có thể mượn đan được quý báu cứu mạng.

Vua Đại Lý cùng ba nữ nhi, mỗi người đều có một viên hoàn hồn đan cực trân quý. Sau khi đến Trung Nguyên gặp mặt Thánh chủ, đang phập phồng phỏng đoán Ngưng Yên mới biết được mục đích của Trung

Nguyên Thánh chủ là cầu hoàn hồn đan chữa trị cho Kim Phượng công chúa đang bệnh nặng. Ngưng Yên ngay tại tiệc tiếp đón cự tuyệt yêu cầu của Thánh chủ, lập tức khởi hành trở về Đại Lý.

Trên đường nghỉ trọ ở nhà trọ Tứ Quý, Thanh La sát lừa gạt đánh cắp hoàn hồn đan. Ngưng Yên tức giận không nhịn được, trước khi đi kiên quyết nói, sau khi trở về Đại Lý sẽ hướng đại vương cáo trạng, tuyệt không chịu để yên.

Ngưng Yên một đoàn xe ngày đêm chạy đi, tối hôm đó, sương mù dày đặc, trăng sao che lấp, cuồng phong gào thét, đất đá mù trời, trong màn sương một hán tử lưng đeo sấp đao cản lại đường đi, lạnh lùng nói ——

“Ngưng Yên công chúa, thỉnh tới Ma La giáo làm khách.”

Đang an tọa ở bên trong kiệu Ngưng Yên cảm nhận được một cỗ lạnh thấu xương sát khí, nàng xốc lên màn kiệu, nhìn chăm chú người tới ——

Nam tử thân hình cao to, trường bào đen như mực tung bay, lưng đeo sấp đao, tóc bay rối áo choàng, trên khuôn mặt cứng rắn có một vết sẹo từ đao kiếm hình trăng lưỡi liềm. Ngưng Yên cảm thấy cả kinh. Hồng rồi! Chẳng lẽ là Hắc La sát trong lời đồn? Tên khó đối phó nhất lại thích giết chóc trong Ma La giáo.

“Bảo hộ công chúa!” Nữ tì Thạch Lựu kêu lên, hộ vệ tùy thân rút đao đề phòng. Giữa cuồng phong bão cát, Ngưng Yên cách một tầng sương mù giăng co cùng đôi con người đen tàn khốc kia.

Một đám ngu xuẩn không biết sống chết! Hắc La sát cảnh cáo nói: “Đao mà ra, kiến huyết mới ngừng.” Tay đề lại đại đao sau lưng, mắt lộ sát ý.

Gặp Lôi Tiêu sẽ rút đao, Ngưng Yên giương giọng ngăn lại. “Dừng tay! Bỏ cung đi theo người, đừng vội đả thương người.”

Lôi Tiêu cười lạnh. “Thức thời.” Thu hồi tư thế rút đao, lập tức hướng cổ kiệu bổ ra một chưởng, cướp ra Ngưng Yên, ôm vào trong ngực, nói. “Ai dám thông tri việc hoàn hồn đan cho vua Đại Lý, ta tất chặt bỏ đầu Ngưng Yên.” Trong giây lát hai người biến mất trong màn sương.

“Công chúa?” Bọn hộ vệ kinh hô, giữa nơi hoang dã này tìm không thấy công chúa.

Thảm! Bọn hộ vệ hai mặt nhìn nhau, mờ mịt luống cuống.

Hộ vệ Lý Minh kinh hô: “Làm sao bây giờ?”

Hộ vệ Ngô Chung nói: “Trở về hướng đại vương bẩm báo sự thật!”

Thạch Lựu cảm thấy không ổn. “Nhưng là. Người nọ không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần hướng đại vương nói việc này, hẳn muốn chém chết công chúa a!” Gã vừa rồi kia tướng mạo hung ác, thoát nhìn tâm ngoan thủ lạt.

Hộ vệ Đinh Mẫn sợ hãi. “Đại vương tính khí táo bạo, hiện tại ta không thể bảo vệ tốt công chúa, sau khi trở về khẳng định mất mạng.”

Cả đoàn nhất thời kêu rên không thôi.

“Ê! Vạn Phúc, người sao không nói lời nào?” Lý Minh hỏi cái đầu thông minh nhất trong bọn họ, vẫn đang trầm mặc Kim Vạn Phúc.

“Đúng vậy, người cũng phải nghĩ biện pháp a!” Thạch Lựu cũng nói. “Không hé răng là như thế nào hả? Sợ tới mức câm rồi sao?”

Vạn Phúc nhìn nhìn mọi người, che miệng thấp giọng khụ khụ, nói: “Ta cảm thấy, chúng ta không thể quay về Đại Lý, ta có cái chủ ý.”

“Biện pháp gì?” Mọi người vẻ mặt chờ mong.

Vạn Phúc tiếp tục nói: “Cũng là Ma La giáo cường bắt công chúa, còn nói không cho chúng ta hướng đại vương bẩm báo việc này, chúng ta đi tìm Ma La giáo.”

“Hả!” Thạch Lựu kinh hô. “Còn đi tìm bọn họ?”

“Phải.” Vạn Phúc nói. “Tìm được Ma La giáo, kêu bọn hắc thu lưu chúng ta, cung cấp ăn ngon hảo trụ.”

Ngô Chung chỉ vào Vạn Phúc trách mắng: “Thật ngây thơ! Người cho là người ta sẽ quản chúng ta chết sống?”

“Sẽ!” Vạn Phúc cam đoan. “Các vị, mà nay cũng chỉ còn con đường này có thể đi, ta cam đoan Ma La giáo sẽ thu lưu chúng ta, để cho chúng ta trải qua đoạn ngày vui vẻ tiêu dao.”

Lý Minh cười hắc. “Nói cứ như là thật vậy, người cho người là ai?”

Vạn Phúc mắt sáng lên, khoe miệng giương giương, trả lời: “Ta là Ma La giáo Nhị đường chủ Thanh La sát”. Chỉ thấy tay hắc đưa lên một trảo, xé xuống tầng da mặt, hiện ra gương mặt tuần tú, mọi người kinh hãi nghẹn họng nhìn trân trối, hắc cười hướng bọn họ nói: “Ồ trong thành Tôn mỗ có tòa Thanh Hi biệt trang, nếu không chê, mời đến chỗ ta hưởng vinh hoa phú quý. Hảo huynh đệ Vạn Phúc của các vị đã ở nơi đó uống rượu mua vui, chờ cùng các vị gặp gỡ, các vị nghĩ thế nào?”

Mọi người choáng váng một trận, lấy lại tinh thần, hoàn toàn cam tâm tình nguyện cùng Thanh La sát đi rồi.

Trăng sáng nhô cao, trời đêm đầy sao. Trên đường đất vàng, hai hắc tuấn mã song song kéo xe ngựa, hướng Hắc trại rong ruổi mà đi.

Bên trong xe, Lôi Tiêu nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngưng Yên âm thầm đánh giá hắc, một đầu cuồng loạn tóc đen, giấu không được đại đao dữ tợn, thân hình khổng lồ ẩn trong hắc bào. Nghĩ đến vừa mới rồi nhìn thấy hắc đôi mắt đen lạnh lùng kia thì lại nhin không được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Từng nghe nói đến tổ chức Ma La giáo này, nghe nói cầm đầu Hắc La sát giết chóc vô số, nằng liếc đến thanh sáo đao đeo trên lưng hắc kia, nghe nói sáo đao uống huyết, nó khát, Hắc La sát hay dùng chính máu mình cho nó ăn.

Nam nhân này cuồng tứ bất tuân, lạnh lùng tàn khốc, giờ phút này hắc tuy rằng nhắm mắt nghỉ ngơi, nằng lại có thể cảm nhận được hắc quanh thân tỏa ra hơi thở nguy hiểm, mơ hồ áp bách nằng. Ngưng Yên có thể xác định, hắc không cần trợn mắt cũng có thể nắm giữ động tĩnh của nằng.

Công phu của nằng không kém, nhưng cũng không muốn làm bừa. Nằng không làm chuyện không nắm chắc được, lại càng không ngốc đến đi chọc giận hắc.

Đây là đâu? Qua cửa sổ nhỏ nằng quan sát bốn phía, hai bên dày đặc rừng rậm tối tăm, trong rừng ánh sáng đom đóm thoát ẩn thoát hiện, gió lạnh thổi tới trước mặt. Ngoài xe, có hắc báo một mực yên lặng cùng đi.

Ngưng Yên đoán, là hắc nuôi đi? Nghe đồn Hắc La sát có thể điều khiển thú vật, xem ra là thật .

Sau khi hiểu biết sơ sơ hoàn cảnh của mình, Ngưng Yên đánh võ trầm mặc, nằng nói: “Người tốt nhất thả ta đi.”

Lôi Tiêu nghe xong trợn mắt, quay đầu thấy nằng đối diện hắc cười. Hắc lạnh lùng một câu: “Không được.” Hắc đáp ứng giúp Thanh La sát giam lỏng nằng, tránh cho nằng quay về Đại Lý cáo trạng, bắt lợi cho Ma La giáo.

“Không phải người thực cho rằng ta để ý đến một viên hoàn hồn đan đấy chứ?” Ngưng Yên mỉa cười nói.

Hắc La sát nhìn, ánh mắt lạnh hơn. Hắc bình tĩnh nhìn lại nằng, trấn định tâm tư, dựa vào ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống bên trong xe mà đánh giá bị cướp đến Ngưng Yên công chúa.

Nằng một thân màu bạc cầm bào, da trắng như tuyết, tóc đen thẳng chảy xuống, mềm mại tinh tế rơi xuống hai bờ vai, hắc dường như có thể cảm nhận được kia mềm nhũn xúc cảm như tơ tựa gấm.

“Người thả ta đi.” Nằng đầy mắt mù mịt hơi nước, dưới làn mi dài hai tròng mắt lưu động như sóng nước, môi đỏ mọng chứa ý cười. Trong đêm đen, nằng khuỷu tay trái gác ở mép xe, dáng ngồi biếng nhác, tựa tiểu phi tiểu nhàn. Kia ánh mắt vô tội, cười đến mềm mại đáng yêu, tựa như cái vật nhỏ yếu ớt, dù là nam tử ý chí sắt đá cũng bị đả động.

Hắc La sát luyện tiếu dời tầm mắt, nhưng cũng không muốn nhận lời năn nỉ của nàng.

Nàng giống như ngoài cửa sổ ánh trăng xuyên vào, gần như vậy, lại cảm thấy mờ mịt xa cách, nắm giữ không được.

Nhìn nàng quá mức mỹ mạo, nhưng hắc lại cảm thấy hư không. Đối mặt hắc giết chóc nổi danh, nàng như thế nào còn có thể cười khanh khách? Nàng không sợ hắc? Lôi Tiêu sắc mặt cương cứng, con người tối sầm lại.

Nàng càng thêm ý cười. “Người nói chuyện a? Để cho ta đi thôi.”

Không khí lạnh qua cửa sổ mà vào, hắc ngồi được trên người nàng truyền đến thanh u mùi hoa, nhớ lại lời nói của lão hữu Tôn Vô Cực——

“Ngưng Yên công chúa này, nghe nói tìm hoa mà ăn, có người nói nàng là hoa yêu đầu thai, hoa gì đến trong tay nàng đều nở sáng lạn. Huynh phải cẩn thận, nàng rất giao hoạt. Đừng khinh thường nữ nhân này, nhất là thời điểm nàng cười...”

Nàng đang cười, nói. “Hắc La sát, người nếu không thả ta, sợ muộn cũng đã muộn.”

Muộn? Lôi Tiêu nhú mày, không hiểu ý tứ của nàng. Nàng cười đến sòng mắt mềm mại đáng yêu, thanh âm đầy đặc tình tế, giống sợi tơ nhỏ nhỏ trôi ở hắc.

“Mang theo ta, cẩn thận a, đưa tới họa sát thân.”

Lần này, đổi lại là Hắc La sát nở nụ cười. “Dựa vào sát sinh lập nghiệp, sẽ không sợ người đến giết.”

“Tốt lắm, lần này khiến cho người chém giết đến đã nghiền.” Dứt lời, nàng quay mặt qua, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lôi Tiêu vẻ mặt nghiêm túc, không rõ ý tứ của nàng trong lời nói, đột nhiên ngoài xa truyền đến hắc báo giận dữ tiếng rống!

Một trận cuồng phong đánh úp lại, khiến cho tuần mã quỳ xuống đất, xe ngã xuống, Lôi Tiêu tóm lấy Ngưng Yên bay vút mà ra.

Trong tối tăm có người quát ra. “Đại Lý Ngưng Yên công chúa, hoàng triều tiểu công chúa mệnh nguy, Thánh chủ mời người tức khắc giao ra đan dược!”

Vài tên binh sĩ chặn đường, cầm đầu là nam tử cười bạch mã, khuôn mặt âm trầm, hai mắt như đuốc. Hắc là một trong bát đại danh tướng bên người Thánh chủ, Mãnh tướng quân.

“Ngưng Yên công chúa, nghe thấy không?” Tướng quân quát.

Ngưng Yên mỉm cười, khoắc lấy cánh tay Lôi Tiêu, nghiêng đầu nhìn Lôi Tiêu liếc mắt một cái, sau đó đối Mãnh tướng quân nói: “Hoàn hồn đan ở trên người hắc.”

Mãnh tướng quân trừng mắt nhìn hắc bào nam tử. “Hảo hán, hãy xưng tên ra!”

“Người hồi sát đạo này của ta, như thế nào?” Lôi Tiêu vỗ vỗ đao đeo sau lưng.

“Cuồng đồ lớn mật!” Mãnh tướng quân nâng đao chỉ hướng hắc. “Mau dâng lên đan dược, nếu không tính mạng khó giữ được.”

“Bằng người?” Lôi Tiêu cười lạnh, nhiệt huyết sôi trào. Tốt lắm, gần nhất không chém người, chính là cả người ngựa ngáy, lấy thăng nhai này cho sát đạo ăn vừa vặn. Nháy mắt, sát khí mạnh xuất hiện.

“Không biết sống chết!” Mãnh tướng quân tức giận, giật ngựa nâng đao, nghênh chiến Lôi Tiêu. Đối với thủ hạ mệnh lệnh: “Động thủ!”

Binh lính hô quát, có lấy thương, lấy tên, có cả thiết chùy, toàn bộ đánh về phía Lôi Tiêu. Lôi Tiêu quay đầu nhìn Ngưng Yên liếc mắt một cái, ý bảo nàng lui ra phía sau.

“Người tự tìm.” Ngưng Yên hồi hắc một chút câu hồn mỉa cười. Sát khí tiếp đến, nàng từ từ lui về phía sau.

Hơn mười cây đại đao chém về phía Lôi Tiêu, cầm đầu Mãnh tướng quân đao bay bắn về phía hắn. Hắn không nhìn lưỡi đao bay đến, vẫn nhìn Ngưng Yên, xem nàng cười lui cách ra chiến trường. Bỗng dưng, Lôi Tiêu nghiêng người, vỏ đao trên lưng bắn bay ra.

“Rống ~” Hắc báo vút ra, ngăn trở binh sĩ vọt tới. Nó ngóc đầu gào rống, kinh động thú vật trong rừng rậm. Chúng nó nghe thấy được, toàn bộ chạy ra, sải lang hổ báo chạy tới ngăn trở trận địa địch, nghe răng trợn mắt, mắt lộ ra hung quang, tiếng gầm gừ khiến trên người lông tơ dựng đứng.

Những binh sĩ kinh ngạc lui vài bước. Sao lại thế này?

Mãnh tướng quân thấy thế, ánh mắt kinh hoàng. Những dã thú này... Hắn trừng trụ hán tử, kinh hãi kêu: “Hắc La sát?”

Ngưng Yên đã đi xa. Lôi Tiêu nhìn lại Mãnh tướng quân, nhìn hấn sắc mặt hoảng sợ, lạnh lùng một câu: “Đã quá muộn.” Muộn rồi, hắn muốn giết người. Lôi Tiêu con người đen bật ra sát ý.

Mây đen che lại mặt trăng, khắp nơi hôn ám. Lôi Tiêu nhìn hắc báo liếc mắt một cái. Hắc báo hiểu ý gào rống, đàn thú nhào về phía trước, cản xé binh lính. Thoáng chốc dâng lên tiếng kêu rên, máu tươi vấy ra.

Mãnh tướng quân vung đao bổ tới hướng Lôi Tiêu, gió từ lưỡi đao thổi tung Lôi Tiêu tóc đen. Sáp đao người được mùi máu, ở bên trong vỏ rung lên mãnh liệt, giống như la hét muốn uống máu. Lôi Tiêu cũng không thêm rút đao, chỉ lấy vỏ đao ứng phó, hai người kịch liệt đấu.

Rõ ràng có thể một chiêu là đánh bại Mãnh tướng quân, Lôi Tiêu cũng không chịu ột đao mất mạng, giống như mèo vờn chuột, cùng Mãnh tướng quân một chiêu đáp một chiêu, cho đến khi chán, mới đề bao kiếm rút đao, chỉ thấy lưỡi đao một cái chớp mắt.

Mãnh tướng quân giật mình, cảm thấy ngực một trận nhiệt tê dại, cúi đầu, cũng không thấy ngực có thương tích. Đúng lúc này đau nhức ập tới, hắn quỳ rạp xuống đất, đột nhiên trở mắt thấy trước ngực chậm rãi hiện lên một đạo vết máu, máu tươi chảy ra, càng tuôn càng nhiều, nhiễm đỏ vạt áo trước. Mãnh liệt trừng trụ Lôi Tiêu, run giọng hỏi: “Người. lúc nào. rút đao?”

Đao nhanh đến thế nào để giết người một cái chớp mắt không thấy máu? Muốn miệng vết thương sâu đến thế nào mà phải đợi trong chốc lát, huyết mới ồ ồ trào ra? Mãnh tướng quân không hiểu, Lôi Tiêu lúc nào động tay, hắn chỉ thấy một cái chớp mắt ánh sáng lạnh a! Tướng quân tê liệt ngã xuống, trơ mắt trừng mắt Lôi Tiêu, hận chính mình chết không rõ.

Lôi Tiêu mất lạnh nhìn lại. “Đến hỏi Diêm Vương đi.”

Chỉ trong chốc lát, thi thể khắp nơi, đàn thú tranh ăn.

Lôi Tiêu ngẩng đầu, nhìn chăm chú phương hướng Ngưng Yên biến mất.

Đuổi hay là không đuổi đây?

Rời xa giết chóc, Ngưng Yên không đi nhanh, ẩn vào rừng cây. Nàng xuyên qua bụi hoa, ở bên đường hái được mấy đóa hoa cất vào trong tay áo. Đi đến bên suối, ngồi xổm xuống bên dòng nước, nhìn chăm chú bóng hình phản chiếu dưới nước. Nàng nhìn thấy chính mình, khuôn mặt xinh đẹp vô song. Phụ vương đã nói qua, sau lần này trở về Đại Lý sẽ giúp nàng kén phò mã. Hừ, nàng mới không cần, nàng sớm đã có người hợp ý.

Ngưng Yên thò tay xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ làn nước, dung nhan trong nước nổi lên gợn sóng. Nàng trong mắt nhìn thấy chính mình đang cáo biệt người nọ.

Hắn là bạn chơi đùa thuở thơ ấu của nàng. Bọn họ thanh mai trúc mã, từng có ước hẹn. Lần này đến Trung Nguyên, đã sớm có kế hoạch muốn tìm hắn, vì bọn họ lúc trước ước định.

Thiệu Tứ Phương, còn nhớ rõ ước định của chúng ta sao?

Hắn là nhi tử của Đại Lý hoa sư, hơn một năm trước đi vào Trung Nguyên sau liền biến mất vô tung, khiến nàng nhớ đến thật khổ sở a.

Ngưng Yên từ cẩm bào lấy ra thanh đồng đoản kiếm. Đây là vật đính ước lúc ấy bọn họ trao nhau, nàng cũng đáp lễ bằng một cái hàm mộng vòng tay. Bọn họ đã ước hẹn với nhau, cho dù đại vương không đồng ý, hắn cũng sẽ nghĩ cách mang nàng đi.

Ngưng Yên khẽ xoa đoản kiếm, trân trọng cất vào trong áo, lấy ra hoa bên đường hái được, bưng lấy một vốc hồng rồi tím, một ngụm nuốt vào trong mồm. Nhìn chăm chú ảnh phản chiếu trong nước, ăn hoa, hoài niệm quãng thời gian đã qua. Nàng có ảo giác, trong nước ảnh ngược không phải chính mình, mà là hắn, người khiến nàng ngày đêm mong nhớ.

Ngưng Yên mỉm cười, sự tình phát triển đều ở trong nàng dự kiến. Ngay từ đầu Thanh La sát cướp đi hoàn hồn đan, nàng liền tương kế tựu kế, lời thề báo thù, vì là muốn Ma La giáo ra tay cản lại nàng. Bọn họ vệ một đường hộ tống nàng khẳng định gấp đến độ xoay quanh đi? Ngân y hộ vệ là thủ hạ dũng mãnh của phụ vương, thật muốn cảm tạ Hắc La sát, nếu hắn không nhúng tay, bằng năng lực bản thân nàng sao có khả năng đào thoát?

Ngưng Yên không thích Trung Nguyên, vương cung cẩm y ngọc thực như thế nào cũng tốt hơn so với lưu lạc giang hồ. Cuộc sống đao quang kiếm ảnh mặc dù kích thích, nàng lại càng yêu an nhàn ngày. Ngắm hoa nuôi chim, nhàn nhã uống rượu, gảy đàn ngâm thơ, đây mới là ngày sống mà nàng yêu nhất. Nếu không phải vì Thiệu Tứ Phương, nàng sao có thể có thể giao thiệp với giang hồ? Cái người tài hoa kia, hắn lưu lạc đến nơi nào rồi?

Ngưng Yên mệt mỏi, nằm ở bên suối, nghe nước chảy róc rách, dưới ánh trăng đi vào giấc ngủ. Bóng cây mờ trốn mặt của nàng, nàng trong mộng ngủ say, tưởng tượng là hắn đến khẽ vuốt ve nàng...

Hừng đông, Ngưng Yên rửa mặt, đứng dậy ra đi. Nàng xuyên qua rừng cây, đi vào chợ náo nhiệt, vào một gian hiệu cầm đồ.

Sau nửa canh giờ, một gã thiếu niên áo trắng đội mũ đi ra hiệu cầm đồ. Thiếu niên mi thanh mục tú, ánh mắt thông tuệ, cười cười. “Hắn” vung ra quạt gỗ đàn hương, bước hướng đến nhà trọ tụ tập người qua đường, đem cẩm y hoa lệ để lại cửa hàng.

Ngưng Yên công chúa nữ giả nam trang, gặp người liền hỏi thăm tin tức Thiệu Tứ Phương.

“Công tử có nghe nói qua người này không?”

Công tử mặc thanh sam bị hỏi há mồm phát ngốc. Kinh ngạc nhìn thiếu niên tinh da nộn thịt trước mắt, thật sự là trông vô cùng xinh đẹp, hắn mặt đỏ tai nóng, lắp bắp nói: “Ta... Ta không biết, Thiệu, Thiệu cái gì?”

Ngưng Yên mỉm cười. “Thiệu Tứ Phương, công tử có nghe qua người này không?”

Thanh sam công tử lắc đầu. Ngưng Yên lại đến chỗ ông chủ nhà trọ hỏi thăm, lại lục tục tìm rất nhiều người hỏi, hỏi không ra tin tức, vì thế ra khỏi thành hướng quan ngoại đi.

Lúc này, Hắc La sát vừa mới vào thành, cùng Thanh La sát ở nhà trọ hội hợp.

“Lúc cướp Ngưng Yên nàng không phản kháng?” Tôn Vô Cực hỏi hắn sự tình trải qua.

“Không có.”

“Hộ vệ đâu?”

“Ngưng Yên muốn bọn họ không động thủ.”

“Ừ.” Nhẹ nhàng xuất ra bảo quạt, Tôn Vô Cực tính toán. “Không đúng, không giống tác phong của nàng.” Thúc thủ chịu trời, hoàn toàn không có phản kháng? Nàng sao yếu đuối như vậy?

Lôi Tiêu rót rượu vào chén. “Có lẽ lo lắng bộ hạ chịu vất vả.”

Lời nói của Lôi Tiêu làm Tôn Vô Cực cười to. “Đừng đùa, tâm địa nàng sao lại tốt như vậy đâu?”

Lôi Tiêu cũng cười. “Nàng cố ý làm cho người của Thánh chủ biết Ma La giáo cướp đi hoàn hồn đan.” Hắn buộc phải giết Mạnh tướng quân diệt khẩu.

“Muốn ta nói cho huynh hoàn hồn đan chơi tốt thế nào sao?” Tôn Vô Cực cười dò xét lão hữu.

“Không cần.” Hắc không có hứng thú.

“Vậy muốn biết ta lấy hoàn hồn đan làm gì sao?”

Lôi Tiêu uống rượu, đầu cũng không nâng, nói: “Huynh thích liền chơi đi.” Còn không biết sao? Tôn Vô Cực yêu ngạc nhiên cổ quái gì đó, chuyện này chỉ là tìm thú vị, huynh đệ cao hứng là tốt rồi.

“Vô Cực hại huynh chuốc đến máu tanh rồi.” Tôn Vô Cực áy náy cười.

“Người giang hồ, không sợ máu tanh.” Lôi Tiêu cũng không rót rượu, trực tiếp chộp tới bình rượu uống một ngụm lớn.

“Đúng vậy a, người giang hồ chỉ sợ nhi nữ tình trường.” Tôn Vô Cực tựa tiểu phi tiểu nói.

Lôi Tiêu im lặng, lười quan tâm.

Tôn Vô Cực cứ thế nói: “Ngưng Yên xem ra là không trở về Đại Lý cáo trạng.”

Lôi Tiêu khó hiểu liếc nhìn Tôn Vô Cực.

“Chúng ta đều bị Ngưng Yên lợi dụng.” Tôn Vô Cực nói. “Theo ta thấy, Ngưng Yên lợi dụng chúng ta thoát khỏi hộ vệ, chính là, nàng ở lại Trung Nguyên, dụng ý là cái gì?” Tôn Vô Cực cân nhắc.

Lôi Tiêu cầm lấy chân gà ném xuống dưới bàn, hắc báo há mồm cắn nuốt.

Có chuyện gì có thể làm cho công chúa kim chi ngọc diệp cam nguyện lưu lạc giang hồ? Lôi Tiêu cân nhắc.

Tôn Vô Cực còn nói: “Thánh chủ muốn ta giúp hắc đoạt hoàn hồn đan, ta cự tuyệt. Nếu hắc biết ta không những không giúp, còn đoạt hoàn hồn đan mà hắc muốn, đến lúc đó sẽ muốn tìm Ma La giáo phiền toái. Giờ chúng ta đều đừng gây chuyện a, tốt nhất điểu thấp điếm, cẩn thận làm việc, phân phó huynh đệ chớ chọc đến người của Thánh chủ ——”

Lôi Tiêu ngắt lời Tôn Vô Cực. “Tối hôm qua, ta giết Mãnh tướng quân.”

“Vậy sao?” Tôn Vô Cực nghe xong cười to.

Lôi Tiêu còn nói: “Cùng nhau làm thịt mười tám binh sĩ.”

Tôn Vô Cực cầm bảo quạt che mặt, đáy mắt nhiễm ý cười, trêu chọc nói: “Huynh thú tính quá a?”

Lôi Tiêu cười không nói, giết sạch Thánh chủ binh sĩ chủ yếu là không cho bọn họ bắt Ngưng Yên, xem như giúp nàng cản phía sau. Nắm chén rượu, hắc nhìn nước rượu màu hổ phách rung rung trong chén, nhớ tới đêm qua nàng mỉm cười biểu tình, ngực hơi hơi nóng. Đêm qua bàn tay trắng nhỏ bé mềm mại của nàng, nhẹ kéo cánh tay hắc, tuy chỉ một chút, lúc ấy, hắc lại thực cuồng.

“Nếu Ngưng Yên công chúa không có ý quay về Đại Lý, liền không quan tâm nàng.” Tôn Vô Cực nói.

“Không, muốn bắt nàng.” Lôi Tiêu khẩu khí kiên định.

“Tại sao?”

“Cuối cùng nàng cũng sẽ quay về Đại Lý cáo trạng, để tránh ngày sau huynh đệ phiền toái, ta tới bắt nàng.” Giống mèo vờn chuột, muốn bắt nàng là dễ như trở bàn tay. Lôi Tiêu mạnh uống một ngụm rượu to, ngũ tạng, cũng giống như sau khi gặp qua Ngưng Yên xao động tâm.

“Ừ, huynh đệ nói cũng đúng”. Tôn Vô Cực gật đầu, dò xét lão hữu, thanh thanh yết hầu, hỏi thăm: “Huynh không phải là ...?”

Lôi Tiêu trừng mắt Tôn Vô Cực, quát hắc một câu. “Câm miệng.”

Vô Cực ha ha cười. “Được được được. Bất quá, huynh đệ, ta phải nhắc nhở ngươi, muốn sống lâu vài năm, liền cách nữ nhân này xa một chút.”

Lôi Tiêu không đáp lại lời của hắc, chỉ nói: “Giúp ta nghĩ xem, nàng hướng phương hướng nào đi?”

Bằng Ma La giáo thế lực, muốn bắt được Ngưng Yên dễ như trở bàn tay. Lôi Tiêu cùng Tôn Vô Cực ăn qua bữa trưa, liền tìm tới hỏi thăm tích của Ngưng Yên, lại cùng bằng hữu trong giáo hỏi thăm, tra cứu trên lộ tuyến Ngưng Yên đi qua nhất nhất các nhà thương gia đều điều tra nghe ngóng.

Ở hiệu cầm đồ Tiết gia, Hắc La sát đưa một thỏi bạc, cùng ông chủ hiệu cầm đồ hỏi thăm tích Ngưng Yên.

“Sáng nay quả thật là có vị nữ tử mặc ngân bào...” Ông chủ hỏi tường. “Trên người nàng có mùi hương, ta nhớ rõ nàng là cái đại mỹ nhân a, chưa bao giờ thấy qua nữ tử đẹp như thế.” Ông chủ xoay người vào trong nhà, trong chốc lát, mang đến cầm bào. “Xem, nàng bán áo choàng này.”

Thanh La sát dùng quạt gẩy gẩy áo choàng. “Đúng vậy, là Ngưng Yên.”

Lôi Tiêu hỏi: “Nàng còn bán cái gì?”

“À...” Lão bản lập tức xuất ra một đôi tân nguyệt khuyên tai, hồng ngọc vòng tay, một khối ngọc bội bạch ngọc ánh sáng ôn nhuận, ngân trâm khắc hoa văn. “Tất cả đều là hàng thượng đẳng hiếm thấy, ta cho nàng giá tốt.”

Hắc báo đột nhiên chồm lên quây, ông chủ sợ tới mức lui vài bước. Báo nhi ngửi thấy mùi cầm bào, phát ra âm thanh ư ử.

Lôi Tiêu đem cầm bào xốc lên, ném lên bả vai, mùi hương ở lại trên áo bào nhất thời tỏa ra ngào ngạt.

Lôi Tiêu hỏi ông chủ: “Nàng có nói qua cái gì không?”

“Nàng hỏi ta một người, nhưng ta không biết.”

“Ai?”

“Thiệu... Thiệu Tứ Phương.” Hắc nhớ rõ đúng là tên này.

Thiệu Tứ Phương? Lôi Tiêu cùng Tôn Vô Cực trao đổi ánh mắt. Cái tên này làm bọn hắn khiếp sợ, như thế nào cũng không có biện pháp đem Ngưng Yên cùng chủ nhân tên này cùng nhau dấu.

“Các người nhận thức sao?” Ông chủ nhận thấy được bọn họ vẻ mặt khác thường.

“Có nói vì sao tìm hắn không?” Tôn Vô Cực hỏi.

“Không có.” Ông chủ nói.

“Nàng đi hướng nào?” Tôn Vô Cực hỏi.

“Nàng hướng phố bên phải đi.” Ông chủ đem trang phục Ngưng Yên thay ra hình dung cho bọn hắn nghe.

Lôi Tiêu trầm tư, nói: “Đồ của nàng, ta mua.”

Tôn Vô Cực nghe xong nghiêng người liếc lão hữu. “Ai, mua đồ cô nương gia làm gì? Hắc trại lại không có nữ nhân.”

Lôi Tiêu trừng hắc một cái, muốn hắc câm miệng.

Ông chủ thu bạc, đem đồ của Ngưng Yên bọc lại, cung kính đưa cho Lôi Tiêu.

Đi ra khỏi hiệu cầm đồ, ánh nắng rực rỡ. “Xoạch” một tiếng, Vô Cực vung ra bảo quạt, vừa phe phẩy vừa lâm vào trầm tư. “Thiệu Tứ Phương, Thiệu Tứ Phương? Ừ, nếu ta nhớ không lầm, hắn là người của Thánh chủ.”

Lôi Tiêu gật đầu, nói: “Hắn là con rể của đại phu hoàng triều ‘Quý y.’”

Quý y từng có ân oán với hảo hữu của Tôn Vô Cực Mộ Dung Biệt Nhạc.

Quý y am hiểu chất độc giết người. Tôn Vô Cực nhớ rõ không lâu trước đây hảo hữu thân y Mộ Dung Biệt Nhạc từng cùng hắn đề cập qua, bên người Quý y có kẻ kêu Thiệu Tứ Phương. Hắn cùng Quý y liên thủ trồng độc hoa, Quý y vừa chiêu hắn làm con rể, nghe nói Quý y cố ý đem Độc môn công phu truyền thụ cho Thiệu Tứ Phương.

Lôi Tiêu nghiêm trọng trầm tư, Ngưng Yên tìm Thiệu Tứ Phương làm cái gì? Bọn họ có quan hệ gì?

Tôn Vô Cực nói: “Lại lịch Thiệu Tứ Phương ta sẽ phái người đi thăm dò.” Hắc phân tích.”Xem ra Ngưng Yên còn không biết Thiệu Tứ Phương là người bên cạnh Thánh chủ.” Hắc nghiêng đầu liếc lão hữu một cái, lắc đầu chắc nói. “Lôi Tiêu a Lôi Tiêu, huynh từ khi nào bắt đầu thích đồ của nữ nhân rồi?” Hắc cúi người nhìn xuống báo nhi đang ngồi, ầm nhần cổ không cười. Hắc báo ụy phong lẫm liệt, trên lưng lại thò cái bọc đồ sặc sỡ, bên trong tất cả đều là những thứ Ngưng Yên cần đồ.

Lôi Tiêu trên mặt hơi có vẻ xấu hổ, cứng rắn nói: “Chúng ta tại đây cáo biệt, ta đi”.

“Đuổi theo Ngưng Yên?”

Lôi Tiêu nhũ mày, chấp tay cáo từ.

Tôn Vô Cực dùng cây quạt vỗ vỗ vai của hắc, đôi mắt đen lóe ra ý cười. “Ê, không phải ngại chính mình sát khí quá nặng mới mang theo quần áo thơm như vậy đi?” Báo quạt chọc chọc vào cổ áo trên vai Lôi Tiêu.

Lôi Tiêu trừng hắc một cái. Hắc báo phát hiện chủ tử ảo não, nhẹ răng phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh cáo Tôn Vô Cực.

Tôn Vô Cực ha ha nở nụ cười. Hắc nhìn ra hứng thú, Lôi Tiêu đối với Ngưng Yên công chúa này. rất có ý tứ . Hắc nói với Lôi Tiêu: “Được rồi, để huynh an tâm đuổi theo Ngưng Yên công chúa, vua Đại Lý bên kia ta giúp người giải quyết.”

Lôi Tiêu nhũ mày, không hiểu ý tứ của hắc.

Tôn Vô Cực cười giải thích. “Vua Đại Lý sớm hay muộn cũng sẽ phái người tìm Ngưng Yên.”

“Cho nên?”

“Cho nên sẽ để bọn họ tìm không ra.”

“Ý tứ là, chỉ cần ta gặp người Đại Lý đi vào liền làm thịt?”

Ha ha. Tôn Vô Cực cười to. “Huynh thật sự là trong đầu toàn chỉ biết đánh đánh giết giết. Làm gì mà cứ phải đổ máu a? Ta đương nhiên có diệu kế khiến bọn chúng tìm không ra, cũng không thể quay về Đại Lý.”

Lôi Tiêu nhìn hắc cười đến đắc ý, hỏi: “Huynh nghĩ ra biện pháp gì? Chỉ cần là tìm đến Ngưng Yên, liền bắt đi giam lại?”

“Không không không, này đánh, này giam nha, đều là hạ hạ sách.”

“Kia thượng thượng sách là?”

“Chiêu đãi bọn họ, khoản đãi bọn họ, ngày ngày làm cho bọn họ uống rượu mua vui. Sung sướng rồi, ai còn muốn đi phí sức giúp vua Đại Lý tìm công chúa”.

“Huynh thông minh.” Lôi Tiêu nở nụ cười.

“Còn có càng thông minh hơn.”

“Cái gì?”

Tôn Vô Cực vỗ vỗ bả vai hắc. “Hảo huynh đệ, thừa dịp hiện tại huynh tai thính mắt tinh, mau cảm tạ ta một tiếng.”

“Tạ huynh cái gì?” Lôi Tiêu khó hiểu.

Tôn Vô Cực ánh mắt tối lại, cười nói: “Cảm tạ ta ân cứu mạng.”

“Bậy bạ cái gì?” Hắc càng nghe càng hồ đồ. Tôn Vô Cực lại chỉ phe phẩy quạt, cười tủm tỉm xoay người đi rồi.

Lôi Tiêu nhìn theo bóng dáng màu xanh kia. Tôn Vô Cực này, ả nói bừa bãi, không biết suy nghĩ cái gì?

Ngưng Yên một đường điều tra nghe ngóng tầm tích Thiệu Tứ Phương, lúc này đến một gian tiểu điểm nơi nông thôn nghỉ chân.

Cũng không biết hỏi thăm quá bao nhiêu người tầm tích của Thiệu Tứ Phương, đáng tiếc đều hoàn toàn không có thu hoạch gì. Ngưng Yên uể oải.

Thiệu Tứ Phương là hoa sư lừng lẫy nổi danh a. Bằng năng lực trồng hoa của hắn, sớm nên có được một phen danh khí, nhưng làm sao cũng lại chính là không có người nhận biết Thiệu Tứ Phương.

Ai! Trung Nguyên lớn như vậy, nàng muốn tìm một người, nói dễ hơn làm? Hoặc là nên đổi cái biện pháp, thí dụ như mượn sức Thánh chủ, thỉnh hắn hỗ trợ. Nhưng là hoàn hồn đan bị Thanh La sát chết tiệt trộm đi, lấy cái gì cùng Thánh chủ đàm điều kiện?

Ngưng Yên ngồi buồn ở trong một góc tiểu điểm, trắng đêm uống rượu.

Bên ngoài đường núi hoang sơ, mưa to tầm tã, mưa trắng len vào cửa sổ, lấm tẩm thấm ướt mặt bàn.

Ngưng Yên ảm đạm, nghĩ đến cổ nhân, tiếng mưa rơi tí tách, bỗng dưng đỏ hốc mắt. Chán ghét nhà trọ bẩn thỉu, càng chán ghét phong trần mệt mỏi tìm người. Đương nhiên, nếu chịu được này đó có thể tìm được hắn, nàng cam nguyện a, đáng sợ là cảm giác không xác định được.

Thiệu Tứ Phương đi đâu? Lưu lạc phương nào? Nên đi hướng nam hay là hướng bắc tìm? Biết người mệnh mệnh không chút manh mối, nàng như vậy lẻ loi một mình không người dựa vào, lộ phí dùng hết sau lại nên làm cái gì bây giờ?

Ngưng Yên nghĩ lại, càng nghĩ càng mệt mỏi. Nàng là Đại Lý công chúa, chuyện Trung Nguyên cũng là nghe tới nhiều, tuy có một thân võ công, cũng khó tránh khỏi sợ hãi không yên.

Ai, nàng lại uống hết một bình rượu. Ngay lúc phiền muộn, “Két”, cửa hờ khép bị đẩy ra, gió lạnh thổi đến, mưa bay vào ướt đầm.

Người tới vừa xuất hiện, bốn phía tĩnh hạ, vốn khách uống rượu đang nói chuyện với nhau cũng không dám hé răng.

Ngưng Yên thoáng nghiêng người, dò xét người mới đến, thấy là tướng sĩ đeo đao mặc quân trang. Hồng hét! Tập tức lấy tay che trán, cúi đầu ẩn giấu mặt, nghĩ rằng bọn họ chắc chắn là người bên Thánh chủ.

Người mới tới đi vào nhà trọ, tiếng bước chân hướng Ngưng Yên tới gần, càng ngày càng gần, cuối cùng đứng ở bên cạnh bàn.

Ai! Phiền toái đến đây, tám phần là vì hương khí trên người lộ ra.

“Tại hạ hoàng triều Kí tướng quân, thỉnh Ngưng Yên công chúa giao ra hoàn hồn đan.” Tướng quân ngửi được mùi hoa mai, xác định thiếu niên áo trắng này chính là công chúa cải trang.

Ngưng Yên cười lạnh, nâng mặt nhìn hắn. “Sao? Người không biết à, hoàn hồn đan ở trên người Hắc La sát a!”

“Tại hạ không có nghe đến tin tức này.”

Ngưng Yên nâng mi. “Đến hỏi Mãnh tướng quân, bắt quá.” Nàng cười lạnh. “Chỉ sợ tới âm tào địa phủ mới hỏi được đến, hắn tám phần bị Hắc La sát giết.” Ngưng Yên cầm bình rượu, rót rượu. Ai! Phiền toái là tránh không khỏi, đơn giản là nâng cốc trước đã.

Hắc La sát? Tướng quân sắc mặt khế. Đáng chết, như thế nào lại cùng sát tinh kia nhắc lên quan hệ? Hắn hỏi Ngưng Yên: “Đan được thật sự không ở trên người công chúa?”

Ngưng Yên không kiên nhẫn nhìn hắn. “Muốn ta nói đến mấy lần!” Một đường ăn không ngon ngủ không yên, hiện nay tâm tình đang kém đâu, lưỡi cùng hắn tấn đóc.

Kí tướng quân không tin, chấp tay nói: “Công chúa, đắc tội.” Định tiến lên soát người Ngưng Yên.

“Vô lễ!” Ngưng Yên chụp bàn, giận dữ mắng mỏ. “Ta nói lại lần nữa, đan được không ở trên người của ta.”

“Thật có lỗi, Kí mổ thân mang trọng trách, có điều đắc tội, mong công chúa bao dung.” Cố ý tiến lên soát người.

“Người muốn soát người ta?” Ngưng Yên mỉm cười, nói nhỏ: “Được, ta là nói dối.”

“Ngưng Yên công chúa ——”

“Người muốn, liền cho người.” Mắt mị liếc ra, nhìn tướng quân mặt đỏ.

Trong nhà trọ, vài tên khách giang hồ ngồi, toàn bộ mắt lạnh nhìn đại tướng quân khi dễ cái văn sinh nhỏ yếu, không ai có can đảm dám đắc tội đương kim Thánh chủ.

“Công chúa nếu chịu hợp tác, đó là tốt nhất.” Kí tướng quân xem Ngưng Yên tay đưa vào bên trong vạt áo, da trắng như tuyết đi vào trong, hơi lộ ra một mảnh da trắng nõn nà mềm mại, hại hắc này nam nhi nhiệt huyết tim đập mạnh và loạn nhịp, một trận ngẩn ngơ.

Ngưng Yên dò xét hắc, lấy ra đan dược, cười đến khiến người mê lạc tâm hồn. “Cho người.”

Đột nhiên trước mắt tướng quân vụt đỏ lên, một vật hình tròn theo nàng từ trong áo bay vụt ra ——

Nguy hiểm! Kí tướng quân phát tay áo ngăn trở ám khí đánh úp lại, Ngưng Yên phi thân bay qua xà nhà, này từng mũi tên mãnh liệt bắn về phía tướng quân, tướng quân vận khí bức đi, khả vẫn có vài mũi tên cắt qua quân trang, vẽ ra vài đạo vết máu.

Đau, đáng chết! Hắc thấp rửa, ngẩng đầu, xem Ngưng Yên đang vất vẻo ở trên cao. Nàng một tay bám lên nóc, chân đạp xà nhà, cười nhìn hắc, nhẹ giọng nhỏ nhẹ đếm. “Một, hai, ba, bốn, năm. Chắc, năm lỗ lặn, đau không?”

Tướng quân động tay áo, rống giận: “Là người tự tìm!” Rút đao, chân nhún một cái, đuổi theo lên mái hiên. Ngưng Yên nhảy xuống, bay ra ngoài cửa sổ, rơi xuống đất, thoáng chốc trăm tên lính vây quanh nàng.

“Hừ.” Ngưng Yên cười lạnh, trừng mắt nhìn đại đoàn binh lính. “Thực cho ta mặt mũi, phải nhiều người như vậy bắt ta?”

“Bắt lại!” Tướng quân đuổi theo ra, mệnh lệnh binh sĩ vây quanh Ngưng Yên.

Ngưng Yên đứng ở giữa mưa to, mắt lạnh nhìn chúng binh sĩ.

Mưa rơi xối xả, ướt nhẹp Ngưng Yên. Cơn mưa quá lớn, nàng không thể thi triển ám khí, đành phải tay không nghênh địch.

Kí tướng quân hét ra lệnh một tiếng. “Động thủ!” Bằng một đoàn thủ hạ muốn bắt Ngưng Yên là quá đủ rồi, hắc lui ra phía sau xem cuộc chiến.

Bọn lính cùng nhau đánh về phía Ngưng Yên. Ngưng Yên ra chiêu nghênh chiến, nàng thân thủ nhanh nhẹn, tưởng bắt nàng không phải bị chưởng phong đánh bại thì chính là bị đá ngã. Ngưng Yên ở giữa binh lính phi thân, nàng chiêu thức biến hoá kỳ lạ, rõ ràng ống tay áo bị bắt lấy, nàng lại có thể nhẹ nhàng vung ra, hình như có lực lượng nhỏ bé, đánh văng ra trời buộc tay nàng.

Trải qua triển đấu, Ngưng Yên xiêm y ướt đẫm, càng thêm trơn trượt giống như cá, tuy bị bao quanh tầng tầng vây khốn, lại không để bọn hắc thực bắt được. Triển đấu một lát, đã hao tổn ba mươi binh sĩ.

Kí tướng quân không kiên nhẫn, bạo rống: “Lui ra!” Bay đi qua, hướng Ngưng Yên đánh ra mấy chưởng, Ngưng Yên phát ra hai chưởng lại nghênh đón tam chưởng, cuối cùng một chưởng đánh trúng bả vai.

“Đau!” Ngưng Yên ngã xuống đất, đau đến chảy nước mắt.

Kí tướng quân đuổi theo đi. “Là người tự tìm.” Đứng ở trước người nàng, bề ngễ nhìn bại tướng dưới tay.

Ngưng Yên giữ lấy bả vai, sắc mặt tái nhợt, lệ như suối trào.

Mỹ nhân nhú mi, đôi mắt mù mịt lại diễm đạm đáng yêu, tướng quân hùng dũng, ngồi xổm xuống hỏi: “Ta giúp người nhìn xem đi.” Thân thủ chạm nhẹ vai của nàng, lùi lại một trận đau nhức.

“Người?” Hắc che lấy một đùi. Đáng chết!

Ngưng Yên thừa dịp hấn chưa chuẩn bị, nâng lên đoản kiếm đâm vào đùi hấn. Tướng quân vừa tức vừa đau, túm lấy tóc Ngưng Yên. Ngưng Yên tức khắc tung chân đá vết thương của hấn.

“Đáng chết!” Kí tướng quân kêu đau, buông tay.

Ngưng Yên xoay người phi ra, tướng quân đề khí vận chưởng đánh xuống nàng.

Không kịp trốn, Ngưng Yên rút cuộc trúng chưởng phong, ngã xuống đất ngất đi.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Binh sĩ chạy tới giúp Kí tướng quân cầm máu. “Một đám vô dụng!” Hấn đuổi ra thủ hạ, khom người ôm lấy Ngưng Yên, nhìn mỹ nhân trong lòng, đáy lòng rung động. Đẹp quá a, hấn cúi đầu ngửi, mùi thật thơm. Ngón cái lau đi Ngưng Yên vết máu nơi khóe miệng, quay đầu hướng chúng binh sĩ quát: “Lập tức về triều!”

“Tuân lệnh!” Cả đội binh lính, nhanh chóng khởi hành.

Giữa mưa to, đột nhiên truyền đến một tiếng mệnh lệnh thần bí mang theo uy hiếp ——

”Buông nàng.”

Binh lính kinh ngạc, nhìn xung quanh bốn phía. Mưa rơi ào ào, rừng cây u ám, cũng không gặp chủ nhân của thanh âm.

Là ảo giác sao?

Kí tướng quân không để ý tới, ôm chặt Ngưng Yên, hạ lệnh. “Đi!”

“Buông nàng!” Thanh âm dường như từ cõi u minh lại vang lên cảnh cáo.

Kí tướng quân giận giữ gầm: “Kẻ nào có gan thì hiện thân, tránh ở chỗ tối tính cái gì?”

Nói xong, vẫn chỉ có tiếng mưa rào đập lên lá cây. Sau đó, lại qua sau một lúc lâu, rừng cây xôn xao, gió to gào thét, đưa tới một câu ——

“Muốn chết.”

Kí tướng quân mạnh quay đầu, nhìn chăm chú nơi phát ra thanh âm, trong đêm đen, ở chỗ sâu trong rừng rậm, có một chút ánh sáng trắng, càng ngày càng gần. Tướng quân giật mình, theo ánh sáng đến gần, hấn thấy rõ ràng, thốt nhiên kinh hãi, là lưỡi đao! Ngay chính diện lưỡi đao xoay tròn bay thẳng đến đây!

“Hộ chủ!” Thủ hạ hô lên. Kí tướng quân né ra, đao lại giống như có mắt, đuổi theo chém hấn, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, người kêu ngựa hí, binh lính hộ vệ bị lưỡi đao bay mang theo sát khí đánh văng ra, ngũ tạng bị chém ra đau ngã xuống đất. Từ địa phương xa như vậy bay đến, đao thể vẫn hung mãnh chấn thương bọn lính.

Chỉ trong chớp mắt, trên mặt đất liền nằm vô số thi thể bị phi đao mang theo luồng khí đánh chết.

Kí tướng quân tay ôm Ngưng Yên, vội xuất ra đao ngăn cản, không ngờ mới ra tay đao bị chém thành hai nửa, hấn đành phải xuất chưởng ứng phó, nhưng chưởng phong bị đao đánh tan tã, đáng chết! Hấn không thể không quăng xuống Ngưng Yên, rống: “Tiếp lấy nàng!”

Bọn lính xôn xao một tiếng nhào lên tiếp đón. Một con hắc báo phi ra tranh lấy trước bọn họ. Mọi người trở mắt, xem hắc báo cắn Ngưng Yên quăng lên lưng, hướng chỗ tối băng băng mà đi.

Hắc báo.

“Lôi Tiêu!” Kí tướng quân rống giận. Chặt vật cùng lưỡi đao đánh nhau kịch liệt, để báo nhi bình an rời xa. Cây đao kia rơi xuống, đứng thẳng đứng, tướng quân rút xem, hàn ý đánh vào ngực, đông lạnh trái tim.

“Này. . . . Đây không phải sáo đao!” Huống hồ đã là như thế, nếu Hắc La sát thực rút đao thì bọn họ còn có thể sống sao?

Trong mưa, hắc báo phi nhanh. Bộ lông ướt đầm sáng lên lấp lánh, nó nhanh nhẹn ở trong rừng lao băng băng, thẳng đến ở chỗ sâu trong rừng rậm.

Đột nhiên mất báo sáng ngời. Bên kia, Hắc La sát lưng thẳng đứng, nghe thấy hắc báo chạy tới, hấn chậm rãi nghiêng thân đến. Hắc báo ở bên chân hấn dừng lại, Lôi Tiêu nhìn xuống Ngưng Yên công chúa hôn mê bất tỉnh ở trên người hắc báo, một trận hương khí đánh úp lại, trên người nàng áo trắng ướt đầm, dính vào da người nàng như ẩn như hiện.

Nằm úp sấp ở trên lưng hắc báo, Ngưng Yên công chúa nhỏ bé và yếu ớt nhu thuận, xinh đẹp động lòng người. Lôi Tiêu nắm lấy cổ tay Ngưng Yên, hơi dùng sức, ném nàng lên trên vai, cùng báo biến mất trong đêm tối.

2. Chương 2

Ngưng Yên mê man, ánh sáng lập lòe làm nàng tỉnh lại. Trợn mắt, mông lung thấy một đám lửa, ở phía trước bức tường đổ nát tối tăm bốc lên yêu diễm.

Nàng định trụ tâm thần, phát hiện trên người đắp chăn, dưới thân là cỏ tranh làm giường. Củi lửa thiêu đốt, không khí tràn ngập mùi khét. Âm thầm mơ màng trước mắt, tường đất ngoài cửa, rừng cây tối tăm, không khí ẩm thấp, sương mù mênh mông, không thấy ánh nắng, hiện giờ. Cũng không biết là lúc nào nữa?

Quan sát bốn phía, hồi tưởng lại chuyện phát sinh trước khi té xỉu, vai trái ê ẩm tê dại, nàng nhớ lại lúc trước đánh nhau. Đột nhiên phát hiện bạch sam vốn mặc đang được hong khô bên đám lửa, nàng lật chăn ra, giường mất, thấy trên người mình thế nhưng chỉ mặc tổ sắc áo đơn.

Sao lại thế này? Ngưng Yên thu mi, dò xét góc nhà, chỗ hắc báo đang nằm cuộn tròn, mắt thú hổ phách đang lườm nàng. Bên cạnh con báo, nam nhân kia dựa lưng vào tường, ngồi xếp bằng, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sấp đao nằm ngang trên đùi.

Lôi Tiêu, lại là hấn!

Ngưng Yên cân nhắc, xem ra là Lôi Tiêu từ chỗ Kí tướng quân cướp đi nàng.

Thừa dịp hấn ngủ say, Ngưng Yên đứng dậy, chú ý đến động tĩnh của hắc báo, lặng lẽ hướng cửa di động. Hắc báo ánh mắt đuổi sát nàng thân ảnh di động, không ngăn đón nàng cũng không đứng dậy nhảy ra cản. Ngưng Yên kéo xuống bạch sam đang hong khô, khoác lên rồi tức khắc chuẩn bị, lập tức giật mình ở ngoài cửa.

Không có đường a. Nàng đến tột cùng ở đâu?

Bốn phía trắng xóa sương mù, từng đợt đánh tới, giống muốn đem nhân căn nuốt, căn bản phân không rõ đông tây nam bắc, nên đi thế nào đây?

“Còn muốn chạy?” Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp.

Hấn tỉnh? Hoặc là căn bản không ngủ? Ngưng Yên chạy trốn vào trong sương, phía sau thanh âm đuổi theo.

“Sương mù nhiều như vậy, muốn tìm chết?”

Ngưng Yên đi nhanh, phía sau Lôi Tiêu hốt nhiên đến một câu. “Ta biết Thiệu Tứ Phương ở đâu.”

Ngưng Yên giật mình, quay người lại, nhìn chằm chằm nhà cỏ trong làn sương. Giữa sương mù, thấy Lôi Tiêu từ phòng tối đi ra, đứng đó, đôi mắt lợi hại nhìn thẳng hướng nàng.

“Người vừa mới nói cái gì?” Nàng không nghe lầm chứ?

Lôi Tiêu nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi nói: “Không phải muốn tìm Thiệu Tứ Phương?”

“Người nhận thức?”

“Nghe qua.”

“Hấn ở đâu? Mau nói cho ta biết.” Ngưng Yên truy vấn.

Nhìn nàng vẻ mặt chờ mong, biểu tình hưng phấn, Lôi Tiêu trầm mặc.

“Mau nói cho ta biết a!” Nàng càng thêm nóng nảy.

“Dựa vào cái gì?” Hắc lười biếng nói.

“Ta bảo người nói cho ta biết!” Ngưng Yên tức giận.

“Trừ phi có người dẫn đường, nàng không đến được.”

Nàng nghe xong lập tức nói: “Mang ta đi thấy hắn, chuyện hoàn hồn đan coi như không có. Tương lai quay về Đại Lý, ta thề không đề cập tới, tuyệt không khó xử Ma La giáo!”

Sương mù tràn ra dày đặc giữa bọn họ. Lôi Tiêu trầm tư, con người u ám nhìn nàng. Sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Được.” Hắc hứa hẹn.

“Chúng ta tức khắc khởi hành.” Ngưng Yên khẩn cấp.

“Chờ sương tan đã.” Lôi Tiêu xoay người vào nhà.

“Chuyện Thiệu Tứ Phương người biết bao nhiêu?” Ngồi xuống đồng cỏ tranh, Ngưng Yên hướng hắc hỏi thăm.

Lôi Tiêu đem sấp dao đưa ngang, ngoắc lấy gói đồ vứt cho nàng. Nghiêng người nằm xuống, đầu gối lên vỏ đao, con người đen chăm chú nhìn nàng.

Ngưng Yên đón lấy gói đồ mở ra, thấy đồ vật bên trong, thoáng chốc giật mình. Những thứ này. Tất cả đều là vật phẩm trang sức nàng đem đổi a! Điều chuộc đồ đến đây?! Nàng lẳng lặng nhìn lại, đáy lòng tràn lên vì diệu cảm thụ, đồ đem cầm còn tưởng rằng không thể chuộc lại, giờ toàn bộ đã trở lại, một thứ cũng không thiếu.

Hắn giúp nàng chuộc đồ. Vì sao? Nàng mặt nhìn hắc, hắc trầm mặc, cũng không giải thích, một bộ đương nhiên.

Ngưng Yên cúi đầu, tần mẩn đem tân nguyệt khuyên tai đeo lại lên tai, vòng tay đeo lại cổ tay, sau đó thấy ở dưới cùng, cầm bào màu bạc. Nàng nhẹ vỗ về cầm bào, sau đó, nhìn hướng hắc, cười nói: “Nhắm mắt.”

Thấy hắc vẫn là nhìn chằm chằm nàng, nàng bán mệnh lệnh dường như tăng thêm ngữ khí: “Nhắm mắt a.” Nàng muốn thay quần áo.

Chậm rãi, Lôi Tiêu đóng mắt. Nghe nàng cởi áo, sau đó là thanh âm lay động của áo bào, hương khí theo nàng động tác đung đưa chạm áo bào đánh tới, hắc tim đập nhanh, nhin không được thở dài. Cùng báo nhi quen nghe thấy mùi máu tươi, mùi thơm như vậy làm bọn hắc như thế nào chống cự? Tâm tê tê, ba hồn bảy vía lệch vị trí, chỉ cảm thấy lằng lằng ngẩn ngơ. Cho dù tính tình lại thô bạo khó thuần như thế nào, nháy mắt cũng bị mùi hương này bắt làm tù binh. Không uống rượu, lại cảm thấy say sưa, nữ nhân này làm cho hắc tính tình khát máu yếu đuối.

“Được rồi.” Ngưng Yên nói.

Hắc trợn mắt, xem nàng cười tủm tỉm, dường như thực vui vẻ.

Lôi Tiêu ánh mắt chớp động. Nàng thật đẹp! Khuôn mặt tuyết trắng, cầm bào màu bạc, tóc dài đen như gấm, đôi mắt mù mịt hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kiêu diễm, ai, xinh đẹp nhiếp phách nhân tâm. Báo nhi ư ử một tiếng, thay chủ tử phát ra tán thưởng.

“Lôi Tiêu, cảm ơn.” Ngưng Yên đối hắc mỉm cười. Nam nhân cùng thú làm bạn, trông qua tướng tàn bạo này cứu nàng lại thay nàng chuộc đồ quần áo, nàng không khỏi đối hắc sinh lòng hảo cảm, tự đáy lòng cảm kích. Lại hỏi: “Người cùng Thiệu Tứ Phương gặp qua sao? Hắc đang làm cái gì? Có phải hay không trồng hoa mà sống?”

Lôi Tiêu mặt trầm xuống. “Không quen hắc.”

Ngưng Yên cười thở dài. “Thật hy vọng nhanh chút nhìn thấy chàng.”

Lôi Tiêu xem Ngưng Yên hai tay cầm tóc dài, tháo xuống, bỏ ra, sau nàng dùng ngón tay thay lược, đem sợi tóc rối rắm chải ra, ngón tay dài trắng nõn, ẩn ẩn ở trong tóc đen, hần nhìn nhìn, chợt thấy tâm loạn như ma, ngực nóng lên. Lại thấy nàng cầm lấy ngân châm, cúi đầu, chọn chọn, châm gài tóc đâm vào tóc dài. Trong không khí một cỗ hoa mai lưu động, mị hoặc lòng người.

Lôi Tiêu liền như vậy lẳng lặng nhìn Ngưng Yên chải vuốt một đầu tóc đen, dời không ra tầm mắt, nàng có bản lĩnh làm cho nam nhân thần hồn điên đảo.

Phát hiện Lôi Tiêu vẫn nhìn nàng, Ngưng Yên cười hỏi: “Sao vậy? Người cảm thấy kỳ quái sao? Đại Lý công chúa làm sao có thể lưu luyến Trung Nguyên để đi tìm nam nhân?”

Lôi Tiêu không nói, tùy nàng nói không nói.

Nàng cất giấu bí mật nhiều năm, trước kia ở trong cung, không người có thể kể. Ngưng Yên hỏi hần: “Người luôn luôn như vậy trầm lặng sao?” Đường như keo kiệt nói chuyện.

Hần không tiếp lời, nàng lại bởi vì mấy ngày liền tìm người, trong lòng buồn khổ, liền đem đầy bụng tâm sự nói cùng hần nghe.

“Ta cùng Thiệu Tứ Phương cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, trưởng thành, song song rơi vào vòng tình. Phụ thân chàng Thiệu Nghị là vương phủ hoa sư phụ trách trồng hoa.” Ngưng Yên nhớ lại, nhìn phía đông lửa bên tường, vẽ mặt mơ màng. “Ta cùng với Thiệu lang có minh ước, ước hảo tương lai cùng kết liên. Phụ vương nếu không chịu, liền cùng nhau bỏ trốn.”

Lôi Tiêu nghe xong đáy lòng kinh ngạc, Thiệu Tứ Phương cưới người khác, nàng không biết?

Nàng còn nói: “Ước chừng hơn một năm trước, chàng đến Trung Nguyên tìm giống hoa mẫu đơn. Lần này vừa đi, không còn tin tức. Vừa vặn Thánh chủ mời chúng ta đến làm khách, ta liền tự nguyện đến đây. Đến đây không tính trở về, nhất định phải tìm được chàng, ta rất nhớ chàng.” Nói xong, nước mắt chảy xuống, cũng không sợ làm cho người ta thấy, nói khóc liền khóc. Nàng nhìn lại Lôi Tiêu, hai mắt đầm lệ sương mù, thấp giọng hỏi hần: “Người hiểu không? Tư vị yêu một người.”

Xem nàng rơi lệ, Lôi Tiêu nghĩ rằng —— nếu biết Thiệu Tứ Phương cưới người khác, không biết nàng sẽ như thế nào?

Lôi Tiêu tim chưa xót, như thế nào nhưng lại thay nàng tiếc hận?

Nhìn nàng khóc sụt sùi, hần lục phủ ngũ tạng nhưng lại dâng lên ôn nhu tình cảm. Hần nghĩ muốn nói cho nàng sự thật sao? Muốn dẫn nàng đi gặp Thiệu Tứ Phương sao? Muốn trở mặt xem nàng tan nát cõi lòng sao?

Ngưng Yên một đường cùng Lôi Tiêu hướng nam đi, trên đường mưa bình thường nữ tử xiêm y thay đổi mặc vào. Có hần làm bạn, so với một người mù mịt xông đi vẫn là tốt hơn, bất quá với Lôi Tiêu vẫn là có chút cảnh giác, thỉnh thoảng đề phòng hần.

Mười ngày đi qua, bọn họ đêm nằm đối sơn nguyệt, ngày đi phi yên thủy. Cùng nhau đi qua sơn thủy hữu tình, nhiều thời gian ở chung hơn, Ngưng Yên tâm phòng tiêu thất, phát hiện Lôi Tiêu trừ bỏ diện mạo hung hãn, ít nói chuyện, kỳ thật, là một cái bằng hữu không sai.

Hần luôn lẳng lặng nghe nàng nói chuyện, dọc theo đường đi, hai người bọn họ cùng một đầu báo, bắt tri bất giác, Ngưng Yên lời nói với hần càng ngày càng nhiều, thường thường là nàng nói, hần nghe. Nàng chọn lựa nhà trọ ở lại, hần quyết định phương hướng hành tẩu. Càng về sau, Ngưng Yên thậm chí đem Lôi Tiêu làm bạn tốt, làm một cái bằng hữu trầm mặc ít lời.

Ánh nắng rực rỡ, bọn họ trên đường đi qua chợ, bổ sung lương khô.

”Mua một chút lá trà đi?” Ngưng Yên nhìn sọt lá trà tươi đặt trước người bán trà. “Đã lâu không uống trà.”

Lôi Tiêu mua một cân, vớt cho Ngưng Yên, chính mình đi mua mấy cân rượu. Bọn họ lại lục tục mua lương khô, Ngưng Yên xem Lôi Tiêu chọn mua hai túi to lương khô, không khỏi u sầu thán.

“Còn rất xa a?”

Này một câu, khiến tâm Lôi Tiêu rơi thẳng xuống. Nàng vội vã muốn gặp Thiệu Tứ Phương. Đúng vậy, nàng trong đầu chỉ nghĩ cùng người trong lòng gặp lại, hẳn lại chỉ muốn lưu lại nàng.

Lôi Tiêu cúi đầu, yên lặng đem miệng túi lương khô quần chặt, ném lên bả vai.

Ngưng Yên nhìn hần, hỏi: “Chúng ta đã đi nhiều ngày như vậy, còn muốn bao lâu?”

Lôi Tiêu liếc nhìn nàng một cái, có lệ nói: “Lại một tháng.” Hoặc là lại một năm? Ba năm? Vĩnh viễn? Vĩnh viễn giữ ở bên người. Lôi Tiêu bị ý niệm trong đầu làm cho kinh hãi.

Người kia mềm mại đáng yêu, hần vọng tưởng trường lưu bên cạnh, sớm chiều tương đối, chính là nhìn bọn hần vui vẻ. Hần kinh hãi, hần âm đạm. Ai, chưa từng suy nghĩ cuối cùng làm thế nào để lấp liếm? Trong lòng không yên, thậm chí có thể kéo dài bao lâu liền bao lâu. Nếu Tôn Vô Cực ở thì tốt rồi, hẳn chắc chắn có biện pháp, có thể cho chủ ý tốt. Bất quá điều kiện tiên quyết là, hần trước tiên phải nhẫn nại bị Tôn Vô Cực hung hăng cười nhạo một phen.

Ngưng Yên đi hướng hàng bán hoa quả, nói với Lôi Tiêu: “Ta nghĩ mua chút mơ muối.”

Lôi Tiêu gạt đầu đem túi tiền rút cho nàng, nàng đổ ra bạc vụn trả tiền. Ngưng Yên rộng rãi xài hần bạc, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, ai, hoàn hồn đan là bảo bối vô giá đâu! Nên xài hần xoi tái hần. Nàng lại mua năm bình gốm, còn có bột gia vị mang đi.

Lôi Tiêu đáy lòng kỳ quái, nàng mua bình gốm làm gì, nhưng không có hỏi.

Buổi tối, ở bờ hồ hạ trại, lúc này đêm gió lạnh tĩnh, ánh trăng như bạc, thủy ảnh sơn quang, hồ nước mù mịt sương mù, lấp lóe đom đóm bay, ở trong bụi cỏ chơi đùa.

Đốt đồng củi, bọn họ ngồi xếp bằng ở hai bên củi lửa. Xa xa, hắc báo nằm ở bờ hồ cúi đầu uống nước.

Ngưng Yên từ bọc đồ lấy ra bình gốm, một cái đựng nước để lên lửa nấu, một cái để ở bên lửa.

“Làm gì?” Lôi Tiêu hỏi.

Ngưng Yên nhìn hần cười. “Đợi lát nữa sẽ biết.” Nàng đi qua ngồi xổm bên lửa, hai tay chống má, xem hỏa diễm liếm lên bình gốm.

Đồng thời, hắc báo đã ở bờ hồ ngồi xổm xuống, thưởng thức chính mình ảnh phản chiếu, nhìn thấy như si như say.

Đêm còn trùng kêu râm ran, rừng đêm tiếng cú thềm thì. Lôi Tiêu nhìn Ngưng Yên, cảm thấy ngực ấm, thỏa mãn, đó là một loại cảm thụ hần chưa bao giờ có.

Sau một lúc lâu, Ngưng Yên lấy một cành cây khô, đem cái bình được nướng nóng đẩy ra, lại mở ra túi đồ, lấy ra lá trà bọc trong giấy thô, đem lá trà đổ vào bình gốm, đem ống tay áo che lại miệng bình, cách tay áo, dùng sức lắc bình vài cái, thoáng chốc trà hương bốn phía, ngửi thấy cả người thư sướng.

Sau nàng lại chộp tới cái bình đựng nước sôi, nước sôi đổ vào bình trà, xì một tiếng, khói trắng bốc lên, hơi nước tràn ra.

“Tốt lắm.” Đợi hơi nước tán đi, Ngưng Yên lại đổ đầy nước, đặt ở trên lửa nướng trong chốc lát, sau đó lấy chén ra, mỗi người một cái, đem nước trà nướng đổ vào, mỗi người một chén.

Nàng nâng chén cười với Lôi Tiêu, nói: “Trước kia, đều là hạ nhân làm cho ta uống. Đây là thói quen của chúng ta Đại Lý bạch tộc, dùng “trà nướng” chiêu đãi khách nhân.” Đầu ngửa lên, nàng uống nước trà, khẽ lau miệng. “Uống ngon, người thử xem.”

Lôi Tiêu cảm, nhấp một ngụm. Chỉ cảm thấy mùi thơm ngát nhuận phổi, một cổ mùi hương thoang thoang lưu lại trong lúc này thật lâu không tiêu tan.

“Như thế nào?” Ngưng Yên hỏi, hần đặt xuống chén trà.

“Ngon lắm.”

“Đổi người thử xem.” Nàng đem bình gốm để trước mặt hần, trong mắt có chút bồn chồn thần sắc, muốn nhìn xem thích chém người Lôi Tiêu nướng trà, chỉ nghĩ đến là đã thấy thú vị.

Lôi Tiêu trừng mắt tiểu bình gốm, không nhiều lắm hứng thú, nhưng là Ngưng Yên một bên thúc giục.

“Mau thử xem a, lá trà có thể nung ba lượt lại đổi.”

Ai, phiền toái. Lôi Tiêu tay không cầm bình gốm bên lửa, nung trong chốc lát, hẳn không sợ nóng, tay không lại cầm lại đến, nhìn chăm chăm bình gốm. Tiêu rồi, kế tiếp là gì? Hẳn đã quên.

Ngưng Yên ngả người, dựa lưng vào hành lí, hướng hẳn cười nói: “Mau lắc lắc bình a, làm cho lá trà nở ra.”

Lôi Tiêu nhú mày, có điểm xấu hổ hai tay cầm tiểu bình gốm lắc lại lắc, càng lắc mặt càng hồng. Hẳn, hẳn nhưng đường đường là trang nam tử, hiện tại lại cầm tiểu bình gốm lắc không ngớt. Thật sự là! Vô cùng nan kham.

Hắc báo quay đầu nhìn, phun khí, khinh thường bỏ qua một bên đầu, nhìn nơi khác. Chủ tử như thế nào lại đi làm loại chuyện này của các bà các chị?

“Được rồi đi?” Lôi Tiêu trừng nhìn lá trà trong bình.

“Có thể đổ nước.” Ngưng Yên nhắc nhở. Chưa nói xong, chỉ thấy Lôi Tiêu cầm một cái bình khác đựng nước đổ vào trong, xì một tiếng, hơi nước phun ra, khói trắng mạnh thoát ra. Lôi Tiêu nhất thời bị hơi xông không mở ra được mắt, phiệt quá mặt, xoa mắt đau.

Ngưng Yên cười khúc khích. “Đưa ngốc, như thế nào lại ngó vào bình gốm?”

Lôi Tiêu mắt rát, buông bình gốm, thẳng dụi mắt.

Ngưng Yên nhưng lại vui vẻ, hướng về phía hẳn cười. “Ai nha, muốn người nung trà thôi, sao lại khóc? Thật sự là.”

Lôi Tiêu kéo kéo khóe miệng, nữ nhân này, lại có một mặt này thích trêu cợt người. Hẳn rút đầy chén không, đưa cho Ngưng Yên, nằng hai tay cầm, cúi nhìn chén trà, đột nhiên sầm sập nói: “Trước kia, cũng thường như vậy đối đáp. Trước kia, hẳn cũng nung trà cho ta uống.”

Lôi Tiêu quay đầu đi gậy đồng lửa. Hỏa diễm nhiễm hồng mặt của hẳn, một đôi mắt đen u buồn, vết sẹo bắt mắt. Hẳn xem ra tâm sự nặng nề, đều bởi nằng vì người nào đó thương tâm.

Ngưng Yên uống trà, lại lấy ra đoản kiếm, lấy ra mơ muối chọn mua, dựa vào ánh trăng, linh hoạt điều khiển lưỡi dao, ở thân mơ khắc hoa văn.

Lôi Tiêu nhìn lại, hỏi: “Lại làm cái gì?”

“Điều mơ a, lẽ gặp mặt đưa chàng.” Ngưng Yên tay trái cầm quả mơ, tay phải nhẹ nhàng khắc, biểu tình chuyên chú, thanh âm ôn nhu. “ ‘Điều mơ’ là đặc hữu điểm tâm của Đại Lý, chúng ta thường ăn.” Nằng vừa điều vừa nói. “Dùng dao khắc ở thịt mơ điều ra hoa văn liên tục, lại từ khe hở lấy ra hạt mơ, giống như vậy.” Ngón tay dài trắng nõn gắp ra hạt, hạt rơi xuống đất lăn vài vòng, hắc báo thấy đuổi theo ngửi ngửi. Nó tò mò, lấy lưỡi liếm, chua kêu nức nở.

Bọn họ thấy thế, cùng nhau nở nụ cười.

Ngưng Yên rất nhanh điều xong một quả. “Sau khi điều xong, nhẹ áp thành hình hoa. Tốt lắm!” Lấy ra bình gốm đã dùng, đem quả mơ quăng vào trong đó, rắc lên bột gia vị. “Đường đỏ, muối.” Vừa cười liếc hẳn một cái. “Ven đường nếu nhìn thấy tổ ong, lấy tí mật đến bỏ vào đi ướp, xong một lúc là có thể ăn.”

Nằng lại cầm điều một quả mơ, thuận tay cũng ném cho hẳn một quả. “Người cũng thử xem, không phải thực giỏi dùng dao sao? Điều mơ không làm khó được người đi?” Nằng cười gian. Chính là muốn nhìn yêu giết người Lôi Tiêu điều mơ, nhất định rất thú vị.

Ai! Làm khó hẳn. Lôi Tiêu trừng mắt nhìn quả mơ muối mượt mà chắc nịch trong tay. Hẳn nhú mày, vẻ mặt ảo não, hẳn lại không có dao găm để điều.

“Mau thử a, cho vui thôi!” Ngưng Yên thúc giục.

Ân, Lôi Tiêu trừng mắt nhìn quả mơ, bóp nó, nắm nó, ngửi nó, lại vân vê nhìn nó ở dưới ánh trăng.

“Điều mơ thôi, làm gì mà nghĩ lâu như vậy?!” Ngưng Yên cười, nhìn Lôi Tiêu vẻ mặt nghiêm túc đem mơ để trên mặt đất, thái độ cẩn thận, giống như đối phó địch nhân.

Ngưng Yên xem thường, hắn có thể hay không thật quá nghiêm túc đi? Cũng không phải điều để bán?

Không dao găm, như thế nào điều? Lôi Tiêu cân nhắc, nhìn sấp dao trên mặt đất, tay hướng lên trên một chút, dao chịu lực dừng đứng, rơi vào bàn tay chủ nhân. Xoẹt một tiếng, vỏ dao bị ném ra sau, thoáng chốc một đạo màu bạc, như thanh long bạo tận trời không, bỏ ra mây đen.

Thật lợi hại! Ngưng Yên kinh hãi.

Hắc báo cảm nhận được sấp dao sát khí, thoáng chốc lông dựng lên phần khích, nằm phục xuống gầm gừ. Lập tức trong vòng tầm hữu quan sát, mọi nơi đề phòng, ở đâu? Địch nhân ở chỗ nào?

Ngưng Yên căng thẳng thần kinh, nhìn Lôi Tiêu trước mắt nâng dao, cùng lúc trước trảm mặc ít lời nam tử dường như tách thành hai người, hắn nâng dao trông như mãnh thú.

Nàng bỗng dừng một trận kinh hãi, dao uy lực cường đại như vậy, chỉ cần hơi có sơ suất, thực khả năng liền mất mạng dưới dao, chỉ cần chọc giận hắn, có thể nghĩ thật thảm.

Lôi Tiêu liếc nàng một cái, dao ánh lên vết sẹo trên mặt hắn. Kỳ dị, dưới mũi dao, cặp mắt kia nhìn vào mắt của nàng, ôn nhu u buồn, cũng không có sát khí. Hắn bình tĩnh nhìn lại nàng, ôn hòa ánh mắt coi như ở trấn an nàng, muốn nàng đừng sợ.

Ngưng Yên khẩu khí hỗn hển. “Dao của ngươi. Thực dọa người.”

“Ta là muốn điều mơ.” Lôi Tiêu khoe miệng khe khẽ, nở nụ cười.

Điều mơ? Ngưng Yên cười to. “Dùng nó?”

Àn ô. Hắc báo cảnh giới sau một lúc lâu, phát hiện chủ nhân ngồi yên không nhúc nhích, thất vọng trở mình nằm phơi bụng, tròng mắt nhìn trắng sáng trên trời. Mất mặt!

Sấp dao rút cục ra khỏi vỏ —— giết người? Không! Liền khắc một khóa mơ muối.

Ngưng Yên thở dài, đẹp quá. Sấp dao trong tay Lôi Tiêu, giống một đường bạch quang, cong cong như một vầng trăng khuyết. Nàng đứng dậy đến gần, muốn nhìn hắn như thế nào dùng dao điều mơ.

Dao quá lớn, mơ quá nhỏ. Lôi Tiêu đành phải đặt mơ trên mặt đất, nhặt được hai cái cục đá đem mơ giữ ở bên trong. Tốt lắm, hắn ngồi, hít vào, hai tay nâng dao, lưỡi dao hướng về quả mơ.

Ngưng Yên ở bên cạnh hắn ngồi xổm xuống, hai tay chống má chờ, đợi lại chờ, không thấy hắn động thủ, rốt cục nhịn không được ngửa mặt hỏi: “Sao thế?”

Chỉ thấy Lôi Tiêu nâng dao, giống như bị vấn đề thực tiễn não vây khốn, hắn suy nghĩ thật lâu, rốt cục nhìn nàng, hỏi: “Muốn điều cái gì?”

Ngưng Yên trợn mắt, nói: “Tùy tiện a! Ta đều khắc hoa, cũng có người điều hình thôi.”

“Được.” Hạ dao, ánh bạc một cái chớp mắt, chém về phía mơ, một đạo kết thúc, mơ cùng với hạt vỏ thành hai mảnh.

Ngưng Yên phì cười hắn. “Hi! Ngươi rất dùng sức, lại một cái.” Lại lấy đến quả mơ, thay. “Nhẹ chút, là điều mơ, không phải chém mơ.”

Lôi Tiêu ánh mắt vô tội, nghĩ rằng —— ta đã muốn rất nhẹ!

Hi! Đều do dao rất sắc bén, lực tay lại quá mạnh mẽ. Được, thử lại một lần. Lôi Tiêu tay cầm dao, mũi bạc chậm rãi ở thân mơ khứa vài cái. Àn, lần này tốt, dao dời đi, thân mơ vẫn đầy đủ, cũng có hoa văn khắc chữ thập.

“Thành công, thành công!” Ngưng Yên tay cầm quả mơ.”Sá?” Mơ tan nát ở nàng đầu ngón tay, Lôi Tiêu nháy mắt mặt đen, bị đá kích lớn.

Làm cái gì?! Còn không thành? Hắn giận.

“Không phải muốn người nhẹ nhàng sao?” Ngưng Yên trách móc, thực ngốc ai! Tức giận.

Lôi Tiêu nhủ mảy, nâng đao, thực vô tội.

Hắc báo khinh thường, vùi đầu, hai chân che mắt, không đành lòng xem chủ tử phát ngốc, còn bị nữ nhân mắng, ôi!

“Lại một lần nữa!” Lại cho hắn một quả mơ. “Dùng cái này.” Ngưng Yên cho hắn mượn đoản kiếm, sáp đao rất sắc bén, mơ lần nữa sẽ lại tan nát cõi lòng mà chết.

Ừ. Lôi Tiêu ném đao, sáp đao rơi xuống đất, leng keng một tiếng, giống như khóc. Tiếp nhận đoản kiếm, một tay cầm mơ, bắt đầu điều. Xoẹt xoẹt xoẹt, đảo mắt đã khắc xong, Ngưng Yên đoạt xem.

Thở sâu, vừa cười. Như thế rất tốt, nàng cười đến ôm bụng, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Hắc báo thấy thế, ừ ừ bi thương kêu một tiếng, không chút vui vẻ.

Ngưng Yên cười đến bụng đều đau. “Trời ạ. Lôi Tiêu. Người thật sự là.” Hảo hảo một quả mơ, bị hắn điều đầy sọc, đường đao hỗn loạn, đường cong lộn xộn, hoàn toàn không có mỹ cảm, làm nàng cười thảm.

Cười đã lâu, nàng thở phì phò ngồi dậy, xem xét hắn, nhin không được lại cười. “Thật ngốc.” Quét qua lo lắng thời gian này lưu lạc giang hồ, thật vui vẻ.

Đáng thương Lôi Tiêu bị nàng cười đến mặt lúc trắng lúc xanh, cầm đoản kiếm, nhìn trộm sang một bên, chấn động, âu yếm báo nhi miễn cưỡng nằm trên đất, vùi đầu ở chân trước, không nhúc nhích, giống xấu hổ đến không chịu nhìn hắn.

Thực dọa người, hắn. Hắn nhưng đường đường là trang nam tử!

Lôi Tiêu tận lực che giấu cảm giác xấu hổ, vẻ mặt lạnh lùng.

“Thử vài lần là được.” Hắn đối Ngưng Yên nói. “Không cho phép.”

“Ừ, đúng.” Ngưng Yên gật lệ. “Người thử lại đi.” May mắn mua rất nhiều mơ.

Lôi Tiêu cầm mơ, lại điều. Thành công? Không, lại thất bại, tay hắn không khéo, hoa văn đều bị xé rách dưới đao của hắn. Hắn lại điều, không tin một thân võ công nhưng lại ứng phó không được một quả mơ muối nho nhỏ?!

Hắn nhưng là Hắc La sát làm cho người giang hồ mất vía, há có thể thua ở dưới quả mơ này?

Ngưng Yên xem Lôi Tiêu điều đến ra đầy mồ hôi, buồn cười đến gần sáp đao. “Ta dùng nó điều.”

“Cẩn thận! Đao rất nặng.” Lôi Tiêu nhắc nhở.

Ngưng Yên liếc hắn một cái. “Ta sẽ ngốc đến cầm nó điều sao?” Ngưng Yên đặt bả đao nằm ngang trên đồng hành lí, chân đạp chuôi đao, tay trái cầm mơ, đưa thân mơ chạm vào lưỡi đao, điều ra hoa văn mong muốn, linh hoạt xoay ra phương hướng.

Kia giết người uống máu sáp đao khách giang hồ nghe mà biến sắc, kia cây đao được gọi là hễ xuất ra thấy máu mới ngừng, giờ phút này nhưng lại ở dưới chân Ngưng Yên.

Bị nàng giẫm lên, ngoan ngoãn tựa tấm thảm giống nhau, sát khí mai một dưới chân.

Dám giẫm lên đao của ta? Lôi Tiêu sắc mặt đột biến, nữ nhân này thiếu dạy dỗ.

Cái gì? Thế nhưng giẫm chủ nhân đao? Hắc báo cũng trừng trụ Ngưng Yên, nó dựng thẳng lên da lông, nhe răng gầm gừ cảnh cáo. Lôi Tiêu liếc báo một cái, muốn nó bình tĩnh.

Nếu là người khác đã sớm đầu rơi xuống đất, nhưng đối lại Ngưng Yên. Ừ, Lôi Tiêu cảm thấy chính mình thật hồ đồ, xem nàng như vậy đạp hư đao yêu, cũng không thật sự phẫn nộ, lại vẫn cảm thấy thoải mái, thấy sáp đao nằm ở dưới chân mảnh khảnh của nàng, một màn này làm hắn yếu ớt tim đập nhanh, hắn nhưng lại hâm mộ sáp đao. Ai, điên rồi!

Lôi Tiêu không ngăn cản Ngưng Yên, tùy nàng sử dụng sấp đao. Hắn phải thừa nhận, nàng là so với hắn thông minh hơn.

“Xong rồi.” Ngưng Yên thu tay lại, đem quả mơ ném hắn. “Cho người!”

Hắn tiếp được, cúi đầu nhìn, trên thân mơ chỉ có hoa văn đơn giản, hắn cảm thấy nhìn thực quen mắt. Lôi Tiêu tay trái sờ sờ trên mặt vết sẹo, trên quả mơ hoa văn hình trăng lưỡi liềm, cùng chính mình vết sẹo không có sai biệt.

Ngưng Yên nói: “Nếu nhìn kĩ, vết sẹo trên mặt người rất xinh đẹp, giống tân nguyệt.”

Hắc báo nghe xong, cũng không biết là có hiểu hay không. Đông một tiếng, lại trở mình ngựa bụng, trừng mắt nhìn trăng trên trời. Ai, chán ghét, uy phong lẫm liệt chủ tử của nó đâu rồi?

Trong lòng tràn đầy cảm giác không biết hình dung như thế nào?

Trừng mắt nhìn quả mơ trong lòng bàn tay, Lôi Tiêu tâm tình phức tạp. Hắn lồng ngực nóng lên, mặt cũng nóng, còn có chút cốt nhuyển cân tở. Hắn, hắn nhưng đường đường là trang nam tử! Nhưng là, nữ nhân này, khiến hắn tâm đều tan ra.

“Này, thích không?” Ngưng Yên hỏi.

Hắn không đáp lời, âm thầm tiếc hận —— vì sao trên đời có Thiệu Tứ Phương? Vì sao nàng với kẻ nam nhân phụ lòng nhớ mãi không quên. Nếu nàng nhớ là hắn Lôi Tiêu. Ai, nghĩ cái này làm cái gì? Lôi Tiêu đem quả mơ thu vào vạt áo, ngồi xuống, cầm lấy đoản kiếm, đem mơ muối chưa khắc xong điêu hoàn, hắn cuối cùng điêu ra một quả mơ xinh đẹp, Ngưng Yên cũng điêu xong một quả mơ khác.

Sau lại, Ngưng Yên ngủ, đầu gối lên trên hành lí, tay còn nắm chuôi đao. Hắc báo lại đây, ở bên người Ngưng Yên nằm xuống, ỷ ới nàng hương. Đối diện, Lôi Tiêu vẫn còn điêu mơ, điêu một chốc, phân tâm chăm chú nhìn nàng ngủ say.

Thản nhiên ánh trăng nhu hòa vỗ về mặt của nàng, da ngọc tuyết trắng hơi hơi tỏa sáng, cái đẹp của nàng khiến người tâm hồn đều say.

Lôi Tiêu si mê nhìn nàng, hắc báo hình như có cảm ứng, nó trừng mắt nhìn chủ tử. Thấy chủ tử đáy mắt nhu hòa ánh lên mỹ nhân kiều nhan.

Lôi Tiêu lặng yên đi vào bên cạnh Ngưng Yên, ngồi xổm xuống, hắn tự tay ngăn trở ánh trăng, làm cho bóng tối bao phủ trên chân mày nàng. Nhìn chăm chú dung nhan khi ngủ của nàng, Lôi Tiêu cảm thấy hư không. Nữ nhân xinh đẹp này, đều phó thác cho hắn, hắn lại một đường đem nàng đến nơi xa xôi, rồi thành càng ngày càng xa, cách người nàng muốn gặp càng đi càng xa.

Thi thể Mãnh tướng quân được đem về triều. Kí tướng quân nhận được thánh lệnh, đình chỉ lòng bắt Ngưng Yên, suốt đêm quay về gặp mặt Thánh chủ.

Thánh điện phía trên, ngai vàng hình hổ, hoàng triều Thánh chủ mặc kim bào, hai bên đèn đuốc đứng sừng sững, đang phun hừng hực lửa cháy.

Thánh chủ nghe xong Kí tướng quân hồi báo, lại triệu hồi thủ hạ từ các nơi chạy về đến, nghe bọn hắn hồi bẩm kết quả trình sát.

“Bẩm Thánh chủ, Ngưng Yên trước mắt được Ma La giáo Hắc La sát bảo hộ.”

“Bẩm Thánh chủ, Nam Phương thành đồn đại có người gặp qua Lôi Tiêu cùng nữ tử có bề ngoài giống Ngưng Yên thường lui tới, bọn họ mua thêm lương khô, như là muốn đi xa.”

“Bẩm Thánh chủ, trải qua mật thám lén điều tra nghe ngóng, Ngưng Yên công chúa một đường tìm người, gặp người đều hỏi thăm tích người này.”

“Ai?” Thánh chủ hỏi.

“Người này là con rể của Quý y, Thiệu Tứ Phương.”

Thánh chủ hạ lệnh: “Truyền Quý y.”

Hạ binh lính mệnh mau truyền. Một lát sau, ngoài điện thông báo ——

“Quý y đến!”

Mọi người đồng thời nhìn ra cửa vào đại điện, ngoài điện có cầu thang trăm bậc, mỗi lần gọi đến Quý y, tổng yếu so với người khác chờ lâu hơn một lúc. Sau một lúc lâu, từ ngoài điện khắp nơi tràn đến một cỗ luồng khí màu xanh, hai bên binh lính không tự giác lộ ra biểu tình chán ghét cùng không kiên nhẫn.

Rốt cục, Quý y xuất hiện.

Trước điện đầu tiên là hiện ra một cái tay người già, đi theo là đầu quần đầy vải trắng, đôi mắt màu lục, làn da đen như mực. Quý y phủ phục đi đến Thánh điện, mãi cho đến nơi Thánh chủ ngồi.

Nhiều năm nghiên cứu độc dùng độc, rốt cục chính mình cũng trúng độc, xương sống thoái hóa, tứ chi vô cốt, không thể đi đường, may mắn còn có thể bò.

Mặt, gáy, tay che kín đầy nếp nhăn, thân thể các đốt ngón tay nổi lên kì dị, hơn nữa động tác bò sát loi nhoi, hẳn không giống người, thật đúng như một con sâu ghê tởm a!

Quý y cung kính nói: “Thánh vương vạn an!” Thanh âm giống như tiếng đao mài, nghe xong khiến người ta không nhịn được thấy khó chịu.

Mọi người che dấu khinh bỉ đối Quý y, mà nay hẳn là Thánh chủ trong lòng hảo. Độc được giúp Thánh chủ làm được rất nhiều chuyện. Bức cung, phạm hình, giết người, có Quý y trợ lực, Thánh chủ tránh được rất nhiều phiền toái. Đáng tiếc, Quý y chỉ biết giết người không cứu người, Thánh chủ tiểu công chúa chỉ còn cách chờ hoàn hồn đan cứu mạng.

Thánh chủ hỏi Quý y: “Lai lịch Thiệu Tứ Phương là thế nào?”

Quý y thấp nghiêm mặt, nói: “Bối cảnh con rể, lão phu chưa bao giờ hỏi đến. Hẳn cưới tiểu nữ sau, theo lão phu nghiên cứu độc hoa, vì Thánh chủ cống hiến. Xin hỏi Thánh chủ, tại sao lại hỏi vậy?”

“Người đi về hỏi rõ ràng quan hệ của hắn cùng Đại Lý Ngưng Yên công chúa, sau bẩm báo lại với ta.”

“Vâng.” Quý y lĩnh mệnh, xoay người, lại bò bò ra ngoài, đi xuống cầu thang. Dưới chân cầu thang, bốn người nâng kiệu, nghênh hắn quay về độc khu.

”Ngưng Yên?”

Trong hoa uyển phủ đệ, một gã bạch sam nam tử đứng khuất bóng, hẳn đang giúp mẫu đơn thụ phấn. Nghe thấy cha vợ hỏi, hắn thấp mắt, mơ hồ nói: “Nàng là tiểu công chúa của Đại Lý vương, từ nhỏ thích ăn, uống nước hoa.”

“Hiền tể, người là người ở Đại Lý Vương Phủ đi?” Quý y bò trên mặt đất hỏi, Thiệu Tứ Phương im lặng. Quý y cười lạnh. “Khó trách biết chuyện hoàn hồn đan.” Đoạt hoàn hồn đan của Ngưng Yên là Thiệu Tứ Phương ra chủ ý. Quý y nghe xong mới cùng Thánh chủ hiến kế, Ngưng Yên lại cự tuyệt giao ra bảo đan. Vì không muốn cùng Đại Lý vương trở mặt, Thánh chủ lên thỉnh Ma La giáo đoạt đan, mà khi ngỏ lời với Ma La giáo, Thanh La Sát cự tuyệt giúp đỡ.

Quý y còn nói: “Vừa rồi ta hỏi người bên ngoài, Ngưng Yên không quay về Đại Lý, nhưng thật ra được Ma La giáo bảo hộ, đang chung quanh tìm người. Người là ai? Đại Lý công chúa vì sao muốn tìm người? Thậm chí vì người mà không trở về hoàng phủ?” Chắc chắn cổ quái.

“Con chỉ là một người trồng hoa.” Thiệu Tứ Phương nhìn hoa nhi nói.

“Hay là. Người cùng Ngưng Yên công chúa có ước định gì?” Quý y nhìn chằm chằm Thiệu Tứ Phương bóng dáng.

“Ước định?” Thiệu Tứ Phương cười lạnh. “Ngưng Yên công chúa thích con.”

“Vậy người ——”

“Con một cái dân thường, có thể được công chúa yêu, thật sự là thật lớn vinh quang, nhưng sau lại liên phiền toái” Thiệu Tứ Phương cầm lấy cây kéo, cắt hoa hồng. Không mang theo cảm tình nói: “Ngưng Yên thích ăn hoa, con cùng phụ thân nhậm chức hoa sư, mỗi ngày trăm phương ngàn kế , thay tiểu công chúa vun trồng hoa cỏ có thể ăn được. Vốn là cuộc sống an nhàn khoái hoạt, nào biết công chúa nhưng lại yêu con. Con không nghĩ đắc tội công chúa, bị bức bách bất đắc dĩ đành phải miễn cưỡng.” Vì chiếm được cha vợ tin cậy, Thiệu Tứ Phương che giấu chuyện cũ cùng công chúa lương tình tương duyệt.

Quý y không tin. “Nghe nói Ngưng Yên dung mạo xuất chúng, người mang mùi thơm lạ lùng, người không động tâm?”

“Còn trẻ hết sức lông bông, đương nhiên tâm động, nói thực ra, xem cái công chúa kim chi ngọc diệp vì chính mình thần hồn điên đảo, quả thật động tâm, sau lại. Liên giây. Lâu ngày, vua Đại Lý cũng nghe đến chút lời đồn, triệu kiến con cùng phụ thân, nói con si tâm vọng tưởng, không xứng với công chúa. Cho phụ tử con thưởng thực hậu, muốn chúng con rời đi Đại Lý. Vì bận tâm công chúa mặt mũi, ta bịa ra nói dối lừa nài nói muốn đến Trung Nguyên tìm giống hoa mới.”

“Nói như vậy —— Ngưng Yên là tự mình đa tình?”

Thiệu Tứ Phương lại cắt một gốc cây hoa, buông ra, giống ai ho ra máu. Hẩn lạnh nhạt nói: “Con chỉ cùng nữ nhi ngài có minh ước. Con đã đáp ứng muốn yêu Uyển Nhi cả đời, chỉ yêu Uyển Nhi.” Đây là lời nói thật tình. Chỉ đến khi gặp gỡ Đường Uyển Uyển, hẩn mới hiểu cái gì là tình yêu. Ngưng Yên chính là một giấc mộng thời niên thiếu lông bông, Uyển Nhi mới là người hẩn gắn bó gần nhau.

Quý y đi đến bên chân hẩn, ngửa đầu nhìn hẩn. “Người có biết , ta đọc môn tuyệt học không truyền ra ngoài.”

“Vâng.”

“Người cũng biết Thánh chủ cấm dùng nhân sĩ nước khác.”

“Vâng.”

“Nếu người dám có lỗi với Uyển Nhi, ta sẽ cho người theo ta giống nhau, cả đời bò trên mặt đất, bò đến cuối đời, khiến người sống không được chết cũng không xong.”

Thiệu Tứ Phương thở dài. “Con đã nói rồi, đều là Ngưng Yên tự mình đa tình. Con đối với Uyển Nhi là thật tâm chân ý.”

“Với Ngưng Yên không cảm tình, nhưng nàng lại đối với người nhớ mãi không quên. Sao không lợi dụng điểm ấy lấy lòng Thánh chủ?”

“Ý tứ ngài là?”

“Hiện nay Ngưng Yên được Ma La giáo bảo hộ, Lôi Tiêu võ công cao cường, Mãnh tướng quân đã chết ở dưới đao của hẩn, muốn từ Lôi Tiêu trong tay đoạt đi Ngưng Yên, tuyệt không có khả năng. Nhưng, nếu là Ngưng Yên chính mình chạy đến chỗ chúng ta, vậy bất đồng. Chỉ cần thay Thánh chủ bắt lấy Ngưng Yên, đoạt hoàn hồn đan, sau địa vị chúng ta trong triều sẽ thăng lên thật lớn.”

Thiệu Tứ Phương nhìn đóa mẫu đơn đỏ tự tay vun trồng. Mặt trời đã khuất, vườn hoa mẫu đơn, như một vùng biển đỏ, gió thổi, biển đỏ bốc lên, hẩn ánh mắt cũng đỏ, càng mãnh liệt, máu sôi trào. Đúng vậy a, hẩn vinh hoa phú quý a.

Quý y còn nói: “Người không nghĩ làm quan sao? Người yên lòng làm trợ thủ cho ta cả đời? Đừng có ngu, đi cầu cái chức quan, chỉ cần có thể cứu sống tiểu nữ nhi của Thánh chủ, còn sợ không thăng chức rất nhanh sao?” Quý y giựt giây.

Thiệu Tứ Phương ngón tay ngừng lại run run, trong trí nhớ, cảnh sắc xinh đẹp, hẩn cùng Ngưng Yên ở biển hoa truy đuổi. Nàng tiếng cười như chuông bạc, bộ dáng đang cầm hoa ăn. Khi hẩn phải rời khỏi thì nàng cầm lấy góc áo hẩn khóc, hẩn không đành lòng, đã nói kiếp này phi nàng không cưới, nàng nghe xong lệ tràn mi, cũng nói phi hẩn không lấy chồng.

Nàng tưởng là thật sao? Lời thề thuận miệng, nàng còn thật sự nhớ kỹ? Nàng nhưng là công chúa kim chi ngọc diệp, hần chỉ là một kẻ bình dân, thật có thể khiến nàng nhớ mãi không quên? Nàng sẽ ngu như vậy?

3. Chương 3

Ngưng Yên mất hứng, Lôi Tiêu mang theo nàng, đi qua huyền nhai vách núi, cũng đạp thuyền quá hồ, hoặc ở chỗ núi rừng rậm bóng ngao du.

Lôi Tiêu nói cho nàng, Thiệu Tứ Phương ẩn cư trên Kì Lâm sơn. Một tháng trôi qua, Ngưng Yên bắt đầu từ vui mừng, trở thành u buồn cùng hoài nghi. Lôi Tiêu biết, tính nhẫn nại của nàng đã cạn.

Nàng càng ngày càng ít mở miệng, ăn càng ngày càng ít. Mà hần đâu? Hần càng ngày càng luyện tiếu buông nàng ra, nhất là sau khi bọn họ đã ngày càng quen thuộc. Cửa hần vọng tưởng với Ngưng Yên cũng càng ngày càng sâu, mỗi ngày đều sống trong mâu thuẫn, đêm khuya vì bí mật cất giấu trong lòng mà trần trọc mất ngủ.

Nhưng là, mỗi khi nhìn Ngưng Yên, chân tướng lại nói không nên lời.

Ngưng Yên, Thiệu Tứ Phương đã muốn quên mình ước cùng người, hần sớm đã cưới người khác.

Lôi Tiêu nói không nên lời, nàng nếu biết, sẽ khóc sao?

Ngày hôm đó, cảnh sắc sáng sớm tĩnh lặng, nước xanh tịch mịch, vân đạm phong cao lá bay loạn. Ngưng Yên nhìn chăm chú vào hoa sen đỏ tươi đầy đầm, vẻ mặt u buồn.

“Còn rất xa?” Nàng hỏi Lôi Tiêu. Gió đánh úp lại, vung động làn tóc, vung loạn tâm Lôi Tiêu.

“Đằng trước có tiệm cơm, qua cánh rừng này là có thể nghỉ ngơi.” Vẫn là không quay mặt lại trả lời.

“Đã muốn hơn một tháng, Kì Lâm Sơn xa như vậy?”

Gió mát ẩm ướt, khẩu khí nghi ngờ làm hần tâm lạnh. “Đi thôi.” Nói rồi bước đi, báo nhi cắn tay áo hần. Quay đầu, xem nàng không theo kịp, nàng còn ngăn người nhìn chăm chăm hồ đầm.

“Sao vậy?”

Ngưng Yên chậm rãi quay mặt lại, nhìn thẳng hần. “Người là không phải gạt ta?” Ánh mắt lạnh lùng.

Lôi Tiêu sắc mặt trầm xuống, nói: “Không tin? Vậy người tự đi.” Xoay người rời đi, phía sau hần Ngưng Yên neho lại mắt, lạnh nhạt nhìn kia một người một thú biến mất khỏi đường mòn.

Là nàng đa tâm sao?

Nàng không cùng đi qua, Lôi Tiêu cũng không chờ nàng. Gió rét mướt, thổi bay tay áo, đoạn thời gian này tình bạn cùng hần cuối cùng không địch lại được ưu sầu hoài nghi trong lòng, bắt đầu dao động.

Lôi Tiêu có thể hay không lừa nàng? Ngưng Yên phân vân.

Trên đường mòn, ánh nắng lay động, bóng cây đu đưa, hoa bồ công anh như bông, tròn tròn bay bay, giống sương tuyết giữa trời trong.

Lôi Tiêu nếu là lừa nàng, chắc chắn là vì lợi ích gì đó, nhưng nhìn hần đi được tiêu sái. Ai, thật sự là nàng đa tâm. Ngưng Yên cất bước đuổi theo.

Đêm khuya, bọn họ ký túc một cái nhà trọ.

Ngưng Yên không khẩu vị, hờ hững nhìn một bàn đồ ăn, đối diện, Lôi Tiêu trái lại ngồi ăn cơm, mồm to ăn thịt chén lớn uống rượu, cũng không để ý nàng.

Ngưng Yên cười khổ, hần tức giận?! Mở miệng xin lỗi. “Xin lỗi, ta không nên hoài nghi người.”

Lôi Tiêu nghe xong, vẫn là không nói một câu, bới cơm, uống rượu. Vì che dấu chột dạ, hần không nhìn vào mắt nàng.

Ngưng Yên nhìn hần, nở nụ cười. “Ăn ngon như vậy?”

Lôi Tiêu giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng tươi cười thê lương, khí sắc rất kém cỏi.

Ngưng Yên mỉm cười hỏi hần: “Ai, đã từng ăn qua bạch tộc cá chua cay chưa?”

Thấy Lôi Tiêu lắc đầu, nàng hỏi tiếp: “Nhị Hải cung ngư?”

Lôi Tiêu lại là lắc đầu, nàng thở dài. “Người Trung Nguyên đúng là hết heo rồi lại dê, cá Đại Lý chúng ta ăn ngon nhất a.” Nói xong, cô đơn uống hết chén rượu.

Lôi Tiêu ánh mắt đột nhiên u ám, hần đã hiểu. Hóa ra, Ngưng Yên càng lúc càng u buồn, không chỉ bởi vì tưởng niệm Thiệu Tứ Phương, nàng còn muốn nhà. Đúng vậy a, Đại Lý công chúa lưu lạc giang hồ, trôi nổi trôi nổi, tự nhiên là ngủ không ngon ăn không quen. Nàng kim chi ngọc diệp, mà hần là khách giang hồ quen lưu lạc.

Lôi Tiêu đổ bát rượu, chùi miệng, bỏ qua Ngưng Yên, xoay người lên lầu, quay về phòng trọ nghỉ ngơi.

Ngưng Yên nghĩ hần còn tức giận, cảm thấy cô đơn, nàng cầm đĩa thịt bò đặt xuống dưới chân bàn. Báo nhi liền đứng dậy ăn, Ngưng Yên sờ sờ đầu của nó.

“Báo nhi báo nhi, chủ tử của ngươi tức giận?” Nàng cười khở. “Ta đã xin lỗi rồi a.” Hần cũng quá keo kiệt.

Sau đó, Ngưng Yên trở về phòng, trong nháy mắt tắt ánh nến, ngủ. Dạ dày trống không, trong lòng lạnh. Ai, buồn khổ.

Đêm khuya sương thấm, sương mù mê mải, khách sạn mái hiên, đèn lồng màu đỏ treo trước gió, phụt tắt.

Cửa lớn nhà trọ đẩy ra, Lôi Tiêu đi ra ngoài. Hần thi triển khinh công, trong thời gian một nén nhang, đánh thức vài nhà người ta trong thành, nhà nhà nào cũng tóm người hỏi chuyện, căn cứ theo tin tức hỏi đến, cuối cùng xông vào gia trạch nhà giàu Ngô thị, bắt đầu bếp Ngô gia Triệu Phúc.

Triệu Phúc đang trong mộng bị một người vạm vỡ tóm lên, vừa thấy người tới thân hình nhanh nhẹn dũng mãnh, lưng hùm vai gấu, trên lưng còn đeo cây đại đao, nhất thời sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

“Đại gia. Tha mạng a.” Này đụng phải võ đạo, Triệu Phúc gáy chột lạnh, vội vàng quỳ trước nói sau.

“Ta có lời hỏi ngươi.” Lôi Tiêu trầm giọng nói, võ đạo cứng rắn nâng lên hần hàm dưới. “Nghe nói, lão gia nhà ngươi, thích ăn đồ ăn Đại Lý?”

“Phải Phải.” Triệu Phúc vội vàng gật đầu.

“Bạch tộc cá chua cay có biết làm không?”

Hả? Triệu Phúc trở mắt. “Biết.” Sao lại thế này? Hỏi cái này?

“Có Nhị Hải cung ngư không?”

“Có. Trù phòng kia có ướp vài chum.” Triệu phúc bị hỏi không hiểu ra sao.

Lôi Tiêu cúi xuống trừng hần, hỏi: “Đồ ăn Đại Lý biết làm không?”

“Biết biết biết.”

Ừ, Lôi Tiêu lạnh nhạt nói: “Tức khắc đi lấy nguyên liệu nấu ăn theo ta đi.”

“Hả?” Triệu Phúc sửng sốt. “Đại. Quá nửa đêm rồi?”

“Cái gì?” Lôi Tiêu mắt rét lạnh, liếc nhìn hần một cái.

Triệu phúc câm mồm. Liền cứ như vậy, bị bắt ra đại trạch, để Hắc La sát mượn đi.

Ngày kế, sương sớm thấm nhập cửa sổ, trong nhà ăn khách nhân rất thưa thớt.

Cùng đêm qua giống nhau, đầy bàn đồ ăn, hần vẫn là cúi đầu, yên lặng bới cơm. Nàng đâu? Nàng giật mình ở trước bàn, xem các món thức ăn, tất cả đều là Đại Lý đồ ăn a, thơm ngào ngạt nóng hổi, là hương vị cổ hương.

Ngưng Yên giật mình. Như thế nào tỉnh dậy, hy vọng xa vời trước khi ngủ, cuối cùng lại thành ra trước mặt. Sao lại thế này? Nhà trọ bình thường không có khả năng có đồ ăn này, sáng sớm xuống dưới, cũng không thấy Lôi Tiêu cùng tiểu nhị gọi món ăn, đầy bàn đồ ăn giống như đã sớm an bài tốt.

Tối hôm qua, phát sinh chuyện gì?

Ngưng Yên nhìn hần, hỏi: “Đi đâu làm ra vậy?”

Lôi Tiêu chỉ một câu. “Mau ăn.”

Ngưng Yên lấy đũa, thêm một chén cháo hoa, bụng đói kêu vang, bất chấp hình tượng, ăn kêu tằm tắc. Lôi Tiêu thỉnh thoảng qua khoe mắt nhìn nàng, xem nàng ăn một chén lại một chén, hần mặt không chút thay đổi, trong lòng lại tràn đầy ấm áp, cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng.

Xem âu yếm nữ nhân ăn đồ ăn hần chuẩn bị, ăn đến nhiệt tình. Nguyên lai, thỏa mãn kia so với lấy đao chém vài trăm người còn thích.

Vô công của hần cao cường, vô dụng, có lẽ vĩnh viễn không được đến tâm nàng, nhưng là, Lôi Tiêu tưởng, ít nhất hần có thể làm chút việc đưa nàng vui mừng. Nguyên lai thích một người là như thế này, mong nàng cao hứng, sợ nàng thương tâm. Lấy lòng của nàng đồng thời, dường như cũng lấy lòng chính mình. Của nàng hỉ nộ ái ố, hần quá quan tâm sau, dần dần cũng biến thành chính mình hỉ nộ ái ố. Phần cảm động này, linh ngộ này đó, nhiều điểm giọt giọt, đều là bắt đầu từ sau khi gặp nữ nhân Ngưng Yên này.

Ngưng Yên ăn đến ba bát, ăn no căng không động đậy, giống con mèo lười, co lại trên ghế, lười biếng cười, hạnh phúc híp lại mắt.

“Ăn quá ngon.” Rất hoài niệm món ăn a, rất khoái trá. Ăn được thoải mái thỏa mãn, thể xác và tinh thần tích tụ nhiều ngày liền thư sướng. Lôi Tiêu uống canh, từ trước ngực lấy ra khóa mơ muối để tới trước mặt nàng.

“Cho ta?” Ngưng Yên nhìn mơ muối. Lôi Tiêu gật đầu, nàng ung dung cầm lên quả mơ. Trong ánh ban mai, kẹp giữa tiêm bạch đầu ngón tay, mơ muối nhuận bóng. Có một gốc cây hoa, trông rất sống động leo trèo trên thân mơ.

Nàng trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc. “Dùng cái gì điều vậy?”

Lôi Tiêu vỗ vỗ sáp đao trên mặt bàn. Vài đêm, hần báo cùng hần không ngủ. Mỗi khi đến một nhà trọ, hần ngay tại người ta trên ván giường, ván cửa sổ, mặt bàn, cái ghế, dùng sáp đao khắc hoa. Hần cuối cùng học thành, tuy rằng luôn luôn chỉ biết cậy mạnh, nhưng hiện tại, hần còn hiểu sức mạnh nhỏ bé. Chỉ có lực lượng nhỏ bé, mới có thể điều ra hảo hoa cỏ mà không phá hư thân mơ.

Ngưng Yên xiết chặt bàn tay, mai ở lòng bàn tay nóng lên. Nàng nghĩ nghĩ, vẻ mặt ảm đạm. “Người điều thật sự đẹp, so với ta còn đẹp. . . .” Hần là trải qua luyện tập. “Cầm.” Ngưng Yên hoàn lại hần.

Lôi Tiêu ngẩng đầu, thấp nói: “Cho người.”

Ngưng Yên quan sát hần. “Lôi Tiêu. Ở Đại Lý chúng ta, khắp nơi trồng toàn hoa sơn trà, mỗi khi đến mùa, cả thành liền rơi vào biển hoa.”

Lôi Tiêu cúi đầu nghe, nâng cốc uống rượu, nghe nàng nói tiếp ——

“Có thủ từ người nghe qua không?” Ngưng Yên ngữ khí phiền muộn. “Người Đại Lý, mỗi khi ngắm hoa uống rượu, đều yêu ngâm bài từ kia, đọc là: Tửu bài vấn quân tam ngữ, vi thủy khai, trà hoa mãn lộ*?” Ngưng Yên nhìn chăm chú Lôi Tiêu, ôn nhu nói: “Vì ai nở? Hoa sơn trà mãn lộ. Bài từ này rất đẹp đi? Giả như hoa hữu tình, thiên kiều bách mị trong gió mát, là chờ ai ưu ái? Lôi Tiêu, ta ngàn dặm xa xôi lại vì ai, người biết đi?” Mơ muối đặt trở lại trên bàn trước hần.

(*)Tửu bài vấn quân tam ngữ, vi thủy khai, trà hoa mãn lộ – Tạm dịch là: Rượu dừng hỏi anh ba chữ, vì ai nở, hoa sơn trà đầy đường?

Nàng không nhận. Nàng nhìn ra, này không chỉ là một viên mơ muối, mà còn là tâm ý của hân. Nàng không cần hân ôm vọng tưởng không thực tế đối với nàng, nàng không nghĩ khiếm hạ tình trái, nàng yêu thủy chung chỉ có Thiệu Tứ Phương, một khi đã như vậy, cần gì phải trêu chọc hân? Nàng khéo léo từ chối tâm ý của hân, ám chỉ hân đừng sai phóng cảm tình, một chút đường sống cũng không giữ lại.

Một trận trầm mặc. Ngưng Yên dường như không có việc gì uống rượu, Lôi Tiêu tâm giống như bị đao nhọn đâm một chút, lại giống như bị ai đập vỡ.

Hân uống liền ba chén rượu, rốt cục nhịn không được nói: “Nếu hân thay lòng đổi dạ?”

“Không có khả năng.”

“Như thế nào chắc chắn như vậy?”

“Hân đã thề quá.”

“Trước kia giang hồ kết thù kết oán, cũng có người thề với ta, chỉ cần tha chết cho hân, đợi một thời gian, nhất định sẽ ra sức tương báo ——”

“Sau thì sao?” Nàng hỏi.

“Sau đó, tiểu tử đó khổ luyện công phu vài năm. Hân ra sức tương báo, chính là đưa ta một đạo sẹo.” Lôi Tiêu khẩu khí bất cần, chĩa chĩa vết sẹo trên mặt. “Hân mang theo một đám người ám toán ta, không biết tự lượng sức mình.” Lăn giết chóc kia, hân trọng thương, cứu tử nhất sinh.

“Đó là người tin lầm tiểu nhân.”

“Vậy còn nàng?” Lôi Tiêu bất bình, xem nàng với kẻ phụ lòng nhớ mãi không quên, thay nàng thấy không đáng giá. “Hứa hẹn tính cái gì? Nàng hồ đồ, một câu lời thề rồi lưu lạc giang hồ, nếu hân để ý, vì sao đã hơn một năm tin tức hoàn toàn không có? Có thể thấy được trong lòng không có nàng ——” Lời còn chưa dứt, tam phiến xẹt qua khuôn mặt Lôi Tiêu, lưu lại ba đạo vết máu.

“Lại nói bậy liền giết người!” Nàng trợn mắt nổi giận quát.

Ngửi được mùi máu, hắc báo rống một tiếng, nhào lên, nhe răng, công kích Ngưng Yên ——

“Báo nhi!” Lôi Tiêu quát bảo ngưng lại, đã muộn, nó cắn Ngưng Yên tiêm bạch cổ. Đồng thời, Ngưng Yên xoẹt rút ra sấp đao trên bàn, ánh đao nhảy mắt quá Lôi Tiêu đôi mắt.

Nguy hiểm! Hân vận chưởng, định đánh xuống, lại đột nhiên dừng lại.

Đánh ai? Báo hay là nàng?

Hai người một báo, sát khí đằng đằng, khách nhân xung quanh thấy thế, hoảng loạn thét chói tai chạy trốn.

Chỉ mảnh treo chuông, hai người nhất báo nhưng lại đều đông cứng lại.

Răng báo để ở da Ngưng Yên, lại không cắn xuống. Vì sao? Bằng kinh nghiệm trải qua, hễ chủ nhân nó đổ máu, nó đều quyết lấy răng hầu hạ tuyệt không do dự, nhưng lần này nó há mồm lại không cắn xuống, nàng không đổ máu a. Một đôi mắt báo nhìn thẳng nàng, sâu trong mắt thú cũng không có sát ý.

Nhưng ngay trong lúc hắc báo nhe răng nhào tới, Ngưng Yên nóng lòng bảo hộ chính mình, rút đao muốn chém báo, nhưng mà răng thú để thượng làn da, kia bén nhọn áp sát huyết mạch, nàng đã nhắm ngay gáy báo —— nhưng là, nàng thu thế, cũng may nắm thu thế, nếu không bằng sấp đao này, đầu báo sớm rơi xuống đất.

Báo nhi không tổn thương nàng, nhưng Ngưng Yên lại bị chính mình đúng lúc thu hồi khí lực chấn động phun ra máu, nhiễm đỏ mặt bàn.

Vì sao thu thế? Là cái gì khiến nàng nghĩ lại? Trùng nhìn mắt báo, Ngưng Yên nghĩ, mới vừa rồi nó nhào tới thế cũng thật mãnh liệt, nhưng ngay thời điểm kia, nàng nhớ nó là Lôi Tiêu trân ái đồng bọn. Này nhất do dự, nhưng lại không xuống tay. Cũng may báo nhi cũng không thật sự cắn xuống, nếu không nàng còn có thể sống sao?

Lôi Tiêu đâu?

Báo cắn nữ nhân mình ái mộ, mà Ngưng Yên cầm sấp đao bổ về phía báo của hắn, hắn chần chờ không có động thủ: đáy lòng lại hung hăng kinh hãi.

Răng báo còn đặt ở Ngưng Yên, chính là cảnh cáo nàng mà thôi; đao còn để ở gáy báo, cũng chỉ là một động tác tự bảo vệ mình mà thôi. Lôi Tiêu song chưởng, cũng chỉ là đích thực hư không vận khí, báo cùng Ngưng Yên hẳn đều không muốn tổn thương.

Mâu thuẫn chân tình, mâu thuẫn thế cục, chốc lát im ắng, nguy cấp giải trừ. “Keng!” Sấp đao nhập vào vỏ đao, Ngưng Yên ngẩng đầu, giận trừng Lôi Tiêu.

“Ta cùng với Thiệu lang thề non hẹn biển, ngươi còn dám chửi bới hắn, ta cắt lưỡi ngươi!”

Bốn mắt giăng co, Lôi Tiêu âm đạm, dời tầm mắt, ngực giống như bị ai trọng kích. Không nghĩ tới Thiệu Tứ Phương trong lòng nàng thần thánh không thể xâm phạm, ngay cả nói cũng không thể nói.

Đao vào vỏ, răng báo cũng rời đi gáy Ngưng Yên. Nó nứt nở một tiếng, là thay chủ nhân ám ức sao? Nó lấy lưỡi liềm liềm gáy Ngưng Yên, là xin lỗi vẫn là an ủi?

Lưỡi liềm quá nàng làn da, Ngưng Yên hấp khẩu khí, hai tay che mặt, khóc. Nhìn như không thừa nhận, nhưng nàng đáy lòng hiểu được, Lôi Tiêu nói đúng vậy, Thiệu Tứ Phương nếu thật sự để ý, như thế nào đã hơn một năm hoàn toàn không có tin tức? Hắn lại không chết, ngay cả tin tức truyền miệng cùng nàng báo bình an, đều không có. Không phải nói một khi ổn định sẽ đón nàng sao?

Ngưng Yên thủy chung không muốn suy nghĩ khả năng Thiệu Tứ Phương thay lòng đổi dạ. Cậy mạnh, lần nữa nói cho chính mình, hắn còn yêu nàng, hắn sẽ không quên nàng, nhưng là hiện tại, đều bị Lôi Tiêu một lời nói toạc ra. Nguyên bản bất an vốn ở sâu trong lòng, mạnh mẽ tập kích nàng, nàng nhin không được lệ nóng tràn mi, khổ sở.

Nhìn nàng khóc, Lôi Tiêu cũng khổ sở theo. Hắn ngây ngốc ở trước bàn, không biết như thế nào mở miệng an ủi. Mới vừa rồi là nhất thời phần nộ, mới ám chỉ nàng Thiệu Tứ Phương thực khả năng đã muốn thay lòng đổi dạ, chính là hơi chút ám chỉ mà thôi, nàng đã vừa giận vừa tức, thương tâm khóc. Đợi đến khi nàng biết chân tướng, nàng sẽ như thế nào?

Không, hắn không nói. Chọc nàng khóc, hắn cảm thấy lòng mình cũng đau.

Lôi Tiêu đem điều mơ nguyên muốn đưa cho Ngưng Yên thu hồi vào trong áo. Hắn tay không lau đi vết máu Ngưng Yên phun ở mặt bàn.

“Ta là nói đùa, nàng đừng khóc.” Hắn không hiểu an ủi, chỉ nói này một câu.

Thấy nàng vẫn là rơi lệ không ngừng, hắn lại nói: “Xin lỗi, đừng khóc.”

“Điểm Thương mười chín núi, đẹp nhất là ánh tà dương. Tòa núi cao kia, có điểm giống Điểm Thương Sơn của chúng ta.” Sau giữa trưa, bọn họ lên thuyền qua hồ. Mặt nước gợn sóng, thuyền nhỏ lắc lư trên mặt hồ xanh biếc, người chèo thuyền ở mũi thuyền chống sào, Ngưng Yên cùng Lôi Tiêu ngồi phía sau boong thuyền, hồ xanh hai bên, núi non trùng điệp, chạy dài nhấp nhô, núi chạy xuyên mây.

Ngưng Yên hỏi Lôi Tiêu: “Nghe qua Vọng Phu vân sao?”

Lôi Tiêu lắc đầu, hắn xem Ngưng Yên nhào người đến mép thuyền. Nàng nhìn hồ nước, nước trong nhìn thấy cá, con cá ở đáy nước chơi đùa. Nàng cười nhìn con cá, không thèm để ý tóc của nàng, cúi vào trong hồ, Lôi Tiêu ngồi xếp bằng ở bên cạnh người nàng, thấy tóc đen kia ở trong nước dập dờn.

Nàng ôn nhu nói chuyện, làm cho tim của hắn nổi lên gợn sóng.

“Đại Lý Điểm Thương sơn có phiến Vọng Phu vân. Thật lâu trước kia, một cái tiểu tử ngẫu nhiên cứu được nữ nhi của đại vương, hai người rơi vào bể tình. Vương cảm thấy không ‘môn đăng hộ đối’ nên không chịu đồng ý hôn sự của bọn họ. Sau đó đem công chúa giam ở trong cung, hạ lệnh đuổi giết chàng trai. Công chúa không muốn cãi lời phụ vương, lại tương tư tận xương tủy với chàng trai. Vạn bất đắc dĩ, một mình chạy ra cung, cùng chàng trai chạy đến Điểm Thương sơn.”

Ngưng Yên hai tay bưng nước tẩy mặt, lại lấy tay té nước. Thấp giọng nói: “Sau khi vương biết chuyện, giận dữ, thề giết hai người. Nhưng khổ nỗi Điểm Thương Sơn núi cao rừng rậm, không thể nào tìm kiếm.

Đại Lý Vu sư hiến kể nói, bên trong Điểm Thương âm hàn mưa nhiều, lấy công chúa thân thể mềm mại tất không thể được dài lâu, chắc chắn bị bệnh. Đại vương có tấm da bạch hổ, có khả năng chống lạnh hộ thể, không bằng lấy đến dụ dỗ chàng trai trộm lấy.”

Ngưng Yên quay đầu, nhìn lại Lôi Tiêu, cười nói: “Đại vương nghe xong lời Vu sư nói, cố ý bày ra tấm áo ọi người. Vì thế cả nước đều biết vương có bảo vật này. Quả nhiên, chàng trai kia bởi vì bảo hộ công chúa, không tiếc mạo hiểm tiến cung trộm bảo vật, không may bị binh lính đã chờ sẵn bắt được, lập tức chém chết. Ở Điểm Thương Sơn, công chúa mỗi ngày đứng trên đỉnh núi dưới ánh tà dương, hy vọng tình lang trở về. Xuân đi thu đến, rốt cục ngã vào đỉnh núi. Bởi vì nàng một chút chân thành không tiêu tan, cảm động thiên địa, hóa thành một áng mây, mỗi ngày trước lúc mặt trời lặn liền bỗng bồng bềnh trôi trên đỉnh núi dưới ánh tà dương, đây là sự tích Vọng Phu vân.”

Ngưng Yên ánh mắt kiên định. “Đây là chuyện xưa Thiệu Tứ Phương thuật lại cho ta nghe. Chàng từng nói với ta, nếu vương phản đối chúng ta, chàng cũng sẽ giống như chàng trai trong truyền thuyết kia, mang ta rời đi, cho dù cuối cùng vì ta mà chết, chàng cũng chết mà không uổng. Chàng đối với ta là thật sự, chàng sẽ không quên ước định của chúng ta. Ta nghĩ. Chàng không hề có tin tức, nhất định là vì chàng có nỗi khổ riêng, có phải hay không?”

Lôi Tiêu không nói, Ngưng Yên lại truy vấn không ngớt ——

“Người nói có phải hay không a?” Nàng như là vội vã muốn tìm người khẳng định tin tưởng của chính mình, tìm kiếm hân ủng hộ.

“Nàng nói đúng thì là đúng.” Hân nói. Không nghĩ lại chọc nàng thương tâm, yên lặng dời tầm mắt, ngóng nhìn núi rừng xanh um.

Thật là nữ nhân ngu ngốc.

Nhưng chính mình yêu phải nàng, càng ngốc.

Vừa vào thành, người mua bán đầy đường. Lôi Tiêu chọn mua hoa quả khô, Ngưng Yên mới mở thưởng thức buôn bán hai bên đường.

Sắp tới hoàng hôn, ánh chiều hôm bao trùm phố dài, Ngưng Yên đứng ở trước quầy bán túi hương, nàng cầm lên cái túi hồng tuyến, khéo mắt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, quay đầu, sững sốt, giữa bóng người lay động, nàng nhìn thấy Thiệu Tứ Phương.

“Thiệu Tứ Phương ——” nàng đuổi theo.

“Chậm đã!” Bên thân duỗi ra tay, chặn đứng nàng.

Trước mắt Ngưng Yên tối sầm lại, Lôi Tiêu chặn đường đi của nàng. “Là chàng ấy, là Thiệu Tứ Phương!” Ngưng Yên khẩn cấp kêu lên, đẩy ra Lôi Tiêu, Lôi Tiêu tay dài một trảo, lại một lần nữa đem nàng ngăn lại.

“Người làm gì?” Ngưng Yên tức giận.

“Trước đừng đuổi theo.” Sợ là có cạm bẫy.

Đáng chết! Không còn kịp rồi. Ngưng Yên đẩy không ra tay hân, liền hướng hân sau vai kêu.

“Thiệu Tứ Phương! Là ta, là ta.” Nàng giãy dụa, nhìn Thiệu Tứ Phương biến mất trong đám người. Nàng tức thì tức giận công tâm, quay về trừng mắt nhìn Lôi Tiêu, cắn răng giọng căm hận nói: “Người buông tay!” Tay áo thơm vung, ám khí bay ra, Lôi Tiêu áo bào lay động buông ra. Ngưng Yên điềm nhẹ mũi chân đuổi theo, Lôi Tiêu tay một trảo, cứng rắn đem nàng bắt xuống dưới.

“Người?!” Nàng trợn mắt, quay người lại đá hân một cái, hân lui, nàng lại nâng tay xuất chưởng chém hân, hân lại lui, bàn tay to bắt lấy cánh tay nhỏ của nàng, thi lực vừa vặn, đem cả người nàng kéo tới, tay hướng Ngưng Yên gậy chém một phát, đánh xiu nàng, ôm lấy thắt lưng, rời đi phố dài.

Lôi Tiêu tìm gian nhà trọ trú chân, đem Ngưng Yên an trí ở phòng hảo hạng, giúp nàng đắp cái chăn bông, lưu lại báo nhi thủ hộ, thừa dịp nàng chưa tỉnh, rời đi nhà trọ, tìm tìm tích Thiệu Tứ Phương.

Dọc theo đường đi, hẩn chú ý tới chỗ này thành nhỏ lại có số lượng lớn binh lính của Thánh chủ. Hay là tới để bắt Ngưng Yên công chúa? Lôi Tiêu âm thầm suy nghĩ — Thiệu Tứ Phương vì sao xuất hiện ở thành nhỏ xa xôi này? Hẩn tới làm cái gì?

Hay là. Thánh chủ biết Ngưng Yên đang tìm Thiệu Tứ Phương?

Ngưng Yên tỉnh lại, không thấy Lôi Tiêu. Nàng xoa xoa gáy ê ẩm tê dại, ở bên giường ngồi yên trong chốc lát.

Thật lâu sau, nàng chính là ngồi không nhúc nhích, nhưng trong lòng đã đem sự tình toàn bộ nghĩ tới một hồi, từ lúc Lôi Tiêu đáp ứng mang nàng gặp Thiệu Tứ Phương, cho tới bây giờ hẩn căn lại nàng đuổi theo Thiệu Tứ Phương. Ngưng Yên trong lòng không yên, không rõ Lôi Tiêu là đánh chủ ý gì.

Ngưng Yên càng nghĩ càng kinh hãi, có lẽ sự tình ngay từ đầu liền tính sai, hẩn căn bản không tính mang nàng gặp Thiệu Tứ Phương.

Nàng đứng dậy, tóm lấy hành lí, đẩy cửa phòng ra bước đi, nhưng hắc báo đứng dậy chặn nàng. Nàng nhìn báo nhi liếc mắt một cái, vẫn cất bước rời đi, nhưng nó cắn chặt váy của nàng. Ngưng Yên nhìn lại hắc báo, hắc báo ánh mắt cổ chấp, không cho nàng rời đi.

Hẩn muốn báo nhi giám thị nàng sao?

Ngưng Yên trên mặt dường như không có việc gì, ánh mắt lóe ra tia sáng lại khiến báo nhi khiếp lui từng bước, nó nghẹn ngào một tiếng, lại vẫn cắn chặt không tha.

Được lắm. Ngưng Yên không đi. Nàng xoay người vào phòng, đóng sầm cửa.

Lôi Tiêu! Ta lại muốn xem ngươi có thể làm khó dễ được ta!

Lôi Tiêu liên hệ giáo hữu Ma La giáo trong thành, thỉnh bọn họ sai người thuê khoái mã ra khỏi thành, hướng Thanh La Sát dò la mục đích Thiệu Tứ Phương tới đây. Cùng các giáo hữu dùng qua bữa tối, đứng dậy quay về nhà trọ. Tối rồi, trăng sao thừa thớt, đèn lồng đỏ tươi, đám đông cũng đã tan, đều đi đến tửu quán tiệm cơm.

Lôi Tiêu một mình đi trên phố, nghĩ rằng — nàng hẩn là đã tỉnh.

Đợi gặp mặt, muốn như thế nào giải thích với nàng? Việc đã đến nước này, không thể lại giấu giếm đi xuống. Lôi Tiêu tâm sự nặng nề, bước chân nặng nề. Ngay từ đầu lừa gạt nàng, là không nghĩ nàng thương tâm; sau lại lừa gạt, là tư tâm muốn lưu nàng bên người, lại sau lại. Sau lại là khó kìm lòng nổi, là càng lúc càng khó mở miệng, hẩn nói không nên lời, đành phải vẫn giấu giếm chân tướng. Hiện tại không cho nàng đuổi theo Thiệu Tứ Phương, cũng là sợ nàng gặp phải bất trắc.

Nàng có thể hiểu được khổ tâm của hẩn sao?

Thiệu Tứ Phương đã muốn cưới nữ nhi của Quý y, hiện tại nếu là riêng tìm đến Ngưng Yên, hẩn rắc tâm làm gì? Là muốn giúp Thánh chủ sao? Tưởng đoạt hoàn hồn đan? Muốn lợi dụng nàng?

Còn đang không rõ động cơ Thiệu Tứ Phương thì hẩn không thể mất thấy Ngưng Yên mạo hiểm. Nhưng là, muốn nói như thế nào Ngưng Yên mới có thể hiểu được? Hẩn mặc dù lừa gạt nàng, nhưng tình ý đối với nàng là thật, quan tâm cũng là thật sự, nàng sẽ hiểu sao?

Trở lại nhà trọ, đi vào trước cửa phòng, báo nhi đang chờ đợi vừa thấy chủ nhân thì tức khắc đến giục giục vào hẩn.

Lôi Tiêu ổn định tâm trạng, gõ cửa, không tiếng đáp lại, lại gõ, hoàn toàn không có động tĩnh. Chậm rãi đẩy cửa ra, mùi hương quen thuộc thoang thoảng phủ vào mặt.

Nàng tỉnh, an vị ở trước bàn, trên bàn pha bình trà. Vừa thấy hẩn đến, nàng vén tay áo châm trà.

“Rốt cục đã trở lại.” Nàng vẻ mặt lạnh lùng, khẩu khí xa lạ.

Lôi Tiêu nói: “Chỗ thành này, bị binh lính Thánh chủ vây quanh.”

“Ồ?” Ngưng Yên cầm lấy thìa, vớt ra cặn lá trà trong chén. “Bọn họ là tới bắt ta hay là bắt người?”

“Nàng.” Lôi Tiêu ở đối diện nàng ngồi xuống. “Bọn họ không có khả năng lãng phí binh lực bắt ta.”

“Lôi Tiêu ——” Ngưng Yên uống trà, nói nhỏ: “Người là đang ám chỉ, nếu không được người bảo hộ, ta đã là bị bắt đi rồi?”

Từ lúc Lôi Tiêu vào phòng, nàng vẫn không lấy một con mắt nhìn hắn. Khẩu khí lãnh đạm, nói nhẹ nhàng băng quơ, lại khiến Lôi Tiêu một lòng càng căng càng xiết chặt.

Nàng suy nghĩ cái gì? Nàng trong lòng tính cái gì? Nàng hiện tại là nghĩ hắn thế nào? Nàng đối hắn sinh nghi chứ? Nàng. còn tin cậu hắn sao?

Không biết, từ khoe mắt đuôi lông mày của nàng, từ khẩu khí của nàng, toàn bộ không đoán được đến lòng của nàng —— thế này mới khiến Lôi Tiêu càng không yên. Không biết sau này nàng sẽ như thế nào, hắn lại làm như thế nào ứng đối?

“Ngưng Yên, ta là đang giúp nàng.” Hắn nói, thật sự, toàn tâm toàn ý giúp đỡ nàng.

“Giúp?” Ngưng Yên cố nén phần nộ, nàng rõ ràng chính mình đánh không lại Lôi Tiêu, muốn gặp Thiệu Tứ Phương, sẽ không thể vì xúc động mà hỏng việc. Nàng kiềm chế cơn tức, chỉ chậm rãi hỏi hắn: “Thật vất vả ta mới thấy đến Thiệu Tứ Phương, người lại đánh ta ngất xỉu, đem ta nhốt tại nơi này, lại để hắc báo giám thị ta. Lôi Tiêu, người nên có cái giải thích tốt lắm đi?”

“Nàng không thể gặp Thiệu Tứ Phương.” Hắn sắc mặt trầm xuống.

Ngưng Yên màu sắc lạnh hơn, nhưng thanh âm mềm nhẹ. “Vì sao?”

“Hắn là người bên cạnh Thánh chủ.”

Nàng trong lòng chấn động, vẫn trấn định nói: “Cho dù là người bên Thánh chủ, lại như thế nào? Ta không quan tâm!” Kia cùng tình yêu của nàng không quan hệ.

“Nếu. hắn là giúp Thánh chủ từ nàng muốn hoàn hồn đan.”

“Chàng muốn, ta liền đưa.”

“Hoàn hồn đan đã không ở trên người nàng.”

Ngưng Yên cười lạnh. “Đúng vậy a, bị hảo huynh đệ của người cướp đi. Nhưng giả sử Thiệu Tứ Phương cần, ta sẽ giúp chàng từ trong tay Thanh La Sát đoạt lại.”

Nàng liền yêu hắn như vậy? Yêu khăng khăng một mực?

Lôi Tiêu hạ mắt nhìn mặt bàn, trái tim rơi thẳng xuống dưới, cảm giác có điểm khó thở, giống có khối tảng đá lớn ép tới thở không nổi. Hắc báo thông thả đi đến, giống như phát hiện chủ nhân thương tâm, không ngừng lấy lưng giụi chân chủ tử.

Lôi Tiêu nói: “Vì hắn, nàng cam nguyện cùng Ma La giáo đối địch?” Nàng có biết hay không nàng có bao nhiêu ngốc? Hắn thay nàng thấy không đáng giá, nàng nhưng không biết.

“Lôi Tiêu, nói chuyện phải nói đạo lý. Hảo huynh đệ của người cưỡng đoạt đan dược của ta, ta hiện tại muốn đoạt lại thì làm sao? Nói sau, đây cũng chỉ là phỏng đoán của người, Thiệu Tứ Phương khẳng định là tới tìm ta!” Ngưng Yên sắc mặt rét lạnh, thanh âm vừa lạnh vừa khô khốc. “Hiện tại người lại càng khiến ta hoang mang, người có biết Thiệu Tứ Phương là người của Thánh chủ, người không nói, ngược lại mang ta hướng phía nam đi. Người đã luôn lừa gạt ta, có phải hay không?”

“Phải.” hắn không nghĩ nói dối.

“Người là cố ý không cho ta gặp Thiệu Tứ Phương?”

Lôi Tiêu trầm mặc, tuy rằng, Ngưng Yên cường đề xuống phần nộ, nhưng hắc báo đã nhận thấy không khí quỷ dị, lông trên lưng dựng thẳng lên, nhìn chằm chằm Ngưng Yên, phát ra tiếng gầm gừ cảnh cáo.

Ngưng Yên không nhìn hắc báo uy hiếp, tiếp tục chất vấn: “Nếu không phải ông trời có mắt, để cho ta nhìn thấy Thiệu Tứ Phương, người tính đem ta đến đâu?” Nàng nắm chặt chén trà trong tay, thanh âm khê run hỏi: “Người là có chủ ý gì?”

“Thánh chủ bên cạnh không có người tốt.”

“Các người Ma La giáo mới là người tốt?” Nàng nhin không được cao giọng bác bỏ.

Lôi Tiêu hàm dưới căng cứng, hấn cũng tức giận. Vì sao nàng một mực tin tưởng Thiệu Tứ Phương?

Lôi Tiêu cố gắng cùng nàng giải thích. “Thánh chủ bên cạnh có nổi danh Quỷ y, làm việc đáng khinh, chuyên môn dùng độc hại người. Thiệu Tứ Phương đi vào Trung Nguyên sau liền giúp đỡ Quỷ y trồng độc hoa, người không cần tìm hấn, hấn kỳ thật đã muốn ——”

“Người thật giỏi!” Ngưng Yên ngừng đầu nhìn thẳng hấn, tia khinh thường trong mắt nàng, giống đao khoét nát tâm hấn. Nàng cắn răng phần nộ nói: “Lôi Tiêu, người gạt ta coi như xong, hiện tại chuyện bại lộ, lại bắt đầu chửi bới Thiệu Tứ Phương?” Nàng khẩu khí chán ghét, biểu tình khinh thường. “Ta không nghĩ tới tâm tư người như vậy ác độc, người thích ta, cho nên mới ngăn trở ta thấy Thiệu Tứ Phương, là như thế này đi? Người đề tiện, coi như ta tin nhầm người!”

Lôi Tiêu ánh mắt rét lạnh, phần nộ phủ lên chân mày, tức giận kinh động sắp đao sau lưng, vô đao run rẩy, sắp đao kích động, nó đối bụng thật lâu, tưởng niệm mùi máu.

Bị Ngưng Yên hiểu lầm, Lôi Tiêu thương tâm phần hận, khẩu khí chán ghét của nàng làm tỉnh lại tính tình tàn bạo tận trong xương Lôi Tiêu, ghen tị càng giống móng vuốt quỷ thoát ra từ địa ngục, xé toạc tim của hấn.

Hấn tưởng niệm tư vị giết chóc, đầy ngập lửa giận hận không thể giết cho đã nghiền. Hắc La sát đoạn thời gian này bởi tình yêu mà bị thuần phục đã tỉnh, hấn cũng sắp điên cuồng, trong cơ thể nhiệt huyết sôi trào.

Ở trong lòng nàng, kẻ phụ lòng Thiệu Tứ Phương là thần thánh không thể xâm phạm, mà hấn Lôi Tiêu là đề tiện tiểu nhân —— là như thế này? Là như thế này sao?!

Nguy hiểm!

Ngưng Yên giật mình, mắt thấy vô đao sau lưng hấn tràn ra vàng bạch sắc quang, nghe thấy sắp đao rung động vô đao phát ra bên tai leng keng. Vô đao mau giữ không được sắp đao, Lôi Tiêu mặt mày hiện lên sát khí.

“Người muốn giết ta?!” Nàng tức giận, lập tức chân khí nhanh chóng tụ lại ở song chưởng, chuẩn bị cùng hấn đánh.

Sắp đao vang lên thành thành, chấn động lợi hại hơn, hắc báo đối Ngưng Yên gầm rống, nanh trắng phụt ra ánh sáng lạnh.

Lôi Tiêu gầm nhẹ: “Nàng ngu xuẩn đến cực điểm!” Hấn đau lòng.

“Xem ra.” Ngưng Yên đứng dậy, nhìn chằm chằm hấn, lui về phía sau từng bước. “Không giết người, ta là đi không được.”

Hấn chậm rãi nâng mặt nhìn thẳng nàng, con ngươi đen lóe ra ánh sáng nguy hiểm. Nàng rét lạnh như băng sương cúi trừng hấn, thủy mâu cũng tách ra hàn quang. Còn không có dấu võ, hung ác ánh mắt, đã trước một bước lạnh thấu lẫn nhau. Xích mích chỉ trong khoảnh khắc, tình nghĩa giây lát tan biến.

Lửa giận ngút trời, sát khí bốc lên, đối mặt Hắc La sát hung mãnh nhất Ma La giáo, Ngưng Yên đã có chuẩn bị sẵn cho cái chết.

Vì gặp Thiệu Tứ Phương, chẳng sợ muốn cùng Lôi Tiêu quyết một trận tử chiến, nàng cũng là quyết đi rồi, ai đều mơ tưởng cản trở nàng!

Lôi Tiêu con người đen vằn đỏ, nổi lên sát ý. Ánh nến nghiêng tại đây tắt phụt, nhà nhỏ đột nhiên tối, xoạch một tiếng, đao ra khỏi vỏ, ánh đao một cái chớp mắt, Ngưng Yên ngừng thở ——

Lưỡi đao đâm vào trong ngực, chôn sâu trong da thịt, đầu tiên là một trận tê dại, theo sau giống hỏa thiêu, sau đó mới đau tận xương cốt, huyết nhanh rỉ xuống, ướt vạt áo.

Vẫn là chậm, hắn chưa kịp ra tay đã thương nàng. Quả thật, hắn là mất lý trí, sáp đao ra khỏi vỏ đồng thời, Ngưng Yên cũng phi ra lưỡi đao, báo nhĩ hộ chủ, nghe rằng nhào về phía nàng, sáp đao chọt nghịch thế, lấy sống đao quẹt qua hắc báo, móng vuốt bén nhọn của nó, chỉ kịp xé rách cảm y của Ngưng Yên.

Hắn là không may mắn tổn thương nàng, nhưng là, trên đất vì sao có huyết? Hắn giật mình nhìn Ngưng Yên, thấy nàng ánh mắt sợ hãi, hắn lồng ngực nhất thời đau nhức, thân mình lập tức ngã xuống, sau nghe thấy sau gáy va chạm mặt đất tiếng trầm đục, nâng tay sờ hướng ngực, nơi đó cảm đoán kiếm.

Hóa ra. đổ máu là chính mình.

Hắn cảm giác trong ngực ướt một tảng lớn, huyết không ngừng trào ra thân thể, chỗ bị thương trừ bỏ đau, còn có cảm giác.

Lôi Tiêu minh bạch rồi, hắn cười khổ, đoán kiếm này tầm độc. Hắn nhưng lại thua trong tay một nữ nhân? Đơn giản là yêu phải nàng khiến chính mình —— mềm yếu rồi.

Tầm mắt bắt đầu mơ hồ, chớp mũi lại ngửi được mùi hương quen thuộc, mùi càng ngày càng gần.

Là Ngưng Yên, nàng đi đến bên cạnh hắn ngồi xổm xuống, tay ôm mặt của hắn. Hắn trong nháy mắt, dường như thấy nàng hốc mắt có cái gì lấp lánh, là lệ sao? Nàng sẽ khóc vì hắn?

Ngưng Yên cầm đoản kiếm, rút khỏi thân thể hắn. Lôi Tiêu đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh bên trán rơi xuống.

Nàng nhìn xuống hắn, ánh mắt thực ôn nhu, thanh âm lại cương lại khô khốc.

“Là người. bức ta.” Nàng nghẹn ngào. Hắn lừa gạt nàng, hắn thực có lỗi với nàng, hắn tự tìm! Nhưng vì sao nàng nhưng lại cảm thấy vạn phần khó chịu? Rõ ràng là của hắn sai, không cần cảm thấy áy náy. Nhưng vì sao, hắn nhìn lại ánh mắt của nàng, dường như đã bị rất lớn thương tổn, vô tội khiến nàng lo lắng? Đây đều là lỗi của hắn, không phải sao? Kia vì sao hắn còn lấy vô tội ánh mắt như vậy nhìn nàng, dường như lên án nàng vô tình.

Một giọt nước mắt, chảy xuống ở mi mắt Lôi Tiêu. Hắn chớp mắt, nguyên lai là nước mắt của nàng thấm ướt mắt của hắn, hắn nhắm mắt lại. Vì sao nàng phải khóc? Nên khóc là hắn đi? Hắn cảm giác khí lực từng giọt từng giọt biến mất, thân thể lúc lạnh lúc nóng. Hắn chưa từng giống như giờ phút này, thương tâm đến như vậy luống cuống. Nàng không thể hiểu được hắn, nàng thậm chí vu tội nhân cách của hắn, nói lời nói thật tàn khốc, dùng ánh mắt cùng lời nói lạnh như băng giết hắn.

Nguyên lai. đau lòng chính là loại tư vị này. Nguyên lai, Tôn Vô Cực lời tiên đoán lúc trước là thật. Hắn cũng đã sớm nói, muốn sống liền rời xa nữ nhân này, nhưng là khó kìm lòng nổi, chính mình xứng đáng rơi vào kết cục này.

Hắn thật sự tức giận, hận không thể giết nàng. Nhưng là. lúc này, nước mắt của nàng một giọt hai giọt thấm ướt mặt của hắn, hắn lại mềm yếu rồi.

Hắn đầu thật choáng váng, suy nghĩ rối loạn, trước khi rơi vào bóng đêm, vẫn không quên giãy dụa, hướng nàng nói một câu. “Cẩn thận. Thiệu Tứ Phương hắn. lừa.” Lôi Tiêu mất đi ý thức, vết đao cùng kịch độc ăn mòn sinh mệnh của hắn.

“Thực xin lỗi.” Ngưng Yên rơi lệ. Bất chấp hắn, đứng dậy bước đi, đóng cửa, đưa hắn xa xa vứt bỏ ở bên ngoài thế giới của nàng. Nàng muốn tìm Thiệu Tứ Phương, Lôi Tiêu tình ý nhất định là phải cô phụ.

Ngưng Yên xuống lầu, đẩy ra đại môn nhà trọ. Mái hiên treo đèn lồng màu đỏ, nhuộm sáng chân mày của nàng.

Thành công từ bên người Lôi Tiêu đào tẩu —— ngực nàng, nó đập thật là lợi hại.

Nàng thở sâu, ổn định tâm trạng. Hiện tại nên đi đâu? Từ đâu mà tìm?

“Ngưng Yên.” Có người gọi nàng.

Ngưng Yên giật mình, nhìn lại bên phố, từ chỗ tối đi ra một gã nam tử, trên người hằn lam sam theo gió phiêu động, ánh mắt cực ôn nhu nhìn lại nàng.

Ngưng Yên mắt run rẩy, yết hầu căng cứng, lệ như suối trào. “Là chàng!” Nàng nhào về phía nam tử, nam tử mở rộng cánh tay ôm lấy nàng.

“Thật là chàng!” Thật sự là chàng đang ôm chính mình sao? Ngưng Yên hỉ cực nhi khắp*.

(*)Hỉ cực nhi khắp: mừng đến phát khóc

Thiệu Tứ Phương cầm đặt trên đầu nàng, thấp nói: “Chúng ta rốt cục gặp mặt.”

4. Chương 4

Nhà trọ Xuân Hưởng, các binh sĩ đều tự mình nghỉ ngơi, chỉ còn vài tên lính canh giữ ở trước cửa thang lầu đi thông phòng hảo hạng.

Trong phòng hảo hạng, trước bàn tròn, Ngưng Yên ghé người vào Thiệu Tứ Phương, nghe hẩn kể lại những chuyện gặp phải lúc trước.

Hẩn lời nói đầy bất đắc dĩ. “Vì đem giấc mộng hồng mầu đơn ở Trung Nguyên mang về Đại Lý, ta cùng với phụ thân lộ phí dùng hết, thiếu chút nữa chết tha hương nơi đất khách quê người. May mắn được Quỷ y bên cạnh Thánh chủ cứu, hẩn truyền thụ cho ta kỹ thuật trồng hoa mới. Vì báo ân, ta ở lại kinh thành, đáp ứng giúp hẩn nhân trồng đoạt hồn hoa.”

“Nhưng còn ước định của chúng ta thì sao? Chàng đã quên? Phụ vương đã muốn tuyển Phò mã, nếu không phải ta kiên trì muốn tới Trung Nguyên một chuyến, thừa cơ chạy trốn, ta hiện tại đã muốn lập gia đình. Chàng không một phong thư, ngay cả sai người báo cái bình an đều không có, ta ngay cả chàng sống hay chết cũng không biết!” Gặp lại tư vị là ngọt ngào, nhưng nghĩ đến chút thời gian chịu ủy khuất, nàng có thể nào không oán?

Thiệu Tứ Phương vỗ lưng nàng, ôn nhu thấp giọng. “Ta không quên ước định với nàng a. Ta cũng tưởng niệm nàng, nhớ đến ta mau phát cuồng. Nhưng Quỷ y là ân nhân của ta, ta đã đáp ứng sẽ làm được. Đoạt hồn hoa ta giúp Quỷ y biến chúng chỉ kết nụ hoa, không thấy hoa nở. Lần này dùng kỹ thuật mới, đợi trăng tròn lần sau, đoạt hồn hoa khả năng sẽ nở, chờ hoa nở xong, hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta lập tức rời đi.”

“Có đơn giản như vậy? Thánh chủ muốn hoàn hồn đan của ta.” Nàng nhớ tới lời nói của Lôi Tiêu, không khỏi xem xét biểu tình Thiệu Tứ Phương.

Hẩn nghe xong, thần sắc tự nhiên. “Việc này ta cũng nghe nói, ai, thật không biết Thánh chủ từ đâu nghe ngóng đến, nói là hoàn hồn đan có thể cứu nữ nhi của hẩn.”

“Không phải chàng nói cho hẩn sao?”

Thiệu Tứ Phương kinh ngạc, chợt phản nộ. “Nàng nghĩ ta sẽ hại nàng sao?! Ta vừa nghe nói Thánh chủ phái người bắt nàng, ta lo lắng đến độ mau điên rồi, nhờ cậy Quỷ y cầu Thánh chủ không cần tổn thương nàng, lại tự nguyện phong trần mệt mỏi tới tìm nàng, chỉ sợ nàng gặp chuyện không may. Thánh chủ cũng không phải người không nói đạo lý, nếu không lúc trước nàng vào triều làm khách, ngài nhưng đã cưỡng đoạt hoàn hồn đan rồi.”

Ngưng Yên hỏi lại một câu. “Đúng rồi, chàng cũng đã biết chuyện lúc ấy vì sao không ra gặp mặt ta? Để cho ta một người lưu lạc giang hồ tìm chàng?”

“Nàng hiểu lầm ta.” Thiệu Tứ Phương lộ vẻ khổ sở. “Lúc ấy chúng ta không ở thánh thành, ta cùng với Quỷ y lên núi kiểm tra hoa cỏ. Đợi xuống núi, nghe nói việc này, thực vội đến chết ta. Ta một mặt thỉnh Thánh chủ đừng làm khó dễ nàng, một mặt chung quanh tìm nàng. Thật giận bên đường luôn luôn có người Ma La giáo đuổi theo quấy nhiễu, không cho chúng ta gặp gỡ.”

Mới vừa rồi thấy cố nhân, mừng rỡ như điên. Hiện nay bình tĩnh, Ngưng Yên liền cẩn thận suy nghĩ lời của hắn.

Quả thật, ngay từ đầu Thánh chủ phái binh lính lùng bắt nàng, sau lại dần dần không hề có người của Thánh chủ đuổi theo, mãi đến tận giờ, gặp Thiệu Tứ Phương.

“Vậy thì? Ta hẳn là giao ra hoàn hồn đan sao?” Tách ra lâu, nàng đối hắn khó tránh khỏi mất đi tin tưởng. Nàng thử xem phản ứng của hắn.

Thiệu Tứ Phương đáp rõ ràng. “Việc này ta quyết rồi, ta tuyệt không để nàng chịu nửa điểm ủy khuất. Cấp hay không cấp đan được chính từ nàng tác chủ. Thánh vương còn mong đợi ta giúp ngài trồng đoạt hồn hoa dâu. Nàng yên tâm, Thánh chủ tự mình hứa hẹn, ngài tuyệt không miễn cưỡng nàng.”

“Hắn thật nói tốt như vậy sao?” Ngưng Yên trong bụng suy nghĩ nói —— nếu Thiệu Tứ Phương vì đan được mới tìm nàng, vậy hẳn nhất định thất vọng rồi, đan được sớm bị Tôn Vô Cực trộm đi. Nhưng giả như Thánh vương thực hết lòng tuân thủ hứa hẹn, như vậy vì cấp mặt mũi cho Thiệu Tứ Phương, nàng có lẽ cũng là có khả năng nghĩ ra cái kế sách đem đoạt hồn đan trộm trở về.

Ngưng Yên cân nhắc, Thiệu Tứ Phương còn nói ——

“Ngưng Yên, ta vẫn phái người tìm nàng, nhưng năm lần bảy lượt bị Ma La giáo cản lại, bọn họ đều nói nàng. . . .” Thiệu Tứ Phương dừng một chút.

Ngưng Yên ngẩng đầu, thúc giục hỏi: “Nói ta như thế nào?”

“Ma La giáo mọi người nói. Nói nàng là nữ nhân của Hắc La sát, không cho phép chúng ta lại quấy rầy nàng.”

“Nói vậy!” Nàng ngồi thẳng người, giận đỏ hồng con mắt. “Lôi Tiêu kia mang ta đi lung tung khắp nơi, nói muốn mang ta đi gặp chàng, kết quả lại. Đáng giận, bất quá hắn cũng ăn đau khổ.” Đoạn kiểm tẩm độc, chỉ có người của Đại Lý vương tộc mới có giải được, độc tính không mạnh, nhưng sẽ làm miệng vết thương không thể khép lại, trong mười ngày không giải được tất huyết tắn mà chết.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngưng Yên hoảng hốt.

Lúc ấy nàng vội vã đi, bất chấp hắn thương thế. Hiện tại nghĩ đến, nàng không khỏi hoang mang. Khi đó sắp đao rõ ràng ra khỏi vỏ, vì sao hắn không tổn thương nàng, ngược lại đánh xui báo nhĩ? Chẳng lẽ, hắn sợ báo nhĩ thấy nàng đánh thương chủ tử sẽ không buông tha nàng? Chẳng lẽ, Lôi Tiêu là vì có thể làm cho nàng bình an rồi đi, mới có thể. Cho dù hắn chịu nàng một đao, trong lúc mệnh hiểm hắn vẫn nghĩ đến an nguy của nàng?

Ngưng Yên bỗng dừng nắm chặt hai tay, lòng một trận chua xót, lập tức nói cho chính mình, không! Chính mình tuyệt không có thể mềm lòng. Hắn xứng đáng, hắn tự tìm, hắn cho dù chết. Hắn sẽ chết sao? Nhất tưởng đến, Ngưng Yên tim đập nhanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bỗng nhiên nàng hoàn toàn không có tâm tình hưởng thụ vui sướng cùng Thiệu Tứ Phương gặp lại, bỗng nhiên nàng cả đầu tưởng đều là Lôi Tiêu.

Không có giải được, hắn cho dù tỉnh, có khả năng chịu đựng được bao lâu? Mặc dù hắn thân cường thể kiện, nhưng miệng vết thương lâu không thể khép, sợ cũng khó thoát khỏi cái chết đi? Thiên! Ngưng Yên thốt nhiên lưng phát lạnh, nàng hại chết hắn. Đến tận lúc này, nàng mới thật ý thức đến mình làm cái gì.

Nàng không thể bình tĩnh, cả người hoảng sợ không yên. Lôi Tiêu dù có ngàn vạn không phải, nhưng cũng chưa từng mấy may thương tổn nàng. Thậm chí, đối với nàng là ôn nhu, từng cùng nàng nướng trà, từng vì nàng tưởng niệm cố hương liền tìm về đầu bếp làm một bàn đồ ăn Đại Lý.

Cẩn thận ngẫm lại, hắn nếu thật muốn đối với nàng sử cường là có cơ hội thực hiện được, thí dụ như cưỡng bắt nàng quay về trại, thí dụ như giam nàng lại. Nhưng là hắn không có, hắn chính là lừa nàng, ngao du sơn thủy.

Kỳ thật, hắn không tính là người xấu. Thực hại chết hắn?! Ngưng Yên lo âu đứng lên, nàng nghĩ Lôi Tiêu, không chuyên toàn cùng Thiệu Tứ Phương nói chuyện.

Thiệu Tứ Phương ở nàng bên tai thấp dỡ. “Ân oán giữa Ma La giáo cùng Thánh chủ không liên quan chuyện của chúng ta. Sáng mai chạy về thánh thành, nàng an tâm ở lại, chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta liền đi xa giang hồ, qua chúng ta ân ái ngày.”

Ta không muốn hấn chết! Ngưng Yên lo âu. Khi đó hấn giúp nàng chuộc đồ, hấn ở trên mớ muối điều hoa nhĩ, nàng luôn nói chuyện, hấn luôn lắng lắng nghe, trầm mặc cùng nàng ăn cơm uống rượu.

Lôi Tiêu. Ngưng Yên bỗng dưng đỏ hốc mắt, từ trong ngực lấy ra một bao thuốc bột, cắt ngang lời nói Thiệu Tứ Phương.

“Chàng nói rất đúng. Ân oán của Thánh chủ cùng Ma La giáo không liên quan chuyện của chúng ta.” Nàng đem giải dược giao cho Thiệu Tứ Phương, hướng hấn công đạo. “Lúc này Hắc La sát Lôi Tiêu bị ta gây thương tích. Đây là giải dược, chàng lập tức phái người đi phòng hảo hạng bên trái ở nhà trọ Như Ý, rịt thuốc lên vết thương của hấn, băng bó lại một chút. Hấn bản thân bị trọng thương, giờ không gây thương tổn người khác được.”

“Hắc La sát?!” Thiệu Tứ Phương lấy làm lạ hỏi. “Tiểu tử này tính tình hung tàn, giết người vô số, nàng còn cứu hấn?”

“Hấn cũng không tính quá xấu, hấn chính là. Ta.” Ngưng Yên vẻ mặt khó xử.

Thiệu Tứ Phương thuận ý của nàng ý: “Thôi, ta cũng không muốn thấy người phải chết. Yên tâm, ta tức khắc sai người đi làm!” Hấn lấy thuốc bột, đi ra ngoài phòng, đứng ở huyền quan, hướng binh lính gác đêm phân phó: “Dem bao thuốc bột này ném đi.”

“Vâng.” Binh lính nghe lệnh, cầm ném đi.

Thiệu Tứ Phương trở lại trong phòng, cười nói với Ngưng Yên: “Yên tâm, đã muốn gọi người đi làm.”

Ngưng Yên an lòng, đi tới phía trước cửa sổ, qua khung cửa nhìn bầu trời sắc lam tím, lại thấp nhìn pho đài tối đen, toàn bộ thế giới giống như đều đang ngủ.

“Ta dường như đang nằm mơ.” Nàng thập phần cảm khái, trở lại nhìn hấn. “Thật là chàng sao?”

“Nói cái gì ngốc? Đương nhiên là ta.” Thiệu Tứ Phương đi qua, từ sau lưng ôm nàng. “Ta nhớ rõ hết thấy về nàng, nàng yêu nhất ăn hoa, nhớ rõ sao? Có một hồi, ta giúp nàng làm phẩm hoa sơn trà, ở sinh nhật nàng mười tám ngày ấy, chúng ta ngồi giữa hoa cùng nhau uống rượu, rất vui vẻ, cuối cùng còn say ngã vào trong hoa.”

Ngưng Yên nghe xong, thấy lòng chua xót. “Đúng vậy a, hoa phiêu khắp nơi khắp nơi, giống như hồng vũ rơi xuống.” Khi đó nàng thật vui vẻ.

Ngưng Yên lấy ra thanh đồng đoản kiếm. “Chàng xem, tín vật chàng cho ta, ta vẫn mang theo. Hàm mộng vòng tay của ta đâu?”

Thiệu Tứ Phương sắc mặt khê biến, thông thả cười nói: “Thứ trọng yếu như vậy, ta làm sao lại có thể tùy thân mang theo?”

Hai người lại hàn huyên rất nhiều chuyện cũ, sau đều tự mình đi nghỉ ngơi.

Ngưng Yên ngủ không ngon, giống có chuyện gì treo ở trong lòng, nghĩ đi nghĩ lại, lại không làm được rõ ràng. Nàng trong lòng luôn loạn, có lẽ là vì đêm nay nhiều lắm chuyện phát sinh. Nàng không lòng dạ nào ngủ, đứng dậy đi ra cửa phòng.

“Công chúa.” Binh lính gác đêm ngăn lại nàng.

Nữ tì đang một bên đợi cấp Ngưng Yên hành lễ. “Công chúa nhưng là cần cái gì? Cứ việc phân phó Thu nhĩ.”

Ngưng Yên quan sát hai người bọn họ, lại nhìn phía hành lang, chỗ cửa tối cũng đứng ba gã binh lính.

“Ta nghĩ đi đến vườn một chút.”

“Đêm khuya sương thấm, Thu nhi giúp công chúa cầm đèn.”

“Không cần, ta nghĩ một người yên tĩnh.” Thốt ra lời này, liền phát hiện Thu nhi cùng binh sĩ trao đổi ánh mắt, Ngưng Yên trong lòng khả nghi. “Làm sao vậy?”

“A, công chúa. Thỉnh ngài đợi lát nữa, để tì nữ đi Thiệu gia thông báo một tiếng.” Bọn họ sáng sớm đã được phân phó xem chặt Ngưng Yên công chúa, sợ nàng chạy.

Ngưng Yên mặt nghiêm khắc cả giận nói: “Ta đi thế nào, còn muốn cùng người khai báo?”

“Không dám không dám, chúng nô tỳ chính là lo lắng an nguy của công chúa. Hơn nữa, Thiệu gia thật vất vả đem ngài tìm về, ngài ấy tất nhiên là.”

“Dài dòng cái gì? Mất hứng!” Ngưng Yên trở lại trong phòng, trong lòng khả nghi. Nàng ở bên giường ngồi một lát, hãy còn suy nghĩ. Không đúng, nàng bắt quá muốn đi đi một chút, bọn họ lại sợ hãi như là sợ nàng chạy thoát.

Ngưng Yên đứng dậy, đẩy ra lan can cửa sổ. Thò người ra ngoài, nhìn lại cửa vào nhà trọ. Nơi đó cũng có bảy, tám gã binh lính trông coi. Tuy nói Thiệu Tứ Phương cả đêm biểu hiện tình thâm chưa đổi, nhưng lời nói của Lôi Tiêu lúc trước có phần dao động lòng tin của nàng. Hiện nay lại xem binh lính tầng tầng lớp lớp coi chừng nàng, còn có ánh mắt theo dõi nàng của bọn nô tỳ vừa nãy, Ngưng Yên mơ hồ cảm thấy không bình thường.

Nàng nắm lấy lan can cửa sổ, một cái xoay người nhảy xuống, yên lặng không chút tiếng động. Ổn định thân mình, lưng dựa vào tường, nàng ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, nghe ngóng bọn lính trước đại môn.

“Ngưng Yên công chúa so với Thiệu phu nhân xinh đẹp hơn, các người nói Thiệu gia có thể hay không.”

“Nào dám a? Ai dám chọc Quý y? Không muốn sống?”

“Không nghĩ tới Thiệu gia chúng ta loạn phong lưu, thật là bản lĩnh. Mãnh, Kí nhị tướng quân không bắt được công chúa, hẳn nói hai ba câu liền lừa công chúa theo chúng ta trở về thành.”

“Cũng không phải sao? Chỉ bằng khuôn mặt tuần tú kia của Thiệu gia, muốn lừa gạt đến nữ nhân đều không thành vấn đề, bắt quá Thiệu gia với phu nhân nhưng là ngoan ngoãn phục tùng tùng nha.”

“Ta nếu là hẳn, có cái mỹ nhân như vậy khẳng khẳng một mực yêu, mới không cười Đường Uyển Uyển.”

Ngưng Yên nghe xong, thoáng chốc tâm phé giống như muốn nổ tung.

Thiệu Tứ Phương cười vợ? Nàng mạnh mẽ nén phần nộ, giờ đi trước nói sau, nhưng vừa quay đầu, cước bộ giật mình, Thiệu Tứ Phương ngay tại trước đường, cười nhìn nàng.

“Đã trễ thế này, như thế nào không ngủ còn chạy đến bên ngoài?” Thiệu Tứ Phương hướng nàng sau vai hô: “Người tới, bảo hộ công chúa.” Thật là muốn uy hiếp nàng.

“Chàng thì sao? Tại sao không ngủ?” Nàng thanh âm nhện không được khê run, trong lòng phần hận, trên mặt một tầng sương lạnh. Trong nháy mắt toàn bộ bọn lính đã tới, bao bọc vây quanh hẳn.

Thiệu Tứ Phương chậm rãi cười nói: “Nghe hạ nhân nói nàng ngủ không được, nghĩ tản bộ.”

Nàng dậm thanh nói: “Phải”.

“Nàng một người đêm khuya đi, ta lo lắng. Đến ——” hẳn hướng Ngưng Yên vươn tay.”Ta cùng nàng. Muốn đi đâu?”

Nhìn cánh tay vươn hướng nàng, Ngưng Yên nhìn, đỏ hốc mắt. “Ta nghĩ đi vườn phía sau nhà trọ đi dạo, chỗ đó có hoa sao?”

“Có, ta mang nàng đi.” Hẳn duỗi tay chờ nàng. Nàng vươn tay tiến lên, làm cho hẳn cầm, hẳn nắm thật sự chặt, như là sợ nàng chạy.

Ngưng Yên trong lòng bàn tay ra mồ hôi, tức giận nhiệt huyết sôi trào, đương Thiệu Tứ Phương cất bước đi, nàng đột nhiên gạt tay ra, kêu to: “Người gạt ta!” Từ trong vạt áo xuất ra đoản kiếm liền đâm, binh lính kinh hô, cầm binh khí, rất nhanh liền bắt Ngưng Yên.

Thiệu Tứ Phương thừa lúc loạn, đánh sau gáy nàng bất tỉnh, ôm nàng rời đi.

Thiệu Tứ Phương thấy chuyện đã lộ, ban đêm liền điểm nhân mã, làm chút chuẩn bị, đem Ngưng Yên đang hôn mê để vào trong kiệu, phi tinh đá nguyệt*, ngựa dưới thân không ngừng nghỉ, vội vàng chạy về kinh thành, hướng Quỷ y tranh công.

(*)Phi tinh đá nguyệt: đi sớm về khuya, ý ở đây là một đường vất vả đi.

Ngưng Yên hôn mê sáu canh giờ, giữa sương mù mê man chỉ cảm thấy bốn phía khê dịch chuyển, thân thể hư nhược, ý thức mê mông, mơ mơ màng màng nhớ tới chuyện cũ. Nhớ tới năm ấy cùng Thiệu Tứ Phương nhận thức, nàng vẫn là cái đứa trẻ, ma ma sai người nâng kiệu đưa nàng đến ngự hoa viên ngắm hoa.

Tiết mùa xuân se lạnh, trong khói sóng mênh mông, thiếu niên hái hoa đến, qua cửa sổ kiệu nói với nàng.

“Người chính là vị công chúa thích ăn hoa sao?” So với Ngưng Yên lớn hơn mấy tuổi Thiệu Tứ Phương, nói với công chúa bên trong kiệu.

Ngưng Yên công chúa ghé vào trên cửa sổ, cười nhìn thiếu niên. Hắn lớn lên mặt mày trong sáng, xinh đẹp văn nhã. Nhận lấy hoa thiếu niên đưa, nàng mệnh lệnh: “Ma ma, phò ta hạ kiệu.”

“Vâng.” Ma ma già nâng công chúa xuống dưới.

Ngưng Yên cười rạng rỡ với thiếu niên nói: “Chúng ta đi dạo chút.”

Thiếu niên gật đầu, vươn tay hướng Ngưng Yên. “Được, đi, ta dẫn người đi xem hoa.”

“Công chúa ——” Ma ma ngăn lại, thiếu niên đã cầm tay nàng hướng biển hoa chạy đi. Hoa ảnh rực rỡ, tiếng cười náo động, ma ma già ở phía sau đuổi theo kêu la, Thiệu Tứ Phương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngưng Yên, chạy đến hỗn hỗn, một tay kia đuổi thẳng lướt qua đóa hoa bên đường, một mảnh cánh hoa phiến hồng phiêu tán, giống như mưa hoa.

Chạy đã mệt bọn họ cười ngã vào trong hoa, nhìn mây trên trời.

“Người thật thơm nha!” Hắn nói.

“Vậy người thích ta sao?” Nàng quay đầu cười nhìn hắn.

“Thích a!” Hắn hứa hẹn. “Tương lai cưới người.”

Gió thổi đến, thổi bay lời của hắn. Tương lai cưới người! Hắn ở bên tai nàng một lần lại một lần, một năm lại một năm nói.

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, cảm thấy bốn phía lắc lư, một lúc hoảng hốt, không biết người ở nơi đâu phương nào. Đợi bình tĩnh lại tâm thần, giật mình phát hiện chính mình ở bên trong kiệu, tay chân tê dại, bên ngoài sắc trời xám đen, kiệu hoa cùng đại đội nhân mã xuyên qua rừng tối, hơn trăm tên binh sĩ cưỡi ngựa đeo đao sát kiệu mà đi. Ngưng Yên nghĩ đến trước khi hôn mê nghe thấy việc Thiệu Tứ Phương đã cưới vợ, lửa giận cuồng đốt, hận đỏ con mắt.

Hóa ra, hán cưới nữ nhi của Quỷ y, thật giận nàng không có mắt nhìn người, nhưng lại ngàn dặm truy tìm bạc tình lang này, quá buồn cười. Bây giờ còn bị hắn cầm tù, Ngưng Yên trợn mắt phẫn kích, hận hỏa khó tiêu.

Tiền phương đột nhiên truyền đến một trận kêu la, kiệu hạ, đồng thời nghe tứ phương liên tục tiếng thú rống, rừng rậm nhảy ra mãnh thú chặn đường. Một bầy báo cùng sói vây quanh gào rống.

Từ cửa sổ nhìn ra chỉ thấy không trung lướt xuống một bóng hình mạnh mẽ. Một tiếng kêu sắc bén giống như đến báo thù, một đại ưng đứng ở trên đầu báo hoa, đang hướng lên trời kêu không ngừng.

Lôi Tiêu?! Ngưng Yên tim đập nhanh. Là hắn sao?

Thiệu Tứ Phương kéo ngựa, rút đao la hét: “Giương cung ——” chúng binh lính sớm có chuẩn bị, tên trên cung, cảnh giới bốn phía, đã thú hướng binh lính bao vây lại, há ra mồm to đỏ như máu; đồng thời, Ngưng Yên nghe thấy đỉnh kiệu rầm phát ra một tiếng vang thật lớn, ánh đao một cái chớp mắt, chém xuyên đỉnh kiệu.

Dã thú đột nhiên nhào về phía binh lính, tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía. Một đạo bóng đen nhảy vào trong kiệu, hấn chạm vào cổ Ngưng Yên, minh bạch, rút ra sấp đao, tóm nòng bay ra cổ kiệu, lẩn vào trong rừng thâm.

“Mau đuổi theo!” Thiệu Tứ Phương kêu to.

Ánh trăng mờ lung, đường đi chẳng phân biệt được rõ ràng.

Lôi Tiêu ôm Ngưng Yên bay vút qua mấy dặm, rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi ngã vào bụi cỏ lau.

“Nàng đi mau.” Hấn sắc mặt xanh mét, thúc giục Ngưng Yên, ý bảo muốn nàng đi mau.

Ngưng Yên thấy mặt hấn không có chút máu, lập tức xé mở vạt áo trước ngực hấn, nhìn thấy vết thương, cả kinh ngã ngồi xuống.

Nàng kêu to: “Giải được đâu? Bọn họ chưa cho người giải được?” Trong ngực vết thương huyết nhục mơ hồ, không ngừng rỉ huyết. Lúc này, hắc bào đuổi tới, nó trên người nhiễm huyết, giống như trải qua một hồi kích dục.

Ngưng Yên ngẩn ngơ nhìn Lôi Tiêu, người và thú bị thương, làm sao cùng mấy trăm tên truy binh đấu lại?

“Ta hại khổ người.” Nàng áy náy tự trách.

“Đi mau!” Lôi Tiêu cố nén đau đớn, lúc trước hấn từ trong hôn mê tỉnh lại, tùy tiện băng bó miệng vết thương liền truy tìm tăm tích của nàng rồi tới cứu.

Ngưng Yên cắn răng, dùng sức xé xuống một góc cẩm bào của mình, băng lại ngực hấn, vì làm áu chảy chậm một chút, nàng băng lấy thực chặt, chặt đến hấn thấy khó thở.

Ngưng Yên vừa băng miệng vết thương, vừa rơi lệ nói: “Ta cái gì cũng biết. Ta hiểu lầm người, người phải tiếp tục sống.” Nàng ánh mắt kiên định nói. “Nghe ta, người nhất định phải sống sót!”

Lôi Tiêu lặng lẽ nhìn nàng, xem nàng kích động nói: “Đáp ứng ta, phải sống, đáp ứng ta ——”

Lôi Tiêu nhìn về phía sau Ngưng Yên, bên bụi cỏ lau mấy cây đuốc cháy, hàng trăm tên binh lính đang từng bước tới gần, đoàn đoàn cây đuốc bốn phía chiếu rọi giống như ban ngày, càng ngày càng gần, bọn họ đuổi tới!

“Đi!” Lôi Tiêu bắt khai cánh tay nàng, đem nàng đẩy ra.

Nàng không đi, khóc nói: “Đáp ứng ta, phải sống sót!”

Hấn gật đầu, muốn nàng đi mau.

Nàng hướng hấn ôn nhu nở nụ cười, nghĩ đến chính mình lúc trước hiểu lầm cùng tàn nhẫn đối hấn, nàng áy náy tự trách, bỗng nhiên cúi người, hôn lên vết sẹo trên mặt hấn.

Lôi Tiêu ánh mắt tối sầm lại, tim đập nhanh.

Nàng đứng dậy. “Ta đi rồi.” Lại sờ sờ báo nhi, đối báo nhi nói: “Chăm sóc chủ tử của người.” Lại nhìn Lôi Tiêu liếc mắt một cái, liền xoay người lướt ra bụi cỏ lau, chạy đi hướng địch nhân.

Nàng làm cái gì? Lôi Tiêu trợn mắt, muốn đứng lên, lại đau ngã vật xuống.

Hấn thở hổn hển, thân thể giống có hỏa đốt, sức lực dần dần biến mất, đáng chết! Lại bắt đầu choáng váng hoa mắt. Ngưng Yên.

Hắc Báo thấy thế cắn áo chủ nhân, kéo hấn đi cách xa nơi nguy hiểm.

Lôi Tiêu đau đến tầm mắt mơ hồ, thần trí tan rã.

Ngưng Yên cố ý hiện thân dưới ánh lửa, làm cho địch nhân phát hiện nàng, không như vậy, sợ bọn họ đuổi theo sẽ tìm được Lôi Tiêu, nguy hại tính mạng của hắn.

“Ồ đằng kia, mau đuổi theo!” Bọn lính nhào lại đây, vây quanh Ngưng Yên, Thiệu Tứ Phương cười ngửa chạy lên đầu, nhìn xuống Ngưng Yên.

“Ta không nghĩ thương tổn người, ngoan ngoãn theo ta trở về!”

“Đương nhiên.” Ngưng Yên nâng đầu ngẩng lên, mỉm cười. “Người nghĩ rằng ta cam lòng mà đi? Không, ta muốn cùng người trở về, ta muốn nhìn xem người cười ai?”

Ngưng Yên tươi cười ngọt ngào, lại làm Thiệu Tứ Phương nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn hiểu được, đây là dấu hiệu Ngưng Yên tức giận. Nàng càng là tức giận đến điên cuồng, lại càng bình tĩnh, từ đám cháy lửa giận trong hai tròng mắt nàng, Thiệu Tứ Phương hiểu được, từ nay về sau cùng Ngưng Yên là thủy hỏa bất dung, là địch không phải bạn.

Hắn hạ lệnh: “Bắt nàng lên ngựa!” Lại sai người lấy dây thừng trói lại Ngưng Yên.

Một trận náo loạn ồn ào, rốt cục sau khi đám binh rời đi, núi rừng quy về yên tĩnh.

Mà một góc rừng, ánh sáng đom đóm lập lờ, Lôi Tiêu nằm ở giữa vũng máu. Hắc Báo liếm vết thương của hắn, nghĩ phải giúp hắn cầm máu. Đột nhiên dừng lại động tác, dựng thẳng tai nghe, cảnh giác ngẩng đầu, mũi nghe thấy mùi dị thường.

Có người! Nó nghe thấy tiếng bước chân, càng ngày càng gần. Lông trên lưng dựng thẳng, xì xì cảnh giới. Là ai?

Người tới mặc áo xanh, tay áo lướt qua cỏ lau, chậm rãi đi tới. Phát hiện hắc báo, dừng bước, cúi người sờ sờ báo nhi, báo nhi nhận ra người tới liền thu lại cảnh giác. Hắn đi hướng Lôi Tiêu, khom người hơi dùng lực, đem Lôi Tiêu khiêng lên vai, huyết sáo.

Giữa đám cỏ dại, mười mấy tên hắc y giáo hữu Ma La giáo, khiêng kiệu chạy tới, đón đi Hắc La sát.

Tôn Vô Cực cùng giáo hữu liền vội vàng ba ngày ba đêm, ở trước Lôi Tiêu mau tắt thở một khắc, đưa đến chỗ ở thần y Mộ Dung Biệt Nhạc — Vong Cơ Các.

Lôi Tiêu sắc mặt âm hối, màu da thâm đen, vết thương trước ngực đỏ tươi như hoa.

Mộ Dung Biệt Nhạc nhìn qua vết thương, trước dùng dao cắt đi thịt chết, rửa sạch miệng vết thương, sau đó băng bó, sai đồ nhi Bảo Hi coi chừng, rửa qua tay, ra khỏi phòng gặp Tôn Vô Cực đang chờ.

“Tiểu tử này chọc người nào ở Đại Lý?” Mộ Dung Biệt Nhạc từng là Đại Lý mưu sĩ, nhận ra được vương tộc độc vật. Tôn Vô Cực an tọa trước bàn, phe phẩy bảo quạt trầm nguyệt.

Tôn Vô Cực cười nói: “Lôi huynh đệ chọc phải cái đại mỹ nhân.”

Mộ Dung Biệt Nhạc trừng hắn một cái. “Hắn mệnh ở sớm tối, người lại còn cười.”

“Gặp huynh, hắn sẽ không chết được. Đều nói Diêm Vương tưởng bắt ai đều phải hỏi trước Mộ Dung tiên sinh huynh. Lôi Tiêu thân cường thể kiện, chịu đựng được.”

Mộ Dung Biệt Nhạc lười cùng hắn vô nghĩa, ngồi xuống, trầm tư trong chốc lát, hỏi: “Các người chẳng lẽ là chọc Ngưng Yên công chúa?” Trong các công chúa Đại Lý, Ngưng Yên lớn lên đẹp nhất, tính tình cũng tối cương liệt, tập qua võ thuật, đao thương cung tiễn đều không làm khó được nàng, muốn nâng đao đả thương người khả năng nhất chính là nàng.

Tôn Vô Cực cười nói: “Ai, bị huynh nói trúng rồi. Lúc đầu, ta đoạt hoàn hồn đan chọc đến Ngưng Yên công chúa, nhưng sau lại biết Ngưng Yên công chúa là chính mình muốn lưu lại Trung Nguyên, sử trá thoát khỏi đại vương hộ vệ, việc này cũng xong rồi. Ai biết ta đây huynh đệ càng muốn một đường truy nàng, ta nghe giáo hữu hồi báo, lão huynh hắn lúc thì đem Ngưng Yên đi Kì Lâm Sơn, lúc lại dẫn nàng đáp thuyền

qua Tương Hồ, hai người lâu ngày sinh tình, rơi vào vòng tình. Câu kia, cái gì chính tiện uyên ương* ——”

(*)Chính tiện uyên ương: có nghĩa là cô đơn một mình thì ghen tị với đôi chim uyên ương. Anh Tôn Vô Cực đã chém gió ra chuyện tình cảm sến của Ngưng Yên với anh Tiêu rồi =))

“Người lừa gạt đủ chưa?” Mộ Dung Biệt Nhạc lườm hằm một cái.

Tôn Vô Cực cầm bảo quạt hướng đỉnh đầu gõ một cái, giống như ảo não. “Mộ Dung huynh quả thực tâm như gương sáng, tiểu đệ làm sao lừa được huynh?”

Mộ Dung Biệt Nhạc đánh đá lấy lửa, châm lên ngọn đèn. “Đại Lý hoàng thất mọi người đều biết, Ngưng Yên công chúa yêu nhi tử hoa sư Thiệu Tứ Phương, việc này lúc trước huynh nào lợi hại.”

“Ai!” Tôn Vô Cực thở dài, đáng thương Lôi Tiêu.

“Mà nay Thiệu Tứ Phương là ai? Người có biết đi?”

“Hi!” Tôn Vô Cực xoạch gấp cánh quạt, chống lên trán vắt óc suy nghĩ. “Nói như vậy, đều minh bạch rồi. Ngưng Yên yêu Thiệu Tứ Phương, đuổi đến Trung Nguyên tìm người. Lôi Tiêu yêu Ngưng Yên, sợ nàng thương tâm, đem nàng lừa mang đi phương Nam. Thiệu Tứ Phương cưới Quý y nữ nhi Đường Uyển Uyển, hiện tại lại tới đuổi theo Ngưng Yên.” Ân, hằm tổng kết. “Thiệu Tứ Phương là vì lấy lòng Thánh chủ mới đến bắt nàng đi? Chẳng lẽ. Thiệu Tứ Phương không biết hoàn hồn đan ở chỗ ta đây?”

“Đều là chuyện từ người mà ra.”

Tôn Vô Cực nở nụ cười. “Muốn trách thì trách chính Lôi Tiêu! Vốn đã là không có việc gì.”

“Lôi Tiêu muốn cứu không khó, đòi Ngưng Yên giải được là được.”

“Thật là! Có thể đòi giải được còn tìm huynh?” Tôn Vô Cực ngó lão hừ.

“Vậy không cứu, chết chắc rồi.”

“Ai, đừng dọa ta.” Tôn Vô Cực thay hằm rót rượu.”Lôi Tiêu không thể chết.”

“Chỉ có Đại Lý Vương tộc mới có giải được, không bằng như vậy, người hiện tại tức khắc sai người khoái mã chạy tới Đại Lý, nhã nhận cầu Đại Lý vương, thỉnh hằm gia ân ban ột phần giải được, lại không quản sớm tối chạy về.”

“Ngưng!” Tôn Vô Cực lạnh nhìn chằm chằm hằm. “Huynh là nói đùa với ta đi? Cho dù thực cầu được giải được, chờ cầm được đến, Lôi Tiêu sớm đã chết.”

“Vậy xin lỗi, chỉ còn đường chết.” Mộ Dung Biệt Nhạc vẫn uống rượu, mặc kệ hằm.

“Ta biết trong Thánh chủ hoàng thành có ngự được phòng, bên trong được liệu gì đều có, có lẽ có thể để huynh điều phối giải được.” Tôn Vô Cực vắt óc suy nghĩ đối sách.

“Là có khả năng.”

“Ta tức khắc gọi người vào cung trộm đến.”

“Người bình thường nhận thức không ra được liệu.”

“Ta tức khắc thay huynh chuẩn bị ngựa.”

Mộ Dung Biệt Nhạc nghe xong, cười lắc đầu. “Thật là giao hữu vô ý*.”

Thay hằm chuẩn bị ngựa —— haiz, muốn hằm tự mình tiến cung trộm thôi!

(*)Giao hữu vô ý: bạn bè kết giao không cẩn thận, nên giờ gặp phải cái vạ anh Tôn Vô Cực =))

Ngưng Yên bị cầm tù ở phủ đệ Quý y, Quý y dùng thuốc làm mất đi võ công của nàng, khiến nàng tạm thời không thể đả thương người.

Hằm thiết yến khoản đãi Ngưng Yên công chúa, Thiệu Tứ Phương ngồi bên cạnh hằm, Ngưng Yên lại an bài ở bên phải Quý y, cùng Thiệu Tứ Phương cách bàn ngồi đối diện.

“Công chúa đến tệ xá, là hân hạnh lớn lao của Quý y.” Quý y sai người rót rượu, mang lên thật tốt cao lương mỹ vị.

Ngưng Yên hỏi: “Con gái của người đâu?”

Thiệu Tứ Phương cùng cha vợ trao đổi ánh mắt, Quý y hướng Ngưng Yên giải thích. “Uyển Nhi thân thể bệnh nhẹ, sớm đi nghỉ ngơi.”

“Hừ!” Ngưng Yên cười lạnh, nhìn Thiệu Tứ Phương. “Sẽ không phải sợ ta nhắm vào nàng sao, liền đem nàng ẩn giấu?”

Thiệu Tứ Phương sắc mặt trầm xuống. “Ngưng Yên, ân oán người cùng ta, đừng tính ở trên người không liên quan gì.”

Ngưng Yên nổi nóng nói: “Ta biết, người sợ ta giết nàng? Sao? Đều đã tiêu trừ chân khí của ta, còn sợ ta?”

Quý y khách khí đối Ngưng Yên nói: “Công chúa đừng trách tiểu nữ, chuyện của ngài cùng tiểu tể, lão phu đều đã nghe nói.”

Thiệu Tứ Phương như đứng đông lạnh, ngồi đông than, bởi vì, Ngưng Yên lại đang cười, cười đến hắc thấp thỏm lo âu.

“Hắn nói bao nhiêu? Có nói hắn tại sao lang tâm cầu phế không? Có nói hắn như thế nào dễ tiện không? Có nói cho người chúng ta đã sớm tư đỉnh chung than không?”

“Đó là chuyện quá khứ, đừng nhắc lại nữa!” Thiệu Tứ Phương nghe đến đây đã tức giận đến xanh mặt.

Quý y thần sắc tự nhiên, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cảm tình vốn dĩ là người tình ta nguyện, không thể miễn cưỡng.”

“Được lắm ——” Ngưng Yên quăng đi chén rượu hỏi. “Mà nay cường bắt ta đến là vì sao đây?”

Quý y khẩn cầu. “Còn thỉnh Ngưng Yên công chúa gia ân ban cho bảo được, cứu hoàng đế tiểu nữ một mạng.”

“Tặng đan cũng là chuyện người tình ta nguyện đi?” Ngưng Yên cười lạnh.

“Chỉ cần công chúa giao ra đan, lão phu tức khắc thả ngài đi.”

“Ta nói ta phải đi sao? Không không không, ta còn chưa thấy qua nữ nhi của người, ta không đi. Người cứ việc giam giữ ta, ta không tin người có thể đem nữ nhi giấu cả đời.”

Thiệu Tứ Phương mỉa mai nói: “Người gặp nàng làm gì? Bất quá là tự rước lấy nhục, uống công lại bị khinh bỉ!”

“Ta sẽ gặp nàng!” Ngưng Yên phẫn nộ nói. Nàng phải biết chính mình bại bởi ai, nữ nhân kia nhưng là bộ dạng so với nàng xinh đẹp? Có cái gì thiên đại bản lĩnh, khiến Thiệu Tứ Phương say mê thay lòng đổi dạ, nhanh như vậy đã quên lời thề của bọn họ?

Quý y cũng không khách khí. “Giao ra hoàn hồn đan, nếu không đừng trách lão phu vô tình.”

“Thật đáng tiếc.” Ngưng Yên cười giễu cợt. “Hai người các người ngàn dặm xa xôi đem ta bắt đến, lại không biết bảo đan ta đã tặng người từ lâu.”

“Hoàn hồn đan làm sao có thể tặng người?” Quý y không tin.

“Đều phải cảm tạ người a!” Ngưng Yên nhìn thẳng Thiệu Tứ Phương, phỏng đoán nói: “Là người tiết lộ chuyện hoàn hồn đan đi? Nếu người không nói cho Thánh chủ công hiệu thần kỳ của hoàn hồn đan, khiến người người mơ ước, bảo đan cũng sẽ không bị Thanh La sát Ma La giáo đoạt!” Quả nhiên thấy trên mặt Thiệu Tứ Phương hiện lên một chút chột dạ, nàng lại một trận đau lòng. Hắn không chỉ cô phụ nàng, còn nghĩ đẩy nàng vào hiểm cảnh, làm cho thế nhân đều hướng nàng đoạt đan.

Quý y hỏi Thiệu Tứ Phương. “Đã lục soát người nàng chưa?”

Thiệu Tứ Phương lắc đầu. Quý y gọi tỳ nữ lại đây, đem Ngưng Yên mang đi soát người. Khuất nhục này Ngưng Yên đều ghi tạc trong lòng, có một ngày, muốn Thiệu Tứ Phương hoàn lại nàng.

Trở về trên điện, tỳ nữ hồi bẩm.

“Quả thật không có đan.”

Quý y nổi giận. “Hong rồi, thế này như thế nào ăn nói với Thánh chủ?” Hấn nhưng là cam đoan với Thánh chủ sẽ lấy đến bảo đan a!

Thấy bọn họ thất vọng, Ngưng Yên vui vẻ nâng cốc rượu.

“Con có biện pháp!” Thiệu Tứ Phương hiển kế. “Khi giải Ngưng Yên về thành thì Hắc La sát từng đến cướp người. Nghĩ đến hấn với Ngưng Yên hữu tình, không bằng phái người đến Ma La giáo nói Ngưng Yên mệnh nguy, cần hoàn hồn đan cứu giúp. Hắc La sát là Ma La giáo đại đường chủ, nếu là thực hữu tình với Ngưng Yên, chắc chắn sẽ lấy đan mang đến cứu!”

Ngưng Yên cười lạnh. “Cũng tốt! Đang lo không có người thay ta giáo huấn Ma La giáo mấy người kia chút độc, hiện tại các người chịu ra mặt, ta ở một bên xem cuộc chiến, rất tiêu dao. Đúng rồi, muốn nghênh chiến Lôi Tiêu, nhớ rõ trước tìm con dao tốt chút, sấp dao cũng không phải là người bình thường ngăn được đâu.” Ngưng Yên nói được vẫn đậm phong khinh, cười đến mềm mại đáng yêu, nhưng thật sự là đã kinh hãi run rẩy, rất sợ nếu như Lôi Tiêu tìm được đường sống trong chỗ chết lại sẽ vì nàng mà hại đến tính mệnh. Lôi Tiêu nếu nghe nàng gặp chuyện không may, chắc chắn sẽ ghéch đem đan dược tới cứu, nàng không thể hại hấn nữa.

“Ta xem bất thành.” Quý y lắc đầu. “Hiện tế, Thánh chủ đã công đạo quá, tận lực tránh cho cùng Ma La giáo đối địch. Mấy kẻ kia âm dương quái khí, phạm vào bọn họ cũng khiến chúng ta chịu đủ. Bạch La sát mấy ngày trước coi Hoàng Thành như chốn không người đoạt đi Li Hồn bảo kiếm. Hoàng cung đề phòng sâm nghiêm mà bọn họ còn như thế, phủ đệ của lão hủ chịu không được bọn họ náo loạn.”

Ngưng Yên nghe xong mặt không đổi sắc, âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Thiệu Tứ Phương quan sát Ngưng Yên, thấy nàng thần sắc tự nhiên, đáy mắt trộm cười, xem thấu Ngưng Yên quỷ kế.

Hấn hướng Quý y nói: “Không sợ, Lôi Tiêu mấy ngày trước mới bị thương nặng, chúng ta chưa chắc đã không đánh được hấn. Hơn nữa cũng không cần chính diện nghênh địch, để cho Ngưng Yên đến đối phó Lôi Tiêu.”

“Phải không?” Ngưng Yên cười to. “Được được được, xem ta có giết được Lôi Tiêu hay không. Nhất định sẽ để các người nhìn xem năng lực của ta. Các vị thực coi trọng ta rồi.” Nàng trào phúng.

Thiệu Tứ Phương không để ý tới nàng, hãy còn hướng Quý y nói: “Trên đường áp giải Ngưng Yên về thành, Lôi Tiêu bị thương còn bất chấp cái chết đến cứu nàng. Tiểu tử này chắc chắn đối với Ngưng Yên tình thâm vô cùng. Không bằng liền cho Ngưng Yên mê hồn dược, làm cho Lôi Tiêu tới cứu thì uống mạng dưới đao nàng. Chẳng những có thể đoạt được đan dược, lại còn giết Lôi Tiêu thay Thánh chủ trừ bỏ mối họa, nhất cử lưỡng tiện.”

“Thiệu Tứ Phương!” Ngưng Yên đột nhiên nắm chặt cái chén, hận đỏ hai mắt, cốp một tiếng, ném chén rượu, đánh trúng trán của hấn.

Thiệu Tứ Phương kêu đau, tay che lên trán, trong lòng bàn tay, chảy máu? Ra tay thật nặng!

Tỳ nữ chạy nhanh lấy cái khăn đến giúp cô gia lau miệng vết thương, trong lúc hỗn loạn, Quý y kêu người giữ lại Ngưng Yên, nàng như thú phát cuồng, giãy dụa muốn nhào qua đánh Thiệu Tứ Phương.

Ngưng Yên gầm rú: “Ta giết người, ta giết người!” Mấy ngày liền thể xác và tinh thần dày vò, phần nộ cố ý đè nén xuống, đều ở thời khắc này kích phát, lực phủ ngũ tạng đột ngột bùng nổ đau đớn, đối hấn gào thét, hận tận xương.

Vì sao? Nhân biến đổi tâm, nhưng lại độc ác như vậy?

Nàng khí cực công tâm, quỳ rạp trên đất, thở hổn hển.

Thiệu Tứ Phương mặt không biểu tình, mắt lạnh nhìn nàng sụp xuống, liền đem khăn gắm trên trán bỏ xuống, chùi chùi tay, cùng cha vợ bàn bạc. “Bỏ qua hoàn hồn đan không nói, lúc này tiểu tể kiên trì áp giải Ngưng Yên trở về, chủ yếu là vì đoạt hồn hoa. Đoạt hồn hoa biến chứng này, chỉ ra nụ hoa cũng không thấy hoa nở ——”

“Đúng vậy a.” Quỷ y buồn bực. “Nguyên tưởng rằng có người hỗ trợ, năm nay khẳng định liền nở, nhưng nó vì sao chính là không nở a.”

“Con nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục hiểu được.”

“A?”

Thiệu Tứ Phương nói: “Theo như cha nói thì hoa này là tổ sư gia quá cố lưu lại, tổ sư gia không đem phương thức thụ phấn nói cho ngài, khẳng định là không muốn để ngài nhân trồng đại lượng. Hoa này sau khi con tách đài hoa, hết lần này đến lần khác không thể nở hoa, có lẽ là nó vô tình vô phần, thiếu linh tính, cho nên không thấy hoa nở, không thể nhân trồng đại lượng.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Nếu lấy máu người đủ linh khí dưỡng hoa, hoa hút được linh khí, uống được máu tươi, không biết chừng có thể nở.”

“Này tích tụ linh tính là người nào?”

Mọi nơi đột nhiên im lặng.

Ngưng Yên chậm rãi nâng lên mặt, trừng trụ Thiệu Tứ Phương, hắn cũng đang mắt lạnh nhìn nàng.

Nhìn hắn mặt hồ hững, Ngưng Yên không thể tin được, nam tử phụ lòng trước mặt này đúng là Thiệu Tứ Phương nàng từng yêu, hắn thích nhất hái hoa hồng cài ở trên vạt áo nàng. Bọn họ từng đánh đu ở bờ hồ, truy đuổi ngang dọc trên bờ ruộng, đó là quãng thời gian nhớ lại đẹp nhất. Hắn từng dắt tay nàng, hứa hẹn nàng ——

“Tương lai, ta sẽ vì nàng trồng hoa, đỏ vàng trắng tím, gió thổi đến, đủ mọi màu sắc bay lượn, nàng sẽ thấy thật nhiều thật nhiều màu sắc rực rỡ.”

Vẫn là người này, đôi mắt chân mày giống nhau, giống nhau cùng mở miệng. Hiện tại, hắn nhìn nàng, lại nói với Quỷ y ——

“Ngưng Yên từ nhỏ ăn hoa vô số, Đại Lý mọi người nói nàng là hoa yêu đầu thai, vừa xuất thế đã có hương hoa, lấy máu nàng dưỡng hoa, không ai thích hợp bằng.”

Ngưng Yên chớp mắt, chảy xuống lệ, rầm ngất đi. Nàng tâm lực quá mệt mỏi, rơi vào trong bóng tối. . . .

Quỷ y hạ lệnh, sai thị vệ nâng Ngưng Yên trở về phòng.

Ngưng Yên hôn mê, thần trí hoảng hốt, trần trọc trên giường, không ngừng được thút thút khóc.

Nàng đang ở trong mộng chạy băng băng, ngóng trông có thể hay không trở lại lúc còn nhỏ? Thế sự biến hóa, hoặc giả so với hoa nở hoa tàn càng làm người ta thở dài.

Ngưng Yên thương tâm, không thể ngờ được sẽ khiến nhân thương tổn đến mức này. Thiệu Tứ Phương từng vì nàng trồng hoa khắp nơi, nàng vì hoa nhi tươi đẹp sống động này mà lòng say hôn mê, cũng vì hắn thần hồn điên đảo.

Hiện tại đâu? Nàng ở trong mộng khóc. Đây hoa nhi đâu? Đây từng làm nàng vui sướng trôi qua, một khi mất đi, mùi vị cũng biến dạng, hồi tưởng nhưng cũng lại như con thú cắn tấp lại, cắn nàng đến thân đầy thương tích.

Nàng tình nguyện chưa từng hạnh phúc quá. Để cho tới bây giờ, tâm như vậy đau.

Hắn là nên ngây ngốc đi theo Lô Tiêu, bị lừa gạt, vĩnh viễn không biết chân tướng.

5. Chương 5

Nháy mắt, ngày trôi qua, Tôn Vô Cực lại đến dưới chân núi này. Hắn tới thăm huynh đệ bị thương, trước đó vài ngày, nghe thấy hoàng thành bị thích khách xâm nhập đánh cướp được liệu trân quý, đoán là Mộ Dung Biệt Nhạc làm, như vậy —— Hắc La sát hẳn là không thành vấn đề.

Đi vào núi rừng, đứng ở trước một thác nước. Dòng nước lao nhanh giống như từ đám mây trắng chảy xuống, kích khởi giàn giữa bọt nước. Hắn phe phẩy nhẹ cánh quạt, cười nhìn dòng nước ngày đêm lao nhanh.

Trên vách đá bên thác nước có người đề tự ——

Chân nguyên lưu bất tận, phi hạ tối cao phong. Trường quả nhất thất luyện, bồn lai sơn vạn lí.

Đằng không tạt phong vũ, phún vân khoát tâm hung. Phủ chú đàm thiên xích, thâm tàng hoặc hữu long.*

(*)Hu hu thơ thần làm mình ngồi mò khổ quá T_T. Đại ý là:

Chân nguồn chảy không bao giờ cạn, lao xuống từ ngọn núi cao nhất.

Treo lên dài chỉ bằng một dải lụa, lại chạy tới vạn dặm núi.

Gió mưa bay nhanh lên không, phun mây tâm trí thông suốt.

Cúi đầu xuống đàm sâu ngàn thước, ẩn sâu có lẽ có rồng.

Hắn thu lại quạt, đuôi quạt chèn vào sau thắt lưng. Nơi này giấu không phải rồng, mà là bằng hữu thần y của hắn. Tôn Vô Cực ẩn người vào thác nước.

Lại lấy khinh công đạp núi đá mà lên, trong giây lát đi tới đỉnh thác nước, xuyên qua rừng hoa đào, đi vào đầy tiếng chim hương hoa Vong Cơ Các.

Bảo Hi vội vàng đến dẫn hắn vào phòng, sau khi hỏi thăm qua đã thoát ly hiểm cảnh Lôi Tiêu, hắn cùng với Bảo Hi đi vào đại sảnh, ở trước bàn ngồi xuống. Mộ Dung Biệt Nhạc đưa lưng về phía bàn tốt, đang ở trước tủ thuốc chọn được liệu.

“Hắn khí sắc tốt hơn nhiều, hảo huynh đệ, huynh thật sự là đơn thương độc mã ẩn vào cung đi?”

“Ừ! Ngưng Yên dụng độc nặng tay quá mức.” Ổn thỏa xong được liệu hắn quay lại đây, ở đối diện Tôn Vô Cực ngồi xuống, Bảo Hi dâng trà. Hắn tiếp tục nói: “Nàng đâm một đao kia tẩm đầy độc, Hắc La sát chịu đủ.” Phải người bình thường đã sớm chết. Mộ Dung Biệt Nhạc trầm tư, nghi hoặc nói: “Ta không rõ, nếu hạ độc nặng như vậy, nghĩ là muốn dồn người đến chỗ chết, cố tình lại không hướng tim mà đâm. Bất quá cũng may mắn đâm trật, nếu không bằng hữu này của ngươi sớm gặp Diêm Vương đi.”

Tôn Vô Cực nói: “Ngưng Yên là một nữ nhân mâu thuẫn, muốn hắn chết lại không nghĩ hắn chết.” Thú vị chưa! Ngưng Yên này, rốt cuộc đối huynh đệ hắn hữu tình hay vô tình?

Mộ Dung Biệt Nhạc lạnh nheo mắt nhìn hắn. “Việc này toàn bộ do ngươi chọn.”

“Vị hồng nhan đáng giá.”

“Là ngươi nảy ra quỷ kế kia, lãng phí một viên hoàn hồn đan.”

Tôn Vô Cực dùng kế làm cho người yêu Chanh Chanh trả tử, trước hết giết nàng lại dùng hoàn hồn đan cứu sống. Bí mật này chỉ có hắn cùng Mộ Dung Biệt Nhạc biết, vừa nghe thì làm nghề y Mộ Dung Biệt Nhạc còn đem Tôn Vô Cực mắng một chút, thực tiếc hận liền như vậy chơi đùa mất đi hoàn hồn đan.

Tôn Vô Cực lại có lý lẽ của chính hắn, nói là Chanh Chanh có tử kiếp, phải chết thật một lần mới có thể tránh được vận rủi.

Hai người nói chuyện phiếm một trận, ước hảo bảy ngày sau lại gặp mặt.

Tôn Vô Cực trước khi rời đi, đột nhiên quay trở lại, cười nhìn trộm lão hữu liếc mắt một cái, hỏi: “Vừa rồi xông vào hoàng thành có gặp được chuyện gì thú vị không?”

Mộ Dung Biệt Nhạc thần sắc thông dong, hẳn biết Tôn Vô Cực luôn luôn tin tức linh thông, tai mắt rất nhiều, đơn giản nói thẳng: “Gặp vị tiểu công chúa ốm yếu kia.”

“Ồ?” Không dự đoán được hẳn sẽ thẳng thắn đáp như vậy, Tôn Vô Cực vốn đã đi tới cửa, lại quay người lại, nhìn nhìn lão hữu, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Nàng sống không quá đông chí năm nay.”

“Có cứu nàng hay không?”

Mộ Dung Biệt Nhạc liếc mắt một cái. “Gọi vị Sở cô nương kia của người đem hoàn hồn đan nộp ra là được.” Thánh vương khổ truy thần đan, còn không vì cứu bệnh công chúa ốm yếu này.

“Đừng nói đùa.” Tôn Vô Cực nhíu mày nói.

Mộ Dung Biệt Nhạc khoe miệng giương lên. “Vậy không cứu, chết chắc rồi.”

Tôn Vô Cực liếc hẳn. “Ai! Lại là câu này.”

Ha ha, Mộ Dung Biệt Nhạc nở nụ cười.

Ha ha, Tôn Vô Cực ngẩng đầu, cười gượng hai tiếng. “Chờ xem, sớm muộn gì cũng có người làm huynh đắc ý không nổi, ha ha. . . .” Tôn Vô Cực không đầu không đuôi bỏ lại câu này, bước đi.

Nhìn theo Tôn Vô Cực rời đi, Mộ Dung Biệt Nhạc ánh mắt tối sầm lại, hay là Tôn Vô Cực tính ra cái gì?

Ban đêm ——

Mộ Dung Biệt Nhạc cùng Bảo Hi giúp Lôi Tiêu thay được.

Bảo Hi hỏi: “Sư phụ, hẳn sẽ tỉnh sao?”

“Sẽ.”

“Hắn còn muốn hôn mê bao lâu?”

“Đến lúc, tự nhiên liền tỉnh.” Mộ Dung Biệt Nhạc xem Hắc La sát xong, nhìn hắc báo phía góc tường, nó một bộ ốm yếu bộ dáng, hẳn hỏi Bảo Hi: “Đều lấy cái gì cho nó ăn?”

Bảo Hi đi qua, vuốt Hắc Báo. “Chúng ta ăn chay, cũng không thể giết gà mổ trâu đi? Hôm qua cho ăn cơm trắng, nó không ăn. Buổi sáng theo con đi hái thuốc trong rừng, sư phụ, nó thể nhưng lại chạy tới ăn hoa, hoa nhai!” Bảo Hi vỗ vỗ báo, hắc báo híp lại mắt.

Bảo Hi lấy làm lạ hỏi: “Nó ăn thật nhiều thật nhiều hoa, thật quái nha, còn lăn lộn trong hoa nữa.” Hẳn nghĩ nghĩ hắc báo. “Bây giờ vẫn rất thơm!”

“Thú nhi phê huyết, sao lại bắt đầu ăn hoa?” Mộ Dung Biệt Nhạc đi qua ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt báo, gãi gãi cằm nó, xem nó ánh mắt hỗn độn, vẻ mặt buồn bã. “Thú nhi ở cùng người lâu lắm, có linh tính.” Đây thú nhi cùng chủ tử lòng có linh tê, chủ tử khó chịu nó liền theo chủ tử khó chịu. Chủ tử nghĩ ai, nó liền cùng nghĩ ai. Giờ cảm ứng được chủ tử tính mạng đe dọa, liền cũng không thèm ăn cùng phần chần.

Ai, thật sự là tiểu báo giàu tình cảm. Mộ Dung Biệt Nhạc đối Hắc Báo thấp đầu. “Báo nhi, chủ tử mày không có việc gì, hẳn sẽ tốt ——” chưa nói xong, mắt báo đột nhiên mờ lung, hơi nước mù mịt.

“Ý?” Bảo Hi nhìn thấy, oa oa kêu. “Nó khóc!”

Báo nhi ướt ánh mắt, vì ai mà rơi lệ? Chủ tử bất tỉnh, hay nhận thức nhân mơ hồ Ngưng Yên công chúa?

Lôi Tiêu tính mệnh chỉ mình treo chuông, du dương trong mộng hắc ám, một mình trước quỷ môn quan giày dụa.

Ngưng Yên đã tỉnh không còn bị dày vò trong ác mộng, biết Thiệu Tứ Phương muốn lợi dụng nàng tới giết Lôi Tiêu, nàng kinh hồn táng đảm, không ngừng suy nghĩ đối sách.

Có thể Lôi Tiêu sẽ không tới cứu, hẳn đã chết. . . . Nghĩ vậy tâm càng đau.

Lúc ấy vì thoát khỏi hấn, đoán kiếm tẩm độc. Không giải được, Lôi Tiêu còn có thể sống sao?

Nhưng nếu hấn thật không dễ dàng tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng tuyệt không thể hại hấn nữa. Vì không để Thiệu Tứ Phương thực hiện được âm mưu, biện pháp duy nhất, là giết chính mình. Chỉ cần nàng chết, Thiệu Tứ Phương lại không thể lấy máu của nàng dưỡng hoa, dùng nàng hại Lôi Tiêu, vĩnh viễn không thể có được hoàn hồn đan.

Trước mắt chỉ còn con đường này, nàng nhưng lại chủ ý bất định.

Chết thực dễ dàng, bất quá một đao, hướng cổ một chút, liền xong —— nhưng nàng không cam lòng!

Nàng bị cầm tù một ngày lại một ngày, mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng sóng gió mãnh liệt, hận hải nan điền*. Không giết Thiệu Tứ Phương, nàng không cam lòng chết!

(*)Hận hải nan điền: biển hận khó lấp.

“Người nhất định rất muốn chết đi?” Thiệu Tứ Phương đoán được tâm tư của nàng, hấn hiểu rõ Ngưng Yên, không sợ nàng tự vẫn. Hấn cùng nàng nói: “Người sẽ không chết, bởi vì người không cam lòng, người tuyệt sẽ không để ta tiêu dao khoái hoạt.”

“Phải.” Hấn nói đúng. Hấn hiểu rõ nàng nhất, mà nay phần hiểu biết này, làm nàng càng khó chịu.

Đêm nay, yêu mị xinh đẹp đoạt hồn hoa, ở dưới ánh trăng kết xanh biếc nụ hoa, Ngưng Yên trông thấy loài hoa hiếm quý này, trước kia khâm phục hấn bản lĩnh nhân giống hoa lạ, không nghĩ tới hấn ngay cả tâm đều biến.

Đoạt hồn hoa cuống hoa màu trắng, chỉ kết một cái nụ hoa. Hoa cao đến thắt lưng, Ngưng Yên bị đưa đến trước mặt nó.

Thị vệ bên cạnh, bưng khay gỗ lim, trong khay có mảnh lụa trắng, cùng một thanh tiểu loan đao* màu bạc.

(*)Loan đao: loại đao có lưỡi cong.

Nàng biết hấn muốn làm gì, hóa ra thật muốn lấy máu của nàng dưỡng hoa.

Ngưng Yên con người rét lạnh, mắt như hàn tinh. “Vì sao đối với ta tàn nhẫn như vậy?”

“Bởi vì ta đã không còn yêu người.”

“Lấy đao cắt ta, lòng của người sẽ không đau?”

“Ta thừa nhận, đối với người quá tàn khốc.”

“Vậy vì sao còn làm như vậy?” Nàng cắn răng gặm nhẹ.

“Dù sao đã muốn cô phụ người, bị người chán ghét, vẫn là dứt khoát mặc kệ đi. Lại làm được càng quá đáng, cũng không là gì cả.” Ngại gì sai đến cùng, chiếm hết tiện nghi! Hấn lạnh nhạt nói: “Dù sao ở trong lòng người ta đã không còn bằng sức sinh.” Hấn cũng không cần phải che giấu nữa, nguy trạng chính mình tình thâm nghĩa trọng. Hấn bằng bất cứ giá nào, muốn đem toàn bộ chỗ tốt vợ vét lấy.

Tả hữu thị vệ chế trụ Ngưng Yên, đem tay nàng bắt tới phía trên cuống hoa.

“Thiệu Tứ Phương!” Ngưng Yên la hét, giãy dụa, tay bị thị vệ nắm chặt.

Hấn hạ lệnh: “Động thủ!”

Thị vệ nâng đao, Ngưng Yên nhắm mắt, tâm tại.

Có người, là như thế nào cũng không chịu tổn thương nàng, năm lần bảy lượt nâng đao hướng nàng, lại chính là giết chính mình.

Có người, là cô phụ còn không chịu tha nàng, có thể dường như không có việc gì lần nữa hại nàng.

Đao lạnh cửa qua cổ tay, Ngưng Yên nhúu mày, máu tươi đỏ, nàng kiên quyết thu hồi lệ trong mắt. Trong nháy mắt đỏ máu này, nàng trái tim bằng giá khinh cười.

Từ nay về sau muốn một lần lại một lần nguyên rửa hần, từ nay về sau nàng muốn giống lưỡi dao lạnh giá. Nàng muốn sống, sống đến khi thấy tận mắt Thiệu Tứ Phương máu chảy thành sông. Hần lấy máu của nàng dưỡng hoa, có một ngày, nàng cũng muốn lấy hần máu thịt bồi đất mẹ.

Ngưng Yên đương giấu mình trong đau đớn, nghe thấy chính mình âm thanh đều đều, ngực thỉnh thoảng trào dâng.

Tim a, nó đập như vậy vang như vậy mạnh mẽ! Nhiệt huyết sôi trào a! Nguyên lai, hận, có thể khiến sinh mệnh càng tràn đầy, ý chí càng kiên cường! Từ nay về sau không hề hiếm lạ yêu, từ nay về sau muốn hận thù đâm máu, đem ôn nhu đều vứt bỏ, tình nguyện sống ở địa ngục nhân gian.

Đúng vậy a, này thế giới chỉ còn lại có hận chẳng lẽ không phải là địa ngục? Hỏa thiêu tâm khảm, nháy mắt lại đông lạnh giống như băng cứng. Đắm chìm trong hận thù, thương thấu tâm như dao sắc bén, như kiếm băng lãnh.

Địa ngục này là Thiệu Tứ Phương cấp cho, nàng sẽ hảo hảo ngủ yên, tại đây giường như kim châm.

Sau đó có ngày, bắt lấy cơ hội, kéo Thiệu Tứ Phương cùng đến địa ngục, có chết cũng kéo hần cùng chết!

Huyết một giọt, hai giọt theo Ngưng Yên cổ tay, nhẹ nhàng chậm rãi nhỏ xuống, thấm vào bùn đất, cho rễ hoa hút lấy.

Ngưng Yên đau đớn, cắn thù đến tận xương tủy.

Lúc này, tại Vong Cơ Các phía xa, nằm trên giường đã lâu Hắc La sát, đột nhiên mở to mắt, đồng tử đỏ sẫm.

Ngưng Yên.

Hần từ hắc mộng tỉnh lại, tâm loạn như ma!

Tiết thu phân, sau rừng vách núi cao, minh nguyệt treo cao, chiếu lên trắng tử ngời một mình trên sườn đá cùng hắc báo.

Lôi Tiêu ngồi xếp bằng, đối trăng im lìm, gió đêm thổi động đến hần hắc bào. Bầu trời đêm ám lam, sao trời lấp lánh, phía sau hần cả cánh rừng xanh thẫm lặng im.

Lôi Tiêu ánh mắt lo lắng không yên, tưởng niệm người ấy —— giờ này khắc này, nàng bị nhốt ở đâu?

Lôi Tiêu lấy ra điều mơ giấu ở trong áo bào nhìn, miệng vết thương khỏi hần, đau đớn đậm đi, tưởng niệm lại lưu tại ngực, càng đậm, càng nồng! Nghĩ đến nàng thì tâm nóng thân khô, cả người giống như phát sốt, lúc nào cũng khắc khắc tưởng niệm nàng, nàng. có khỏe không?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lôi Tiêu đem mơ thu hồi vào trong áo.

“Đại gia, Tôn gia đến xem ngài.” Bảo Hi nhìn mặt bóng dáng trước vách núi truyền lời.

Lôi Tiêu nhìn lại Bảo Hi. Liếc thấy Lôi Tiêu một đôi sáng ngời ánh mắt, Bảo Hi theo bản năng lui từng bước, đập đến cục đá, kêu một tiếng, thân mình trượt chân.

Lôi Tiêu một động tác dễ dàng liền đem thân mình Bảo Hi đẩy quay về, ổn định, mới buông tay. “Người sợ ta?” Hần nhìn Bảo Hi, vẻ mặt nghiêm nghị, tiếng nói trầm thấp.

Bảo Hi luống cuống trưng ra mặt đỏ. “Cũng, cũng không phải.” Đều do vết sẹo trên mặt hần rất dọa người, còn có thân hình cao lớn cường tráng, làm tăng thêm khí thế áp bách nhân, khiến cho ăn chạy lại yêu hòa bình Bảo Hi cảm thấy có áp lực. Hần không dám nhìn thẳng mắt Lôi Tiêu, chỉ kích động nói: “Đại gia, chúng ta đi thôi.” Xoay người chạy, tim khiêu thỉnh thoảng, thật sợ nha!

Dưới tàng cây ngô đồng, tiệc rượu đã được chuẩn bị sẵn. Tôn Vô Cực mang đến rượu tốt thức ăn ngon, hần vừa thấy Lôi Tiêu, cười ghênh đón.

“Có thể đi lại rồi? Mộ Dung huynh hảo y thuật.” Nói xong, cùng Lôi Tiêu ngồi xuống.

Mộ Dung Biệt Nhạc ngồi ở bàn đối diện, Bảo Hi giúp mọi người gấp thức ăn rót rượu.

Lôi Tiêu quảng chén nhỏ, hỏi Bảo Hi: “Có bát không?”

“Có.” Bảo Hi trở về phòng lấy một chén lớn mang đến.

Lôi Tiêu cầm bát, chụp lấy vò rượu, ào ào nghiêng đổ đầy bát, diên cuồng cạn sạch.

Bảo Hi nhìn choáng váng, Tôn Vô Cực lấy quạt che mặt cười nhẹ. Thầm suy tính —— Lôi Tiêu chẳng lẽ là yêu chết Ngưng Yên rồi? Nên mới uống vừa khấn cấp lại mãnh liệt?! Ai, đáng thương trúng phải ma tình, tương tư thành cuồng.

Mộ Dung Biệt Nhạc nhắc nhở. “Vết thương vừa khỏi, không nên uống nhiều rượu mạnh.”

Lôi Tiêu lòng tràn đầy sầu khổ, bỏ ngoài tai, lại đổ một chén, cạn sạch.

Mộ Dung Biệt Nhạc nhíu mày, nếu sớm biết thằng nhãi này không quý trọng thân thể, đã không cứu hắn.

Bảo Hi há hốc mồm, nhìn Lôi Tiêu trong nháy mắt xử lý một vò rượu. Trời ạ! Rất mãnh liệt.

Xử lý xong vò rượu, Lôi Tiêu đập vỡ bát, mặt hướng Mộ Dung Biệt Nhạc, chấp tay bái tạ.

“Lôi mỗi lần này được Mộ Dung huynh cứu giúp, ngày khác có chỗ dùng đến huynh đệ, cứ việc mở miệng, quyết toàn lực giúp đỡ.” Ngữ khí hào hùng, nói năng có khí phách.

Mộ Dung Biệt Nhạc là thể ngoại ẩn sĩ, bị Lôi Tiêu hào khí hành động khiến cho không được tự nhiên, chỉ nói: “Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.”

Tôn Vô Cực vung quạt cười nói: “Lôi huynh đệ, Mộ Dung tiên sinh làm việc khiêm tốn, đối người có lễ tiết, nào có cái gì sự muốn huynh giúp? Muốn báo ân, liền báo ở ta đây.” Nói xong, lập tức bị Lôi Tiêu cùng Mộ Dung Biệt Nhạc liếc mắt xem thường, hần cười gượng. Lại hướng Lôi Tiêu nói: “Hảo huynh đệ, lúc này cử tử nhất sinh, ngày mai quay về trại, điều dưỡng nghỉ ngơi, sự vụ trong giáo, tiểu đệ sẽ thu xếp.”

“Ta, muốn đi cứu Ngưng Yên.” Lôi Tiêu nâng lên vò rượu thứ hai, xoẹt xé ra giấy dán, lại uống. Sầu tương tư giết người, nhất tụy giải ngàn sầu.

Tôn Vô Cực kéo Bảo Hi ngồi xuống. “Đến đến, dùng bữa, không cần giữ lễ tiết, cùng nhau ăn.” Cố ý làm lơ việc Lôi Tiêu muốn cứu Ngưng Yên.

Lôi Tiêu truy vấn hần: “Tôn Vô Cực, huynh cũng biết Ngưng Yên nay bị tù ở đâu?” Người kia cơ sở ngầm nhiều, chắc chắn có manh mối.

Tiếp tục giả ngu! Tôn Vô Cực giúp Bảo Hi gấp đồ ăn. “Đến, ăn nhiều một chút, hiem khi có được nhiều rượu tốt thức ăn ngon như vậy.”

Keng! Sáp đao ném xuống mặt bàn, đổ ngã chén rượu. Bảo Hi a một tiếng nhảy xuống ghế ngồi, sợ tới mức mặt xanh môi trắng.

Mộ Dung Biệt Nhạc nhìn bảo đao trên bàn, thần sắc tự nhiên, thái độ thông dong, dù sao cùng hần không quan hệ, muốn chém muốn giết cũng không tới phiên hần.

Ai, buồn rầu. Tôn Vô Cực ngó ngó bảo đao, Bảo Hi sợ tới mức đều nhanh tè ra quần, hần cười cười hỏi Lôi Tiêu. “Ngưng Yên đâm thương huynh, huynh còn nghĩ lo lắng cứu nàng?”

Lôi Tiêu nói: “Chỉ để ý nói cho ta biết nàng ở đâu.”

“Ai!” Tôn Vô Cực nhìn qua Mộ Dung Biệt Nhạc tố khổ. “Huynh xem huynh đệ của ta đây, ta khiêng hần tới cứu mạng, hần không cảm tạ ta, lại còn đe dọa ta, có đạo lý này sao?” Ngụ ý, muốn Mộ Dung Biệt Nhạc nói câu công đạo.

Mộ Dung Biệt Nhạc nghe xong, khiêu mày, ánh mắt trào phúng, giống đang cười hần xúng đáng. “Xin lỗi, ta chỉ quản việc cứu người.” Hần quyết định không đếm xỉa đến, khoanh tay đứng nhìn.

Lôi Tiêu thúc giục. “Tôn Vô Cực, huynh có nói hay không?” Hần sốt ruột muốn đi cứu Ngưng Yên.

“Chắc, thú vị thật.” Tôn Vô Cực dựa vào lưng ghế, nhìn Lôi Tiêu, khẩu khí lưỡi biếng nói. “Không phải huynh đệ không nói, cho dù biết nàng ở đâu, lại như thế nào?”

Lôi Tiêu nói: “Cứu nàng.”

“Cứu nàng đi ra, sau lại như thế nào?”

Lôi Tiêu mặt rét lạnh. “Cứu rồi nói sau.”

Tôn Vô Cực ý cười càng sâu. “Ngưng Yên thích Thiệu Tứ Phương, huynh biết không?” Tôn Vô Cực không quên kéo người xuống nước, dâng tặng một câu. “Đúng rồi, đây là Mộ Dung huynh nói cho ta biết, hẳn từng là mưu sĩ Đại Lý.”

Đáng chết! Mộ Dung Biệt Nhạc hung ác trừng Tôn Vô Cực, Tôn Vô Cực ha ha cười.

Lôi Tiêu ánh mắt tối sầm lại. “Biết.” Ngưng Yên không giấu giếm chuyện nàng cùng Thiệu Tứ Phương.

“Ồ?” Nguyên lai hẳn cũng biết a, Tôn Vô Cực còn nói: “VẬY HIỆN TẠI NÀNG BỊ THIỆU TỨ PHƯƠNG BẮT TÔI, KHÔNG PHẢI VỪA VẶN? HAI NGƯỜI BẠN HỌ TÌNH ĐẦU Ý HỢP, HUYNH ĐỪNG LÀM LOẠN LÊN.”

Lôi Tiêu ánh mắt đột nhiên lạnh. “Thiệu Tứ Phương phản bội nàng.”

“Đó là chuyện của bọn họ, người bị đâm một đao còn chưa đủ?!”

“Người, rốt cuộc có biết tằm tích của Ngưng Yên hay không?” Tính nhẫn nại dùng hết.

“Biết, nhưng là. Không nghĩ nói cho huynh.”

Keng một tiếng, Lôi Tiêu đứng lên ném bay ra vỏ đao, tinh bạc chiếu ra, đảo mắt lưỡi đao đã kề bên cần cổ Tôn Vô Cực. Đao thể làm một phiến lá ngô đồng từ trên rơi xuống, lá rụng xuống đao nhọn, một cắt làm hai, rơi xuống.

Trời ạ! Bảo Hi trốn trắng mắt, nhìn đao để ở trên cổ Tôn đại gia, u lãnh quảng sáng bạc làm hẳn sợ tới mức động cũng không dám động.

Ở đối diện bàn, Mộ Dung Biệt Nhạc cứ thế uống rượu ăn cơm, với tình hình trước mắt nhìn như không thấy.

Lặng im một lúc, Lôi Tiêu vẻ mặt nghiêm túc, nhìn xuống Tôn Vô Cực, hỏi: “Có nói hay không?” Hẳn bây giờ tâm tình rất kém cỏi, thực phiền não, lo lắng cho Ngưng Yên, lão hữu còn vẻ mặt hi hi ha ha? Đáng giận!

Tôn Vô Cực ngó ngó lãnh đao trên cổ, ngoảnh sang Mộ Dung Biệt Nhạc kêu: “Ê, còn uống rượu? Không trông thấy huynh đệ nguy hiểm?”

Mộ Dung Biệt Nhạc mặc kệ hẳn, chỉ nói: “Lôi Tiêu, tiểu tử này chỉ toàn gây chuyện cho ta, làm thịt cũng tốt, một đao chém không chết, cứ việc bổ thêm vài đao.”

Cái gì?! Tôn Vô Cực kêu lên: “Ê, đây là tiếng người sao?” Sáp đao lại áp sát vài phần, hẳn kêu toáng: “Lôi Tiêu, ê ê ê, cẩn thận chút, da ta rất mỏng.”

“Nói mau.” Lôi Tiêu làm bộ muốn cứa cổ hẳn, Tôn Vô Cực luôn miệng kêu la.

“Vì nữ nhân mà cùng huynh đệ phản bội? Nhìn huynh khẩn trương như vậy, xem ra là yêu công chúa Ngưng Yên rồi?”

Yêu? Lôi Tiêu trong lòng chấn động, tay cầm đao, khê run.

Tôn Vô Cực kinh hãi kêu: “Bình tĩnh, bình tĩnh!”

Lôi Tiêu rống hẳn: “Nói mau! Nàng ở đâu?”

“Huynh nếu dám thừa nhận cùng huynh đệ, nói huynh yêu chết Ngưng Yên, ta liền giúp huynh.” Tôn Vô Cực rắp tâm nào loạn. Hắc hắc, ép được Hắc La sát hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang nói lời buồn nôn, rất thú vị.

“Ta làm thịt người!” Lôi Tiêu chán nản trốn mắt, liền nhấc lên đao ——

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết, có thật là đau như vậy không?

Cầm đao Lôi Tiêu, bị đao chống trụ Tôn Vô Cực, khoanh tay đứng nhìn Mộ Dung Biệt Nhạc, cả đoàn người nhìn phía tiếng kêu đau phát ra.

Tôn Vô Cực khước mắt giật giật. “Ê, bị chém cũng là ta a, người kêu cái gì?”

Lôi Tiêu giận dữ gầm: “Ta không có động thủ!”

“Sư phụ.” Bảo Hi lệ rơi như mưa, hai tay ôm bụng, hai chân nhũn ra thành đứng hình chữ bát ().

“Ta. Ta tiểu ra quần”

Mọi người nhìn xuống tới, trên mặt đất có vũng nước.

“Các người làm đồ nhi của ta sợ.” Mộ Dung Biệt Nhạc lạnh nhạt nói, nhón lấy trái cây trên bàn, bắn ra hướng sắp đao, liền đem lưỡi đao văng ra mấy tấc khỏi cổ Tôn Vô Cực.

Lôi Tiêu vốn là không tính muốn chém giết thật, đục một tiếng, đao cắm xuống đất, bực bội hừ hừ ngồi xuống.

Tôn Vô Cực vừa sờ sờ cổ, vừa cười mị mị giúp Lôi Tiêu rót rượu. “Hảo huynh đệ, uống rượu, uống rượu, cơn tức đừng có lớn như vậy.”

Mộ Dung Biệt Nhạc nâng cốc uống rượu, thấp nói: “Bảo Hi, còn không đi thay quần áo?”

“Vâng, vâng.” Bảo Hi lúc này mới hoàn hồn, ùng ùng ùng bỏ chạy về phòng. Ô. Thực xấu mặt!

Thức ăn nguội lạnh, người đi rồi, chỉ còn lại Lôi Tiêu độc ẩm, hần rất không dễ chịu.

Hắc báo ngồi xổm trên ghế đối diện Lôi Tiêu, chân trước ghé vào mặt bàn, liếm rượu Tôn Vô Cực chưa uống xong.

Lôi Tiêu sinh hờn dỗi. Hần nhưng là đường đường trang nam tử, Tôn Vô Cực lại bắt hần nói cái gì yêu hay không yêu? Rất không nể mặt! Tiểu tử này biết chắc mình sẽ không làm hại hần, liền về mặt cột nhả bực hần đến chính mồm thừa nhận thực yêu thực yêu công chúa Ngưng Yên, yêu đến mức nếu Tôn Vô Cực không giúp hần, hần muốn chính mình đi cứu. Nếu cứu không được Ngưng Yên, hần cũng không muốn sống.

Tốt lắm, hần thừa nhận, nói xong xấu hổ hận không thể tìm cái lỗ chui xuống đi.

Tôn Vô Cực vừa lòng, mới cười ha ha đứng dậy xếp quạt, nói cái gì ——

“Chuyện đi cứu Ngưng Yên, cứ đặt trên người ta. Đêm nay Tôn mỗ chơi thực vui vẻ, đi nghỉ ngơi đã, thuận tiện làm Bảo Hi bớt sợ.”

Chơi?! Lôi Tiêu buồn bực. Tôn Vô Cực rắp tâm làm hần xấu mặt, thật là! Bất quá tức thì có tức, nhưng có Tôn Vô Cực cam đoan, hần yên tâm. Tôn Vô Cực luôn luôn thông minh, hần nếu mở miệng cam đoan cứu Ngưng Yên, vậy nhất định có thể cứu nàng bình an ra.

Trăng sáng điểm vài ngôi sao, Lôi Tiêu nhìn báo nhi cúi đầu liếm rượu, nhớ tới Ngưng Yên ánh mắt tươi cười, thanh âm mềm mại đáng yêu của nàng, còn có đêm đó nướng trà, nàng thật vui vẻ.

Nhớ tới nàng thì Lôi Tiêu phát hiện, hần thể xác và tinh thần giống như không còn là của chính mình. Nguyên lai, yêu một người là loại tư vị này, làm cho người ta thân bất do kỷ giống như cô hồn vô chủ. Ở trong mắt báo nhi, Lôi Tiêu là chủ tử nó thể sống chết đi theo. Không nhìn thấy hần, ăn không biết mùi vị, đêm không thể ngủ. Mà nay, ở đây mắt Lôi Tiêu, nhưng cũng lại có thân ảnh hần truy tìm.

Chưa được bao lâu, hần này ma vật giết người uống máu, lại có mệnh định chủ nhân. Người nọ ở phương kia, tim của hần sẽ không ở trong này; người nọ bị cầm tù, hần đồng dạng không thể tự do.

Mà tình yêu, so với sắp đao còn sắc bén, vẫn còn nhớ rõ đêm đó ở nhà trọ, bọn họ tranh chấp, nàng chỉ một ánh mắt khinh thường, liền khiến hần lòng như đao cắt, so với chết còn thê thảm.

Nhưng là dù nhiều mâu thuẫn, yêu lại muôn vàn ôn nhu. Mặc cho hần ý chí sắt đá, nàng chỉ cần cười, tim của hần liền mềm nhũn.

Nàng lấy đao đâm, hấn không oán. Nàng hiểu lầm hấn, khinh miệt hấn, hấn không hận. Nàng lại dù nhiều không phải, hấn cũng không tư nghĩ trả thù, lòng tràn đầy thâm nghĩ đối tốt với nàng.

Cho dù là —— nàng không yêu hấn.

Nghĩ đến điều này, Lôi Tiêu âm đạm, lại cạn nữa một chén rượu, lục phủ ngũ tạng đều nóng.

Ngưng Yên, đừng sợ, ta cứu nàng.

Ngưng Yên, nàng còn có ta a.

Ôn nhu không nói nên lời, chỉ ở trong lòng nói cho chính mình nghe.

Nụ hoa khô quắt, được Ngưng Yên lấy máu dưỡng, mới năm ngày liền bung nảy nở.

Đoạt hồn hoa vốn là giống hoa sư phụ của Quỷ y lưu lại, khi hoa nở thì trong đó hoa trắng lớn ử lấy mê hương, làm người trúng độc chỉ trong nháy mắt.

Quỷ y được Thiệu Tứ Phương tương trợ kế hoạch nhân trồng hoa đèn đáp Thánh chủ. Tin tưởng trong tháng này có thể thấy được đoạt hồn hoa nở rộ, đến lúc đó Thiệu Tứ Phương thay hoa thụ phấn, nhân trồng số lượng lớn, mọi việc đại công cáo thành.

Nụ hoa đã lớn, không cần lấy máu Ngưng Yên nữa. Lúc này, Thiệu Tứ Phương cùng Quỷ y bắt đầu một kế hoạch khác, giúp Thánh chủ đoạt hoàn hồn đan.

Đáng thương Ngưng Yên, cùng với mấy ngày cắt tay lấy máu, nụ hoa mập mạp, nàng lại từng ngày tiêu tụy.

Hoàng hôn, Ngưng Yên một mình bị tù ở Lâm viên, đã mấy ngày rồi? Nàng bước chậm chậm đến bên hồ nước, rong xanh đung đưa dưới đáy ao. Nàng ngơ ngác nhìn trong chốc lát, từ trong ngực lấy ra bình gốm, xoay rơi nắp bình, đổ vào trong nước, một viên mơ muối rơi vào ảnh phản chiếu của nàng, ở mặt nàng gợn sóng, từ phía sau đột nhiên truyền đến một trận ồn ào ——

“Phu nhân, không thể đi qua! Phu nhân.”

Phu nhân? Ngưng Yên quay lại, trong mắt nhìn thấy một nữ tử xiêm y màu vàng chạy ra từ rừng trúc.

Nữ tử quay đầu kêu với tỳ nữ đang đuổi theo: “Vì sao không thể tới? Ẩn giấu quái vật a? Ta càng muốn xem!”

“Phu nhân, đừng đi qua nữa, phu nhân!” Tỳ nữ té ngã.

Nữ tử áo vàng đột nhiên đình trụ cước bộ. Nàng nhìn thấy xiêm y trắng Ngưng Yên đứng trước đường.

Ngưng Yên đứng trong bóng tối, ánh mắt sắc nhọn, Đường Uyển Uyển nhìn thấy một trận kinh hãi.

“Người. Người là ai? !” Đường Uyển Uyển hỏi.

“Phu nhân?” Ngưng Yên từ bóng cây dày đặc đi ra, ánh chiều tà chiếu vào nàng. “Người là Thiệu phu nhân?! Người chính là Đường Uyển Uyển?” Ngưng Yên đi từng bước hướng tới nàng.

Nguy rồi! Nha hoàn túm chặt lấy phu nhân muốn bỏ chạy. “Đi mau! Mau.”

Ngưng Yên giữ chặt lấy cổ tay Đường Uyển Uyển, nàng sợ tới mức thét chói tai. “A!”

Nha hoàn sợ hãi buông tay bỏ chạy, tính tìm người đến. “Người tới? Người tới a!”

Đường Uyển Uyển thử giãy. “Cô nương, người có thể buông sao? Có việc từ từ nói thôi.”

Ngưng Yên nhìn chăm chăm Đường Uyển Uyển, tầm mắt từ mặt của nàng đi xuống, khi nhìn đến vòng tay trên cổ tay nàng thì trợn mắt kêu: “Hàm mộng vòng tay?!” Là vật đính ước nàng đưa cho Thiệu Tứ Phương?

Ngưng Yên lục tay chặt chẽ, Đường Uyển Uyển đau kêu lên. “Người. Người buông. Đau quá.”

Nàng chính là bại bởi người này? Ngưng Yên giận dữ trừng mắt Đường Uyển Uyển. Nàng diện mạo bình thường, không, nàng không xinh đẹp! Nhưng vì sao? Vì sao Thiệu Tứ Phương liền vì nàng phản bội mình?

“Cô nương?” Uyển Uyển chú ý tới sắc mặt nàng dị thường tái nhợt, là bị bệnh sao? “Cô nương? Người trước buồng, có việc từ từ nói a.”

Ngưng Yên cắn răng nói: “Vòng tay này, là của ta!”

“Nó là phu quân của ta ——”

“Phu quân của người?!” Ngưng Yên thét chói tai. “Ta là của hắn. . . .” Ngưng Yên tức giận đến đầu choáng váng, buông tay khom lưng thở gấp.

Đường Uyển Uyển thấy thế, vội vàng chạy qua vỗ nhẹ lưng của nàng, thanh âm vừa khẽ lại vừa êm ái. “Người không sao chứ? Cô nương?” Lại lấy tay nâng đỡ thân thể của nàng.

Ngưng Yên thuận khí xong, bắt lấy vòng tay, dùng sức kéo ra kêu to: “Đưa ta!” Nàng thô bạo kéo ra vòng tay, Đường Uyển Uyển đau kêu lên.

Đương lúc giằng co, nha hoàn tìm đến hộ vệ, bọn họ nhào đi lên lôi Ngưng Yên ra, Ngưng Yên tóm lấy vòng tay không buông, hộ vệ quát mắng, kéo tóc Ngưng Yên, đánh lên tay nàng.

“Dừng tay, dừng tay lại!” Đường Uyển Uyển kêu to. “Không cho phép đánh nàng. Dừng tay!”

Ngưng Yên mấy ngày liền mất máu, thân thể thực suy yếu, giờ lại gặp kích thích, chợt thấy thiên hôn địa ám, thân mình mềm nhũn, ngã xuống. Thị vệ đỡ lấy Ngưng Yên, nha hoàn kiểm tra cổ tay phu nhân.

“Phu nhân! Người bị thương a!” Vòng tay vẫn còn, nhưng là bởi vì Ngưng Yên mạnh tay kéo xuống, cổ tay sưng đỏ lại còn chảy máu.

Hộ vệ áp giải Ngưng Yên kéo về phía phòng ở, Đường Uyển Uyển không để ý cổ tay đau đớn, nóng nảy nói: “Khoan! Đưa đi khách phòng bên kia của ta.”

Bọn hộ vệ vẻ mặt khó xử, Đường Uyển Uyển khẩu khí nghiêm khắc trách mắng: “Đều điếc sao?! Còn không làm theo!”

Nhân lúc phu quân cùng phụ thân vào triều, Đường Uyển Uyển mời đại phu đến bắt mạch cho Ngưng Yên. Đại phu nói nàng khí huyết hư, thân thể yếu đuối, Đường Uyển Uyển ngay lập tức kêu hạ nhân hầm canh bổ, đồng thời đem phương thuốc đại phu khai đưa cho hạ nhân đi nấu thuốc. Đương lúc hỗn loạn, Ngưng Yên tỉnh lại, nàng im lặng nhìn Đường Uyển Uyển.

Tiến bước đại phu, Đường Uyển Uyển lại đuổi hạ nhân đi, đóng cửa, quay về ngồi xuống mép giường, sốt ruột muốn biết thân phận của nàng.

“Cô nương, người bị ủy khuất gì? Tên gọi là gì? Vì sao lại bị giam?”

Ngưng Yên không lên tiếng.

Cửa phòng đẩy ra, nha hoàn cầm chén thuốc tiến vào. “Phu nhân, canh bổ đến đây.”

Đường Uyển Uyển tiếp lấy. “Người đi xuống đi.” Nàng thổi thổi được canh, dùng thìa múc một ngụm, tự mình dứt cho Ngưng Yên. Ngưng Yên quay mặt đi, không cho nàng dứt.

Uyển Uyển thở dài, đặt chén ở trên bàn, ôn nhu nói: “Người không nói lời nào, ta làm thế nào giúp người?”

“Hừ.” Ngưng Yên cười lạnh, vớ vẩn!

“Có thể nói cho ta biết người là ai sao?”

Ngưng Yên lườm nàng. “Đến hỏi Thiệu Tứ Phương.”

“Chàng bắt giam người? Hay là cha ta? Cổ tay người vì sao toàn là vết thương?” Mới vừa rồi đại phu chẩn bệnh, Đường Uyển Uyển thấy trên cổ tay trái của nàng che kín vết thương.

Ngưng Yên nhìn nàng. Nàng hận nữ nhân này, nhưng là lại không thể không thừa nhận, Đường Uyển Uyển bất đồng với hình tượng nữ tử cướp đi tình lang của nàng mà nàng đã từng tưởng tượng.

Nàng không đẹp, diện mạo bình thường. Thoạt nhìn cũng không thông minh, mặt tròn vo, ánh mắt đơn thuần vô tội. Khẩu khí nói chuyện thực chân thành tha thiết, trên mặt biểu lộ quan tâm cũng không giống như đang gạt người.

Nàng. cái gì cũng không biết? Thiệu Tứ Phương không nói với nàng?

“Cô nương?” Đường Uyển Uyển thấy vẻ mặt nàng ngẩn ngơ, hỏi lại một lần. “Tay người sao vậy? Là ai đã thương?”

Ngưng Yên cười lạnh, vẫn là câu kia. “Đến hỏi Thiệu Tứ Phương, hắn không phải phu quân của người sao? Thế nào? Hắn cái gì cũng không nói cho người biết?”

Đường Uyển Uyển mặt đỏ. “Phu quân ta nói ta cái gì cũng không hiểu, hắn chuyện gì cũng đều giấu giếm ta! Hắn nói, rất nhiều chuyện để cho ta biết lại khiến ta bận tâm lo lắng, bất quá ——” Đường Uyển Uyển chạm vào chỗ cổ tay Ngưng Yên bị thương. “Hắn thực nghe lời ta, người bị ủy khuất, nói với ta, ta giúp người tác chủ.”

Nghe, nghe lời nàng! Chỗ bị nàng cầm nháy mắt như lửa đốt nóng.

“Phải không?” Ngưng Yên hận đỏ hai mắt, giật ra tay.

Đường Uyển Uyển quan tâm, chính là lại càng khiến chính mình không chịu nổi. Nhìn nàng nhắc tới Thiệu Tứ Phương, trong lúc vô tình biểu lộ vẻ mặt hạnh phúc, rất chói mắt a!

Ngưng Yên hận nói: “Người thực hạnh phúc.” Đường lúc Đường Uyển Uyển cùng Thiệu Tứ Phương nùng tình mật ý thì, nàng đâu? Một mình ở Đại Lý, thủ chặt bạc phai thê ước.

“Cô nương.” Đường Uyển Uyển từ trong ngực lấy ra vòng tay lúc này cởi xuống, đặt ở trên người nàng. “Vòng tay này, đối với người có ý nghĩa đặc biệt gì?” Vì sao vừa thấy vòng tay liền giành lấy?

Ngưng Yên hoảng hốt, nàng chạm vào vòng tay, cầm lấy, nhìn nhìn, nước mắt lại dâng lên, hỏi: “Hắn đưa cho người?”

“Đúng vậy, là phu quân của ta đưa. Hắn không biết đi đâu mua, vòng tay này thực đặc biệt, ở phía trên khắc hai con rồng, nghe nói có thể hàm trụ mệnh, nó là”

“Hàm mệnh vòng tay.” Ngưng Yên nói xong, vòng tay ném xuống đất, lạnh lạnh tiếng rơi vỡ, tan nát.

Đường Uyển Uyển sợ hãi nhảy lên. “Người? Người làm gì vậy?!”

Ngưng Yên nhìn thẳng nàng, cao giọng nói: “Ta là công chúa Ngưng Yên của Đại Lý.”

Công chúa Đại Lý? Đường Uyển Uyển kinh ngạc.

“Ta cùng Thiệu Tứ Phương có hôn ước.”

Đường Uyển Uyển nghe xong sợ hãi lui lại từng bước.

“Phu quân người không chỉ gạt ta, còn bắt ta, bức ta dâng ra hoàn hôn đơn.” Ngưng Yên đem cổ tay bị thương hướng về phía nàng, để lộ ra miệng vết thương ghê tởm xấu xí. “Hắn dùng đao cắt ta, hắn dùng máu của ta nuôi dưỡng đoạt hồn hoa của phụ thân người.” Lại chỉ hướng vòng tay vỡ vụn trên mặt đất. “Hắn đem vật đính ước ta đưa hắn tặng cho người.”

Đường Uyển Uyển lúc này đã cả kinh nói không ra lời. Ngưng Yên nhú mày, lạnh tanh hỏi: “Hiện tại, người còn muốn giúp ta tác chủ sao?”

Đường Uyển Uyển ánh mắt hoảng sợ, thân mình lui về phía sau, lui nữa, thối lui đến khi lưng chạm cửa.

“Tốt lắm ——” Ngưng Yên nhìn nàng. “Lui càng xa càng tốt, bởi vì ta rất muốn giết người.”

Đường Uyển Uyển mím chặt miệng, xoay người, rầm đẩy cửa ra, chạy đi.

Thiệu Tứ Phương vừa hồi phủ đã bị phu nhân tìm đi.

Trong đại sảnh, Đường Uyển Uyển đã chờ mấy canh giờ, mắt đều khóc sưng lên, nàng bàng hoàng bất lực, lại nghĩ đến cặp mắt căm hận của Ngưng Yên, kinh hồn táng đảm, không tin nam tử vô tình trong miệng Ngưng Yên lại cùng với phu quân yêu dấu là cùng một người.

Vừa thấy được phu quân, Đường Uyển Uyển ngay tức khắc truy vấn không ngừng.

Thiệu Tứ Phương nhíu mày, không nghĩ nói đến. “Cái này. đều đã qua.”

“Chàng cùng người ta có hôn ước có phải không?”

“Là nàng ta cuốn lấy ta.” Thiệu Tứ Phương bình tĩnh đáp.

Nàng chăm chú nhìn hắn. “Hàm mộng vòng tay chàng đưa ta là của nàng đi? Là vật đính ước của các người, có phải hay không?”

“Nàng ta nói như vậy sao?” Thiệu Tứ Phương cười lạnh, lại nhìn về phía cổ tay thê tử, ánh mắt rét lạnh. “Vòng tay đâu?”

“Vỡ rồi.” Đường Uyển Uyển thương tâm nói. “Nàng đập vỡ, vỡ cũng tốt, ta cũng không cần gì đó của người ta! A!” Cổ tay của nàng đột nhiên bị tóm chặt.

Thiệu Tứ Phương khẩu khí lạnh như băng, từng chữ từng chữ nói: “Ta tự tay đưa, làm sao có thể là đồ của nàng ta?”

Đường Uyển Uyển rống: “Đó là của nàng đưa cho chàng, là vật đính ước của các người! Chàng làm sao có thể ——”

“Cho ta, chính là của ta. Ta yêu nàng, tặng lại cho nàng, có gì sai?”

Hắn thật không biết?! Đường Uyển Uyển kinh ngạc, chuyện này đối với một nữ nhân khác là biết bao nhiêu thương tổn? Đã mất đi tình yêu, còn tận mắt thấy vật đính ước chính mình đưa bị tân hoan mang, khó trách Ngưng Yên muốn điên cuồng!

Đường Uyển Uyển chất vấn phu quân: “Ta không quan tâm chuyện quá khứ của chàng, nhưng tại sao chàng có thể tàn nhẫn với nàng như vậy? Bắt giam nàng, còn dùng máu của nàng dưỡng hoa?! A? Chàng không phải hơi quá đáng sao? Nàng cũng là người chàng từng yêu a!”

Cảnh ngộ của Ngưng Yên, làm Đường Uyển Uyển nhìn không bỏ qua được. Nàng thay Ngưng Yên nói. “Ta tìm đại phu vì nàng chẩn bệnh, nàng thân nhược khí hư, nếu không an dưỡng thực có thể chết, đều là chuyện tốt chàng làm, chàng đem người ta hại thật thê thảm, nàng.” Đường Uyển Uyển khóc nước mắt.

“Nàng thật sự thực khổ, người ta lại như thế nào cũng là công chúa Đại Lý, sao chịu nổi tra tấn như vậy?” Uyển Uyển giữ chặt phu quân. “Chàng thả nàng ra! Ngay-lập-tức!”

“Ta và phụ thân nàng còn cần hoàn hồn đan của nàng ta.”

“Chàng đã không còn yêu nàng, còn muốn lấy vật của nàng tranh công?”

“Tiểu nữ nhi của Thánh vương cần đan được cứu mạng, mệnh ở sớm tối, ta đây là vì đại cục suy nghĩ.”

“Chàng không tha cho nàng?” Đường Uyển Uyển chuyển thân bước đi. “Chính ta nói cùng cha! Các người thật quá đáng!” Một bàn tay đem nàng kéo quay về, ôm ở trong lòng.

“Uyển Uyển.” Thiệu Tứ Phương hứa hẹn. “Được, nghe lời nàng, ta thả nàng ta đi, được rồi chứ?”

“Thật sự?” Sắc mặt nàng trở lại bình thường. “Ai, ta biết chàng tốt với ta, nhưng ta không cần tạo thành thống khổ cho người khác. Hôm nay nhìn đến Ngưng Yên, bộ dáng của nàng. Ta thật sự. Rất khó chịu!”

“Được, ta tức khắc sai người phóng nàng đi, còn sai người hộ nàng trở về Đại Lý. Đừng khóc được không?”

Đường Uyển Uyển yên tâm. “Nàng được an trí ở khách phòng, vừa mới uống thuốc, hẳn là đang ngủ. Ngày mai đi, ngày mai nếu thân thể nàng tốt lên, có thể xuống giường, liền phái người đưa nàng quay về Đại Lý. Được chứ?”

“Được.” Thiệu Tứ Phương vuốt tóc dài của ái thiếp, nhẹ lời đáp ứng, ánh mắt lại lạnh lẽo.

6. Chương 6

Bóng đêm thâm lương, mây đen giấu đi ánh trăng, cỏ lau loạn khiêu, xung quanh mờ mịt. Nàng gấp gấp bồn tẩu, lại không tìm được đường ra. Vội vàng gạt ra bụi cỏ lau, sức cùng lực kiệt, thăm nghĩ tìm chỗ nghỉ ngơi. Đột nhiên bị vấp phải một thứ gì đó, nhào ngã lên một bộ ngực dày rộng.

“Lôi Tiêu?!” Nàng nhận ra nam tử nằm bên dưới.

Nghe thấy tiếng gọi, hắn mở to mắt, cùng nàng tương vọng, bốn mắt nhìn nhau, dường như đã có mấy đời. Hắn mở ra cánh tay ôm chặt nàng.

Ngưng Yên mừng đến phát khóc. “Người không chết.”

Hắn di ra một bàn tay, chạm vào chân mày của nàng. Ngưng Yên rút nước mắt, một giọt hai giọt, rơi xuống trên khuôn mặt hắn, rơi xuống trên vết sẹo kia.

Ngưng Yên cả tinh thần và cơ thể đều quá mệt mỏi, cúi người ôm hắn. Bỗng nhiên thấy chỗ nào cũng không muốn đi, ở bên cạnh hắn, nàng cảm thấy yên lòng.

Nàng nghẹn ngào nói: “Lôi Tiêu, bọn họ muốn bắt ta hại ngươi, ngươi phải chạy trốn a ——”

Thốt nhiên một đạo ánh sáng chiếu đến, là ai mang đèn đến?! Ánh sáng kia làm nàng thật chói mắt. Nàng kêu lên: “Ai? Tránh ra, tránh ra!”

Đúng lúc đó, Ngưng Yên từ trong mộng bừng tỉnh. Nheo lại mắt, nàng thấy bên giường có một người, người nọ đang cầm đèn soi vào nàng.

Nhìn lên xa hơn, liền thấy Thiệu Tứ Phương đứng ra kia khuôn mặt lạnh lùng. Hắn cũng đang cúi xuống trừng nàng, đôi mắt lạnh lẽo làm nàng kinh hãi.

“Người tới chỗ này làm cái gì —— ưm.” Bên cạnh có người bịt miệng nàng. Lúc này mới kinh hoảng phát hiện, nho nhỏ một cái nhà lại tụ tập vài tên thị vệ vây quanh giường chờ sai phái. Một gã bịt miệng nàng, một gã kéo nàng từ trên giường lên.

Thiệu Tứ Phương đến gần, tóm lấy cổ tay trái bị thương của Ngưng Yên. Nàng đau đến rớt vai thở dốc.

Thiệu Tứ Phương mỉa mai nói: “Người lợi hại, ngay cả thiếp tử của ta đều thay người nói chuyện.”

“Ưm ưm.” Ngưng Yên giãy dụa.

Hắn tóm chặt lấy cổ tay chằng chặt vết thương của nàng, không chút nào mềm lòng, không nhìn nàng đau đến mặt trắng bệch.

“Người đem hàm mộng vòng tay ném vỡ? Xem ra, bị giam nhiều ngày như vậy, ngươi vẫn là quật cường như trước.”

Ngưng Yên thôi giãy dụa, thở dốc. Hơi dùng lực một chút, liền suy yếu đầu vầng mắt hoa. Hoa mắt, tai ong ong vang, lời của hắn ong ong hỗn loạn, mơ mơ hồ hồ. Giờ phút này nàng thà rằng thật mất ngủ tai điếc.

“Có biết ta vì sao không yêu ngươi không?” Thiệu Tứ Phương nắm lấy cằm nàng, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. “Là vì khuôn mặt này! Là vì vẻ mặt kiêu ngạo này! Ta chịu đủ thân phận tôn quý, phụ vương tôn quý của ngươi, của người cao quý hết thảy đều làm ta buồn nôn!”

Hắn vẻ mặt khinh thường nói: “Ai nói yêu một người phải là thiên trường địa cửu? Không thể chỉ là chơi đùa? Cho dù ngươi là công chúa cao quý, Thiệu Tứ Phương ta vẫn là có thể không cần ngươi. Không nghĩ tới ngươi lại vô sỉ như vậy, đuổi theo ta tới Trung Nguyên ——”

Ngưng Yên cắn chặt môi dưới, nàng không khóc, bởi vì nó sẽ chỉ làm hắn càng thêm đắc ý.

Mà hắn lại dường như cố ý đến chà đạp nàng, lại lần nữa vũ nhục.

“Đáng thương a, người trông tiều tụy quá, làm sao vậy? Người không phải là nữ nhi đẹp nhất của Đại Lý Vương sao? Sao mới vài ngày liền gầy trông như quỷ vậy?” Nàng quay mặt sang một bên, hẩn lại bóp chặt cằm nàng, không cho phép nàng dời tầm mắt. “Người nói xem, phẩm hạnh của người thế này, còn có thể có người muốn người sao?”

Ngưng Yên nhắm mắt lại, bất chính lòng mình chết lặng, tùy hẩn nói đi, tùy hẩn đi!

Nàng chỉ nắm chặt lấy bàn tay, cắn chặt cánh môi, cắn đến chảy máu. Ở trong lòng thề ——

Một ngày nào đó, đem người vạn tiền xuyên tâm, đem người thiên đao vạn quả! Muốn người quỷ xuống đất cầu xin tha thứ, sống không bằng chết!

“Sao? Không phản kháng à?” Hẩn lạnh lùng hỏi. “Sao không mở mắt ra? Nhìn xem nam nhân người yêu thương nhất, người không phải muốn ta, muốn đến phát cuồng, nghĩ chạy đến tìm ta? Hiện tại cho người tìm thấy rồi, sao lại không cười hả?”

Ngưng Yên nhắm chặt mắt, đôi lông mi dài run rẩy, tâm như tro tàn. Không nhìn hẩn, không nhìn tên súc sinh này! Chỉ trách nàng không có mắt nhìn người, quá yêu kẻ tiểu nhân đề tiện này!

“Bất quá a.” Hẩn còn chưa nói xong. “Ta nghĩ có lẽ sẽ có tên ngốc muốn nữ nhân Thiệu Tứ Phương ta không cần.”

Ngưng Yên nghe xong, đột nhiên mở to mắt.

“Ví dụ như Lôi Tiêu?! Đúng rồi, nói cho người biết một tin tốt, Thánh chủ đã phái người đi Ma La giáo thả tin, nói người mệnh ở sớm tối. Ngưng Yên người thử đoán xem, có thể có người không để ý nguy hiểm, ngu ngốc lấy hoàn hồn đan tới cứu người không?”

Cuối cùng nhịn không được, mắt của nàng nổi lên mù mịt hơi nước. Bất quá, lần này tuôn ra lệ, là vì nghĩ đến Lôi Tiêu. Nàng biết, nam nhân kia nếu không chết, chắc chắn bất chấp sống chết đến cứu. Lần đó hẩn thân chịu trọng thương, không phải cũng tới cứu nàng sao? Mà vết thương lần đó lại vẫn là nàng tự tay đâm.

Cửa phòng mở, Quỷ y để người phù tiến vào.

“Tiểu tể, chuẩn bị tốt rồi chứ?” Quỷ y hỏi, hẩn đem mê hồn dược cho Ngưng Yên đến.

Thiệu Tứ Phương nhìn lại lão già, gật gật đầu. Rút ra thanh đoản kiếm của nàng, nhét vào trong tay nàng. “Cầm cho chắc, chờ Lôi Tiêu đến, người dùng cái này đâm vào tim hẩn.”

Ngưng Yên con người đồ sẫm, giận dữ trừng Thiệu Tứ Phương, tay nắm lấy đoản kiếm.

Hẩn mỉm cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không để cho hẩn một mình xuống hoàng tuyền đâu. Xong việc sẽ đưa người đi tìm hẩn, các người hai cái ngu ngốc, vừa vặn xứng một đôi.”

Ngưng Yên đưa tay đâm hẩn, Thiệu Tứ Phương ngăn lại, quay lại phía sau kêu: “Đem mê hương đến!”

Ngày hôm trước Tôn Vô Cực đón Lôi Tiêu xuống núi, Mộ Dung Biệt Nhạc vừa vặn cũng mang theo Bảo Hi rời đi Vong Cơ Các, thấy trò hai người xuống núi vào thành, chọn mua được liệu.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa xong, Mộ Dung Biệt Nhạc cùng Bảo Hi đi vào nhà trọ Tiêu Dao Tôn Vô Cực mở trong thành, muốn thăm hỏi tình trạng vết thương của Lôi Tiêu.

Bước vào khách sạn, tiểu nhị chào đón, thấy là bằng hữu của Tôn Vô Cực, liền đưa bọn họ đến mật đạo nhà trọ, đi vào điệt đường ẩn mật dưới lòng đất. Vừa thấy tình huống bên trong, Bảo Hi liền trốn phía sau sư phụ.

Lôi Tiêu vẻ mặt lo lắng, bên cạnh là Tôn Vô Cực, không khí là lạ, sẽ không lại là cãi nhau đi? Ô ô. Bảo Hi âm thầm kêu khổ.

Vừa nhìn thấy người, Tôn Vô Cực quăng ngay việc đang cùng Lôi Tiêu thương nghị, hướng về Mộ Dung Biệt Nhạc tiếp đón. “Huynh tới rồi, thật không khéo, ta đang cùng với Lôi Tiêu thương nghị sự tình, cho nên không thể đi lên nghênh đón huynh.”

“Ta mang thuốc lại đây.” Mộ Dung Biệt Nhạc liếc nhìn Lôi Tiêu một cái, cảm thấy không khí không đúng, đem dược liệu đặt lên bàn, nhân tiện nói: “Các người tiếp tục, cáo từ.” Xoay người bước đi.

Tôn Vô Cực vội la lên: “Mộ Dung huynh xin dừng bước.”

Mộ Dung Biệt Nhạc nhìn lại Tôn Vô Cực, thấy hắc ánh mắt giả dối, cười đến quỷ dị, ôi! Chắc chắn không phải là chuyện tốt. “Ta cùng với đồ nhi bên ba một ngày, muốn đi nghỉ ngơi.”

“Tốt lắm, ta lập tức sai hạ nhân chuẩn bị phòng hảo hạng. Lại đây ngồi, trước uống chén trà, chúng ta tâm sự.”

Bảo Hi thấy Lôi Tiêu sắc mặt âm trầm, lay lay ống tay áo sư phụ. “Sư phụ, chúng ta đi. . . .”

Tôn Vô Cực lại nói: “Hay là tối nay ta đi tìm các người? Không bằng ở trên phòng mở tiệc rượu, trắng đêm trò chuyện với nhau, chẳng phải thật vui vẻ sao?”

Trắng đêm? Ai, Mộ Dung Biệt Nhạc đau đầu. Thấp giọng trấn an đồ nhi. “Con trước cùng tiểu nhị đi lên, sư phụ có việc.”

Bảo Hi gật đầu, không đợi tiểu nhị dẫn đường liền bỏ chạy. Hận không thể cách cái kia sát tinh Lôi Tiêu càng xa càng tốt.

Mộ Dung Biệt Nhạc phất áo ngồi xuống. “Các người cứ đàm, ta uống xong chén trà sẽ bước đi.”

Tôn Vô Cực phe phẩy quạt cười nói: “Mộ Dung huynh, Mộ Dung huynh, ai, huynh tới thật đúng lúc a!”

Phiền toái tới đây! Mộ Dung Biệt Nhạc nhíu mi, nhìn về phía Lôi Tiêu, thấy hắc thần tình xơ xác tiêu điều, ánh mắt lo âu. Mở miệng hỏi hắc: “Lôi Tiêu, vết thương toàn bộ đã tốt chưa?”

“Đã không có gì đáng ngại.” Lôi Tiêu lập tức chuyển hướng Tôn Vô Cực, tiếp tục chuyện lúc trước nói. “Không thể đợi thêm nữa!”

“Cũng không thể để cho người thân mình vừa mới tốt lại xông vào quan phủ.” Tôn Vô Cực lạnh lạnh cười.

Lôi Tiêu nói: “Nhưng là Ngưng Yên mệnh nguy, huynh đưa hoàn hồn đan cho ta.” Hắc hiện tại lòng nóng như lửa đốt, mong kịp cứu Ngưng Yên.

Tôn Vô Cực ngượng ngùng nói: “Ta nói rồi, nàng không có việc gì, đây là âm mưu của Quỷ y muốn bức chúng ta giao ra đan dược. Huynh yên tâm, hắc lừa gạt chúng ta thôi.”

“Vạn nhất. . . . là thật thì sao?” Hắc không muốn mạo hiểm.

“Đợi ta vài ngày nữa, chắc chắn sẽ giúp huynh cứu ra Ngưng Yên.”

“Phải chờ tới bao lâu?” Lôi Tiêu trợn mắt cả giận nói. “Không cần qua loa ta, giao ra hoàn hồn đan, chính ta đi cứu ——”

Càng nghe càng thấy phiền toái trên thân, Mộ Dung Biệt Nhạc đứng dậy. “Hai vị, việc này cùng ta không quan hệ, cáo từ.”

“Ai da nha!” Tôn Vô Cực ngăn lại hắc. “Việc này sao lại cùng huynh không quan hệ chứ?”

Có quan hệ sao? Mộ Dung Biệt Nhạc khiêu mày.

“Chúng ta muốn cùng đi cứu Ngưng Yên a!” Tôn Vô Cực cười xấu xa.

Mộ Dung Biệt Nhạc sắc mặt trầm xuống. “Lúc nào đáp ứng người vậy?”

Lôi Tiêu nói: “Mộ Dung huynh, huynh cứ việc đi, Lôi mỗ cũng không muốn liên lụy huynh.”

“Ai, huynh không hiểu.” Tôn Vô Cực trừng Lôi Tiêu một cái. Mộ Dung Biệt Nhạc đã chính mình đưa lên cửa, không cần phí phạm. “Huynh ấy cùng Ngưng Yên có giao tình, há có thể không đếm xỉa đến?”

Lôi Tiêu hoang mang. Mộ Dung Biệt Nhạc bắt đầu đau đầu.

Tôn Vô Cực cười nói: “Mộ Dung huynh, lúc huynh vẫn là mưu sĩ Đại Lý muốn từ quan đi xa giang hồ, vua Đại Lý không để huynh đi, nghe nói là Ngưng Yên nói giúp huynh, đáp ứng chuyện của huynh, trả lại tự do cho huynh đi.”

Mộ Dung Biệt Nhạc mắt sa sầm nhìn Tôn Vô Cực. “Người từ lúc nào thành mật thám rồi?”

Tôn Vô Cực ha ha cười, kéo hắn ngồi xuống. “Ta biết huynh sợ phiền toái, ta cam đoan, là một lần cuối cùng.” Dao quang kiếm ánh, ai biết có thể gặp chuyện không may hay không? Có Mộ Dung Biệt Nhạc bên người, hắn hết lo.

“Hảo huynh đệ, Lôi Tiêu hỏi người hoàn hồn đan kia, Ngưng Yên nếu như chết, ta y thuật dù thế nào, cũng không thể khởi tử hoàn sinh.” Mộ Dung Biệt Nhạc đâm lại hắn một kích.

Tôn Vô Cực nghe xong sắc mặt đột biến. Mộ Dung Biệt Nhạc biết rõ hoàn hồn đan sớm đã đưa Chanh Chanh ăn, hắn còn nói?!

Lôi Tiêu nói với Tôn Vô Cực: “Hoàn hồn đan cấp cho huynh đệ được không?”

Ha ha, ha ha a. Tôn Vô Cực cười yếu ớt.

“Sao vậy?” Mộ Dung Biệt Nhạc thúc giục. “Người luyện tiếu? Mạn người quan trọng, giao ra đây đi.”

Tôn Vô Cực trừng Mộ Dung Biệt Nhạc một cái, hướng Lôi Tiêu nói: “Hoàn hồn đan. Hoàn hồn đan này.”

“Sao?” Lôi Tiêu thấy Tôn Vô Cực mặt nan kham.

“Ta đã nói Ngưng Yên không có việc gì, nếu huynh vẫn là không yên lòng, ta đây đành phải.” Tôn Vô Cực lườm Mộ Dung Biệt Nhạc, thấy hắn khoe miệng khê nhếch, chờ nhìn hắn xấu mặt.

“Đành phải.” Tôn Vô Cực gãi gãi đầu, ra vẻ vô cùng buồn rầu. “Đưa. huynh thôi.” Nói xong từ trong áo bào lấy ra một viên kim đan, đưa về phía Lôi Tiêu.

“Khoan đã!” Mộ Dung Biệt Nhạc chặn lại kim đan, xem qua kĩ, mới đưa cho Lôi Tiêu. “Có hoàn hồn đan, người yên tâm. Cho dù Ngưng Yên gặp chuyện không may, trong vòng ba ngày cho nàng ăn vào đan được, chắc chắn có thể khởi tử hoàn sinh.”

Lôi Tiêu nhận lấy đan được, sắc mặt thả lỏng, yên tâm. Đồng thời, Mộ Dung Biệt Nhạc liếc nhìn Tôn Vô Cực, khê nhếch khoe miệng. Tôn Vô Cực cũng nháy mắt mấy cái, tấn tại bất ngôn trung* a!

(*)Tấn tại bất ngôn trung: ý không ở trong lời nói

Đan được là giả. Tôn Vô Cực đã sớm tính đến Thánh chủ sẽ dùng đến chiêu này, dự bị hoàn hồn đan giả trấn an huynh đệ.

Mộ Dung Biệt Nhạc không có can đảm tố cáo Tôn Vô Cực, thôi thôi, trêu chọc thẳng nhãi này, về sau còn có ngày lành quá sao?

Lôi Tiêu hỏi Tôn Vô Cực: “Chờng nào lên đường?”

“Lôi huynh đệ, đừng nóng vội, chờ một chút.”

“Đến cuối cùng là đang đợi cái gì?” Lôi Tiêu hỏi.

Tôn Vô Cực cười nói: “Chờ một người.”

Lôi Tiêu lại hỏi: “Ai?”

“Ta!”

Ba người nhìn về phía phát ra thanh âm, ở trên thang lầu, ngay chỗ ngoặt, một đoạn tuyệt sắc tay áo phiêu động, nữ tử ẩn mình lại nói tiếp: “Bản đồ dinh thự!” Một quyển họa trục ném bay lên không trung, như một luồng sáng trắng, bắn về phía Tôn Vô Cực. Tôn Vô Cực đưa tay lên, bộp một tiếng thu lấy họa trục.

“Cầm!” Nữ tử lại quát, vút đến một cái tráp màu đỏ.

Tôn Vô Cực tóm được, ước lượng sức nặng bảo tráp, hướng về phía nữ tử nói: “Đa tạ. Có hai kiện bảo vật này, nhất định có thể thuận lợi cứu người.” Hắc cười cười, khẩu khí ôn nhu. “Ti Doanh, đã đến đây, sao không hiện thân gặp nhau, uống chén trà rồi đi?” Từ khi hắc vì Chanh Chanh khéo léo từ chối tình cảm Bạch La sát Bạch Ti Doanh, nàng thương tâm viễn tẩu giang hồ, không hề quay về Ma La giáo, nàng còn giận hờn đi?

Yên lặng một lúc lâu sau, vẫn chỉ thấy tay áo phiêu động. Bạch Ti Doanh hừ một tiếng, quát cường nói: “Thanh La Sát, ta không phải giúp người. Nếu không phải vì Hắc La sát, có quỷ mới gặp người!”

Tôn Vô Cực nói: “Viễn tẩu giang hồ, đoạn thời gian này có được không?”

Bạch Ti Doanh chưa xót nói: “Người để ý sao? Ta đi.”

“Ta tiễn người.” Tôn Vô Cực vội vàng cất bước.

“Ta không gặp người!” Bạch Ti Doanh kêu lên, tay áo lập tức biến mất, đi rồi.

“Không nghĩ tới Ti Doanh nguyện ý giúp chúng ta.” Lôi tiêu cũng biết nàng cùng Tôn Vô Cực đoạn tuyệt. Hắc hỏi Tôn Vô Cực: “Huynh lúc nào đi cầu nàng?” Chẳng lẽ, hắc luôn luôn nắm giữ được hành tung Bạch Ti Doanh?

Tôn Vô Cực cười nhìn Lôi Tiêu nói: “Không phải lúc huynh bị Ngưng Yên đâm còn thừa nửa cái mạng sao.”

Lôi Tiêu kinh ngạc, nói như vậy, khi hắc bị thương ở trên giường, Tôn Vô Cực đã bắt tay vào chuẩn bị cứu Ngưng Yên?

“Ai! Thật muốn chết, Bạch Ti Doanh này thật tuyệt tình, thế nhưng lại chạy tới ở Chung Sơn Thiện tự, cầu người giúp nàng quy y xuất gia. Nàng tính tình quyết liệt, so với vị kia của huynh chỉ hơn chứ không kém.” Tôn Vô Cực nhẹ nhàng băng quơ nói.

Lôi Tiêu nhìn bạn tốt, trong lòng cảm động. Hóa ra hắc vẫn vì chuyện của mình mà bôn tẩu, hóa ra lòng hắc như gương sáng, đem tâm tư suy nghĩ của mình đều thấy rõ ràng. Sớm biết mình tỉnh lại sẽ cứu Ngưng Yên, cho nên đều đem tình huống bố trí trước tốt lắm, chu toàn hết thủy.

Tôn Vô Cực hướng Lôi Tiêu cùng Mộ Dung Biệt Nhạc nói: “Có hai kiện bảo bối này, đêm mai, chúng ta ba người liền đi.”

Mộ Dung Biệt Nhạc quan sát bảo hộp làm từ gỗ lim trong tay hắc. “Bên trong là cái gì?”

Vẫn nằm ở bên cạnh hắc bảo, đột nhiên đứng dậy thong thả đi đến, góc đầu trừng trụ bảo hộp, phát ra ô ô trầm thanh, giống như thực cảm thấy hứng thú với cái gì đó bên trong.

Lôi Tiêu cảm ứng được dị trạng, lấy tay vỗ về bảo hộp, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhìn về phía Tôn Vô Cực nói: “Ti Doanh. Ngay cả cái này đều trộm đến?”

Tôn Vô Cực cười gật gật đầu. “Nàng thật là có bản lĩnh.”

Lôi Tiêu hướng Mộ Dung Biệt Nhạc giải thích: “Bên trong hộp, giữ một con thú.”

Trong cái hộp nhỏ như vậy sao? Mộ Dung Biệt Nhạc càng hoang mang, đồ của Ma La giáo, thứ gì đó đều trăm ngàn kì quái.

“Đúng là một con thú, thú mà ngay cả Lôi Tiêu đều quản không được.” Tôn Vô Cực nhẹ gõ bảo hộp. “Là thuật sĩ Nam Di lấy huyết chú biến ra yêu thú Hỏa Long, đơn thuần là ảo pháp biến thành, một khi phóng thích, cũng chỉ sống được một canh giờ.” Hắc cười nhìn Mộ Dung Biệt Nhạc, đáy mắt lóe lên tia giáo hoạt. “Một khi phóng xuất, sẽ rất thích thú, không quấy phá chỗ Quỷ y kinh thiên động địa, thiên hôn địa ám mới là lạ!”

Tôn Vô Cực lộ vẻ hưng trí bừng bừng, chờ không được muốn kiến thức uy lực Hỏa Long trong truyền thuyết này.

Đêm sáng, trăng tròn, ánh trăng như nước, hoa cỏ say dưới ánh trăng, phun ra hơi nước, lặng lẽ tụ kết sương.

Mọi âm thanh câu tịch, gió đêm khẽ đưa, lay động đèn lồng nơi mái hiên.

Phủ đệ Quỷ y mai phục trọng binh, nếu có người tới cứu Ngưng Yên, liền khiến hấn chạy đằng trời.

Đại đường chủ trạch, Thiệu Tứ Phương cùng cha vợ mật đàm ——

“Con rể, Uyển Nhi bên kia, cha sẽ giúp con trấn an, con đừng lo. Nữ nhân gia mi nhỏ mắt nhỏ, làm sao có thể hiểu hoài bão của nam nhân?”

“Vậy làm phiền nhạc phụ vì tiểu tể nói tốt vài câu, tiểu tể hết thấy đều là vì người, để Thánh chủ ở trước người cũng phải nể mặt!”

“Ha ha a.” Quỷ y nằm trên tràng thượng, cười thô tục. “Mặc kệ Uyển Uyển, nàng náo loạn mấy ngày là tốt thôi. Con rể, theo ý con, Hắc La sát thực sẽ lấy bảo đan tới cứu Ngưng Yên?”

“Sẽ, Ma La giáo đã biết Ngưng Yên mệnh nguy, trong ba ngày sẽ điều người tới cứu.”

“Vạn nhất Hắc La sát không mang hoàn hồn đan đến.”

“Đúng là có khả năng này, Nhị đường chủ Thanh La sát thực giáo hoạt, không chừng sẽ không để Lôi Tiêu mang đi đan được cứu người.”

“Nếu là như thế, chẳng phải là một phen toi công sao?”

“Đừng quên,” Thiệu Tứ Phương cười lạnh. “Ngưng Yên đã muốn bị chúng ta khống chế, trừ phi gặp phải thật lớn kích thích, tuyệt không khả năng thanh tỉnh. Chỉ cần Lôi Tiêu đến đây, hấn phải chết không thể nghi ngờ. Có thể giết được tên lợi hại nhất Ma La giáo, cũng coi như bỏ được họa lớn trong lòng Thánh vương, đến lúc đó đem xác Lôi Tiêu lên diện Thánh triều, cũng là một cái công lớn.”

“Nói được rất đúng, nói được rất đúng!” Quỷ y mừng rỡ cười ha ha.

Hai người đang đắc ý, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài âm âm nổ vang. Thiệu Tứ Phương lao ra ngoài phòng, nhìn thấy trên mặt đất toạc ra một cái hố, trước mắt một màu đỏ rực. Giữa tiếng nổ lớn, Thiệu Tứ Phương nhìn lên trời kinh hãi kêu: “Cái quỷ gì đây?!”

Một con Hỏa Long tung người vọt lên cao lên đến đường chân trời, nó há mồm phun ra liệt hỏa, rít gào, kinh hách cả người lẫn vật, lập tức khói bay mù mịt, ánh trăng bị che khuất, thế giới hắc ám. Chỉ có một ánh lửa đỏ rực hình rồng, đập bay giữa bầu trời, đỏ thẫm giống như thiên địa đổ máu, nhiễm đỏ đại địa.

Thừa dịp ánh lửa ngút trời, phủ đệ náo loạn, ba người bay qua vách tường lên vào trong phủ ——

Lôi Tiêu nâng đao dẫn báo đi đầu chém người, Thanh La sát cầm bản đồ chỉ đường, Mộ Dung Biệt Nhạc cản phía sau, một đường giết người trong phủ, tìm công chúa Ngưng Yên.

Quỷ y sớm đã có chuẩn bị, mai phục rất nhiều tinh binh, tấn công quyết liệt kẻ xâm nhập. Lôi Tiêu, Tôn Vô Cực, Mộ Dung Biệt Nhạc ba người cùng báo nhi, ra sức mở một đường máu.

Phía sau chủ trạch, ở chỗ sâu trong hoa uyển chưa bị Hỏa Long chạm đến, một nữ tử mặc váy trắng, vẻ mặt ngẩn ngơ, ánh mắt trống rỗng nhìn một cây sắp nở hoa, trên ngọn cây một nụ hoa tròn khép, mùi hương lãnh liệt ẩn ẩn theo khe giữa cánh hoa thoát ra.

Sắp nở rồi. Lòng mi nàng run rẩy, hai mắt hỗn độn mê vông, vẻ mặt giống như đang ở trong mộng.

Bên ngoài yêu hỏa tận trời. Trống trận đột nhiên vang, binh sĩ náo động, tiếng tên bắn rít gió trên không, nàng lại chỉ lo ngắm hoa.

Đột nhiên hoa chậm chậm nở, nồng đậm hương hoa xông vào mũi, nàng khép mắt ngửi, cổ mùi kia bỗng dừng chảy tràn tới tứ chi bách hải, hỗn phách như muốn rời khỏi thân mình, lảng lảng, thật sung sướng. . .

. . .

Lúc này, Lôi Tiêu đeo đao xông vào.

Ánh mắt của hắn kích động, tay phải nâng đao, lưỡi đao nhỏ máu, đi từng bước từng bước hướng nàng, máu tươi cũng giọt giọt rơi, chảy xuống một đường máu. Chém giết tiến đến đây, liều chết cũng liền vì thấy nàng.

Hắn gầm lên: “Ngưng Yên!”

Ai? Ngưng Yên ngơ ngẩn, lại không quay đầu lại.

“Ngưng Yên ——” lại gọi một tiếng.

Vứt xuống đóa hoa mới nở, Ngưng Yên nhìn lại người tới, nheo lại mắt, quan sát nam tử cầm đao trước mắt

Hắn cả người bị thương, huyết đen hắc bào. Ngửi thấy nồng nặc mùi máu tươi, nàng không khỏi nhú mày.

Lôi Tiêu si mê nhìn nàng, ánh sáng đổ lên khuôn mặt nàng, nhu hòa lộ ra mặt mày của nàng, thiêu đốt tim của hắn.

Nàng thật gầy quá, nhưng đúng là thiên hạ hắn trong lòng tràn đầy vương bận. Hắn an hạ tâm, vì thế nở nụ cười, khóe mắt lại nổi lên ẩm ướt.

Một ngày một đêm vì nàng nóng ruột nóng gan, nghe thấy nàng bệnh tình nguy kịch, liền đau đến tâm tê phế liệt, đau đến mau điên cuồng. Giờ đây, giữa tiếng ồn ào cùng liệt hỏa đốt cháy, rốt cục gặp mặt, tim đập nhanh đập đến kịch liệt, thực sợ là ở trong mộng.

“Ta tới cứu nàng.” Hắn nói. Ánh lửa trên khuôn mặt mang sẹo của hắn tan mất, dung mạo của hắn phản chiếu trong mắt nàng.

Hắn. Là ai? Nàng ánh mắt mông lung, ý thức hôn mang, nhìn hắn giống nhìn một người xa lạ.

Về mặt nàng không có một tia vui mừng, chuyện cũ cùng nam tử này, hồi phi yên diệt, nàng không thể nhớ ra hắn là ai vậy. Nàng im lặng, lại nhìn loan đao trong tay hắn, đột nhiên mi tâm co rút, ngẩng đầu, chăm chú nhìn vết sẹo hình trăng trên mặt hắn, kinh ngạc nhìn một lúc thật lâu, sau đó, giống như nhớ lại cái gì——

“Là ngươi.” Đúng rồi, là hắn. Vết sẹo trên mặt hắn kích thích nàng, nàng nhớ lại có người ở bên tai nói —— mau giết hắn, mau giết hắn.

“Ta đến mang nàng đi.” Lôi Tiêu đột nhiên kinh sợ, trước ngực chợt nóng —— nàng nhào vào trong lòng hắn, hắn tức khắc mở rộng cánh tay ôm lại nàng. Lần đầu tiên, Ngưng Yên đến ôm hắn.

Lôi Tiêu xúc động, nghe nàng run giọng ở bên tai nói: “Ngươi rốt cục đến đây.” Úp mặt trên vai hắn, khóc.

“Ngưng Yên.” Nàng gầy thiệt nhiều a, hắn mày thâm tỏa, khàn giọng nói. “Chúng ta đi ——”

Một tỷ nữ xông vào, kinh hãi kêu: “Thích khách?!” Trợn mắt nhìn hai người đang ôm nhau giữa vườn hoa, máu đỏ thấm đẫm vào bạch y của Ngưng Yên, tỷ nữ sợ tới mức xoay người chạy. “Ồ trong này! Thích khách ở trong này, người mau tới.”

Nghe thấy tiếng kêu gào, Ngưng Yên đang cúi mặt ở đầu vai Lôi Tiêu quay lại nhìn chạy trốn tỷ nữ, khóe miệng khẽ nhếch, thối lui, nhưng hai tay hắn lại khóa chặt.

“Buông tay!” Nàng kêu la, giãy dụa, hắn lại siết càng chặt hơn. “Buông tay! Ngươi buông tay.” Máu nóng nồng đặc ướt đầm bạch y, dính nhớp vào da nàng. Một trận buồn nôn, nàng càng dùng sức đẩy hắn, rốt cục giãy ra được, lão đảo lui lại mấy bước, lạnh nhìn thanh đoản kiếm cắm giữa áo hắn.

Máu đỏ sẫm đúng là từ nơi nào đó chảy xuống, hắn đổ máu, nàng lại mỉm cười, cười đến giống như kẻ si ngốc.

Ngưng Yên? Lôi Tiêu hắc mâu run rẩy, rút ra đao nhọn, trên ngực bị đâm một lỗ hồng, tâm cũng bị nàng đục xuyên qua. Đây đoạn tình yêu với nàng tới nay không chỗ thổ lộ, giống như làn máu ấm, ồ ồ chảy xuống. Hắn che lại miệng vết thương, ngăn không được máu chảy, lập tức tê liệt ngã xuống đất, bốc lên một trận bụi trần.

Nằm ở trên mặt đất, Lôi Tiêu nhìn mất đi trí nhớ Ngưng Yên công chúa, lòng bùi ngùi lại chua xót. “Nàng quên ta. . . .” Sinh mệnh sắp mất đi, hắn nhìn nữ tử yêu thương, hai mắt đỏ hồng. Hắn cười khổ. “Ít nhất, nàng còn sống.”

Nhưng là —— nàng, nhưng lại đã quên hắn!

Đây là trò đùa ác độc đến thế nào, nữ nhân hắn liều chết bảo hộ, nhưng lại đã quên hắn.

Đêm hôm đó, nàng kiên định nói muốn hắn sống sót, mà nàng lại quên hắn. . . . Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, hắn tìm không thấy chính mình, hắn cảm thấy hư không!

Tiếng đánh nhau đến gần, quanh mình diễm hỏa cuồng cháy, giống như sóng dậy mãnh liệt, thiêu đỏ, rừng rực cháy lên tận trời, cắn nuốt hết thảy. Mà bọn họ lại giống như không đếm xỉa đến, đối với hung hiểm đến gần làm như không thấy.

Ngưng Yên bỏ mặc Lôi Tiêu chạy tới ngồi xổm trước hoa, si ngốc nhìn hoa nở, đưa tay chạm vào. “Nó nở, thơm quá a. . . .” Ngửi hương khí của độc hoa, hương thơm nồng đậm mê hoặc tâm hồn nàng.

Lông mi cong dài, lúm đồng tiền quyến rũ, Ngưng Yên bộ dáng mỹ lệ, cũng giống như mùi hương mê hồn của độc hoa kia, làm cho Lôi Tiêu nhìn thấy lòng say hồn mê, đã quên mất đau đớn.

Đại hỏa bắt đầu tiến vào thiêu hoa uyển, cắn nuốt đại thụ, rất nhanh, liền cả bọn họ cũng đều phải táng thân nơi biển lửa đi?

Nàng không trốn sao? Nhìn Ngưng Yên, hắn cố gắng tỉnh lại nàng. “Ngưng Yên. . . . Vì ai nở? Hoa sơn trà mãn lộ. . . .” Hắn lại vì ai mà mình đây thương tích? Hắn nhớ kỹ khuyết từ nàng yêu nhất, đáng tiếc khí đải lực hư, ngâm không được hoàn chỉnh.

Vì ai nở? Hoa sơn trà mãn lộ?

Ngưng Yên ngưng ngẩn, nhìn lại hắn, trừng mắt nhìn vết thương trên ngực hắn, chỗ chảy máu cũng giống như hoa hồng nộ phóng! Nàng trợn mắt, bật đứng lên, nhìn hắn. Lôi Tiêu u buồn ánh mắt, bèn nhón làm đau đớn lòng nàng.

Hắc mộng bỗng nhiên như phá một chỗ thùng, gió nóng thổi mạnh vào mặt nàng, tâm co rút đứng lên. Tựa như có người cầm dao nạy mở ra trí nhớ bị phong tỏa của nàng; cũng giống như bị người hắt nước vào mặt, lạnh nàng đến thấu tận xương tủy. Ngưng Yên ánh mắt hỗn độn trong nháy mắt thanh minh, nàng nhận ra hắn —— Hắc La sát, hắn là Hắc La sát Lôi Tiêu a!

Thấy ngực hắn nhiễm đỏ máu, nhớ lại quỷ kế ác độc lúc trước Thiệu Tứ Phương nói với nàng, chẳng lẽ là. . . . nàng làm? Nàng giết Lôi Tiêu?

Ngưng Yên cúi đầu, kinh hoảng thấy hai tay mình dính máu, nàng ôm mặt thét chói tai, kia thê lương tiếng kêu chấn lạc hoa nhĩ. Cùng với trí nhớ trở lại chính là đau thống tâm can, nhin không được kích thích, trước mắt nàng tối sầm, nhẹ nhàng ngã xuống mặt đất.

“Ngưng Yên. . . .” Lôi Tiêu ý thức hôn mang, nàng trước mắt càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng cũng cùng nhau bất tỉnh.

Đúng lúc này, hắc báo từ trong lửa nhảy ra, chạy về phía Hắc La sát. Tôn Vô Cực cùng Mộ Dung Biệt Nhạc cũng phi thân nhảy vào.

Mộ Dung Biệt Nhạc nâng lên Lôi Tiêu, phong trụ vài huyết đạo; Tôn Vô Cực tóm lấy Ngưng Yên, khiêng lên vai.

“Đi!” Trong giây lát, toàn bộ lẫn mất vào trong đêm đen.

Dinh thự Quỷ y chìm sâu trong biển lửa, một xe ngựa song mã lao ra đồng lửa, rong ruổi mà đi.

Bên trong xe, bốn người ngồi đối diện. Ngưng Yên nhận ra được Mộ Dung Biệt Nhạc, ở Đại Lý hắn nổi tiếng y thuật tỉ mỉ tinh xảo. Có hắn ở đây, nhất định có thể cứu sống Lôi Tiêu.

Ngưng Yên ôm lấy Lôi Tiêu, làm cho hắn nằm nghiêng ở trên đầu gối mình. Hắc Báo ghé vào Ngưng Yên, sưởi ấm thân thể của nàng.

Nàng giống như mất hồn, cúi nhìn bị trọng thương Lôi Tiêu, vừa nghĩ tới Lôi Tiêu thực có khả năng sẽ chết, liền sợ hãi suýt té xỉu. Nhưng nàng lạnh nghiêm mặt, tận lực che giấu chính mình kinh hoàng, chỉ sợ không cẩn thận nghĩ đến, cảm xúc sẽ vỡ òa, sẽ không khống chế được gào khóc.

Tôn Vô Cực cười hỏi Mộ Dung Biệt Nhạc: “Huynh nói, nàng đang suy nghĩ gì?”

Mộ Dung Biệt Nhạc tựa vào thùng xe, nhắm mắt nói: “Hắn là đang lo lắng Lôi Tiêu có thể chết hay không.”

Tôn Vô Cực khẽ cười nói: “Có huynh ở đây, không sợ.”

Ngưng Yên hỏi: “Hắn sẽ chết sao?”

Mộ Dung Biệt Nhạc trợn mắt, bình tĩnh nhìn lại nàng. “Muốn xem người đâm sâu thể nào, có tổn thương tới nội tạng hay không.”

“Hi.” Tôn Vô Cực vẫn cười, quan sát Ngưng Yên, khuỷu tay huých lão hữu một cái. “Nàng nhưng là công chúa Ngưng Yên a, nàng xuống tay sẽ nhẹ sao?”

Ngưng Yên bỗng dưng đỏ hốc mắt, nhìn Mộ Dung Biệt Nhạc nói: “Người nhất định phải cứu sống hắn, ta tuyệt không thể làm hắn chết.”

“Chắc!” Tôn Vô Cực lạnh lạnh nói. “Nhìn không ra hắn đối với người trọng yếu như vậy.”

Mộ Dung Biệt Nhạc quan sát Ngưng Yên sắc mặt trắng bệch, nói: “Trước lo cho chính người đi!” Đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, kéo lại xem kỹ, thấy trên cổ tay nàng có một đoạn mạch máu màu đen, hắn nhíu mi trầm tư, hỏi: “Người trúng độc gì?”

“Hắn là độc trong đoạt hồn hoa.” Nàng rút tay về, hồi tưởng. “Vừa rồi đoạt hồn hoa nở, ta mơ mơ màng màng ngủ độc hoa. Lúc trước bọn họ lại bắt ta ngủ mê hương, muốn ta giết nam nhân trên mặt mang sẹo.” Ngưng Yên cúi đầu, nhìn hắn trong cơn hôn mê đau nhứt lại mảy rậm, đầu ngón tay nhẹ vén tóc bay rồi trên mặt Lôi Tiêu, nước mắt lăn xuống hai má, nàng lấy mu bàn tay lau đi nước mắt.

Đột nhiên, một đạo tia chớp bổ ra giữa đêm đen, tiếng sấm âm vang, mưa rào rơi tầm tã, thống kích đại địa, lòng của nàng chấn động.

Không nghĩ tới Lôi Tiêu thật sự tới cứu nàng

Tôn Vô Cực quạt lông khẽ phe phẩy, cười nói: “Công chúa Ngưng Yên, đây là lần thứ hai người đã thương hắn. Còn nhớ rõ sao? Lần trước người hạ độc hắn thiếu chút nữa đã mất mạng.”

“Có, ta đều nhớ rõ.” Nàng đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, bật khóc nức nở, toàn thân phát run.

Mộ Dung Biệt Nhạc hướng Tôn Vô Cực nháy mắt, muốn hắn im miệng, lại hướng Ngưng Yên nhắc nhở. “Người tâm thần yếu nhược, phải bình tĩnh lại, nếu không độc sẽ phát nhanh hơn.”

7. Chương 7

Tôn Vô Cực đem mọi người an trí ở biệt gia của Ma La giáo trên đường Cẩm Phương. Sau khi đổi thân quần áo sạch sẽ, Tôn Vô Cực cùng bằng hữu vào phòng mật đàm. Trong phòng, Mộ Dung Biệt Nhạc cùng đồ nhi xé ra áo Lôi Tiêu xem thương thế. Ngưng Yên đợi ở một bên, xem hai người xử lý miệng vết thương, nhìn khăn trắng lau đi huyết thẩm đỏ đến phải đổi hết khăn này đến khăn khác.

Một người, có thể có bao nhiêu huyết để chảy?

Ngưng Yên nhìn xem choáng váng, dựa vào cạnh giường, sắc mặt tái nhợt, dị thường bất lực, giống như ngay sau đó sẽ té xỉu. Chảy nhiều máu như vậy, hắn còn có thể sống sao? Đây đều là do hai tay nàng tạo thành! Nàng đâm rất sâu sao? Dùng bao nhiêu sức? Hắn phải chịu thật nhiều đau đớn đi? Ngưng Yên hãi hùng khiếp vía. Nhìn Lôi Tiêu phải chịu khổ, hô hấp của nàng rối loạn, lưng lạnh lẽo.

Mộ Dung Biệt Nhạc đầu cũng không nâng, hướng Ngưng Yên nói: “Người đi ra ngoài.”

“Không.” Ngưng Yên lắc đầu, kiên trì lưu lại.

Lúc này, Bảo Hi kinh hô: “Sư phụ, hắn không còn thở nữa!”

Ngưng Yên nghe xong, đầu gối mềm nhũn, phải dựa vào cạnh giường giữ vững thân mình. Hắn.
Hắn đã chết rồi sao?

Mộ Dung Biệt Nhạc làm máu ngừng chảy, phân phó: “Đi lấy cái chăn dày đến đắp cho hắn để giữ thân nhiệt, sau đó lấy viên tục mệnh đan trong bọc quần áo lại đây, nghiền nát ra rắc lên người hắn.” Đồng thời từ trong áo bào lấy ra ngân châm, liếc Ngưng Yên một cái. “Khí sắc của người rất kém, đi nghỉ ngơi đi, nơi này có ta cùng Bảo Hi là đủ rồi.”

“Không!” Ngưng Yên kiên trì, đột nhiên hét lên. “Giả như cứu không được, còn hoàn hồn ——”

“Đã dùng rồi.” Mộ Dung Biệt Nhạc ngắt lời nàng, cũng chặt đứt hi vọng cuối cùng của nàng.

Ngưng Yên giật mình, đôi mắt xinh đẹp hoàn toàn mất đi ánh sáng, giọt nước mắt kinh hoàng ngân ngấn ở hốc mắt. Nàng buông thông vai, bàng hoàng bất lực, giống cái đứa trẻ làm sai sự.

Trơ mắt xem Mộ Dung Biệt Nhạc cầm ngân châm đâm vào da Lôi Tiêu, khâu lại miệng vết thương.
Nàng nhìn mà kinh hồn táng đả, lại thoáng nhìn qua bên cạnh vết thương có một vết sẹo màu hồng nhạt, đó là ——

Nàng quay mặt đi, đủ rồi, nàng hận chết chính mình. Nàng đau lòng nhắm chặt hai mắt, hắn đang đổ máu, mà nàng cũng không ngừng được lệ tuôn trào.

Nam nhân này bị nàng đã thương một lần còn chưa đủ sao? Hắn còn ngốc lại đến thêm một lần? Nàng cảm thấy Lôi Tiêu thật là ngu, mà lúc trước khi nàng khẳng khái muốn gặp Thiệu Tứ Phương thì Lôi Tiêu lại là thấy nàng thế nào? Cũng là thấy nàng thật ngu đi? Nghĩ đến Thiệu Tứ Phương vô tình, nàng nghĩ lại vẫn còn rung mình, hận thấu xương. Lại nghĩ đến Lôi Tiêu đối nàng thâm tình, nàng cảm động, nhưng đáp lại không nổi. Yêu đau khổ, nàng thật sự là nhìn thấu.

“Tốt lắm.” Mộ Dung Biệt Nhạc khâu tốt miệng vết thương, quấn lên băng vải, hắn nói rõ cùng Ngưng Yên: “Ngày mai nếu hắn có thể chống đỡ đến được Vong Cơ Các thì mạng sống còn có hi vọng. Nơi đó có được liệu trị liệu cho hắn.”

Sau khi cho Lôi Tiêu nuốt một viên thuốc, Mộ Dung Biệt Nhạc chăm chú đánh giá Ngưng Yên, muốn nàng ngồi xuống, giúp nàng bắt mạch. Trầm tư một lát, hắn nói: “Hoa này độc tính mạnh, nếu là người khác đã sớm đánh mất tính mạng. Có lẽ là do thiên ý, người từ nhỏ thích ăn hoa, ngược lại có thể kéo dài một chút thời gian, đợi sau khi quay về Vong Cơ Các lại chữa trị sau.” Nói xong lại bắt Ngưng Yên nuốt xong một viên đan dược.

Bảo Hi thu thập các dụng cụ trên bàn, đẩy cửa để đi ra ngoài tẩy sạch, Tôn Vô Cực vừa vịn cất bước tiến vào. Hắn hỏi Mộ Dung Biệt Nhạc: “Tình hình thế nào?”

“Phải đợi ngày mai mới biết được.” Mộ Dung Biệt Nhạc đứng dậy ly khai.

Ngưng Yên trừng mắt nhìn Tôn Vô Cực, tức giận nói: “Nếu không phải người dùng hoàn hồn đan, hắn cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng!”

“Ai ai!” Tôn Vô Cực vung ra trầm nguyệt bảo quạt, thần sắc ung dung. “Nếu không phải người đâm hắn, hắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng? Chắc chắn, huynh đệ của ta vì người mà ngay cả mạng cũng không để ý. Xem hắn người đầy máu, vì cứu người cả người đều là vết thương, trước mắt có thể sống sót hay không đều là vấn đề.” Hắn cúi người dò xét hơi thở Lôi Tiêu. “Hơi thở rất yếu, không ổn không ổn a.”

Ngưng Yên cả giận nói: “Tôn Vô Cực! Người chùi được thực sạch sẽ, là ai cưỡng đoạt hoàn hồn đan? Là ai gọi hắn đến bắt ta đi? Nếu hắn không đến, lại làm sao có thể ——”

“Nhận thức người?” Tôn Vô Cực nhìn lại nàng, cười nói. “Không biết người, thì cũng sẽ không chặt vật như vậy, đúng không? Lần trước người lấy đao đâm hắn, đâm trật, vốn cũng không đủ để trí mạng, nhưng

người lại cố tình trên đao tẩm độc. Lần này đao không có độc, đáng ra bị lần này cũng không tới mức mất mạng, nhưng người lại cố tình đâm thật sâu.”

Ngưng Yên giận dữ mắng. “Người muốn nói gì?”

“Ai!” Tôn Vô Cực xoẹt thu lại quạt. “Mệnh không đủ cường thật đúng là không thể cùng một chỗ với người.”

“Buồn cười, giữa chúng ta. . . .” Ngưng Yên ngừng nói.

Tôn Vô Cực đôi mắt đen hiện lên một tia giả quang. “Ta biết, các người trong lúc đó không có gì, người không thích huynh đệ của ta, tất cả đều là hấn tự mình đa tình, người thích Thiệu Tứ Phương, tiếc là. . . .”

“Tôn Vô Cực!” Ngưng Yên trợn mắt. “Người là đang cười nhạo ta sao?”

Tôn Vô Cực nhìn nàng. “Niệm tình hấn nguyện cho người đâm hai đao, lần này, hấn nếu may mắn không chết, Tôn mỗ có một chuyện muốn nhờ.”

Ngưng Yên nghe xong khiêu mi, chờ hấn nói tiếp.

Tôn Vô Cực cầm quạt, nhíu mày. “Chính là. . . . Xin người đối với hấn dịu dàng một chút, không quá phận đi? Huynh đệ của ta đây là yêu người.”

Ngưng Yên nghe xong, dời tầm mắt, cúi đầu nhìn Lôi Tiêu.

Tôn Vô Cực còn nói: “Thương thế của hấn vừa khỏi liền vội vã đi cứu người, ngăn cũng ngăn không được. Hai huynh đệ chúng ta còn vì chuyện của người mà to tiếng, hấn ngay cả sấp đao đều rút ra làm ta sợ.”

Ngưng Yên mím môi, vẫn là không nói.

“Ngưng Yên, người thật sự là lòng dạ sắt đá sao? Huynh đệ của ta đây không nói lời dễ nghe, nhưng hấn lấy mạng ra bảo hộ người. Người không biết? Người không cảm động?” Tôn Vô Cực nói giúp cho Lôi Tiêu.

Ngưng Yên ngẩng đầu, nhìn lại hấn. “Lần này nếu ta có thể giải độc sống sót, thỉnh người giúp ta một việc.”

“Mời nói.”

“Mời người nhờ người hỏi thăm tin tức của Thiệu Tứ Phương, chuẩn bị một con ngựa tốt, ta sẽ tự mình xuống núi tới lấy.”

Tôn Vô Cực nói: “Lúc trước, ta cùng với Lôi Tiêu nghe thám tử báo lại rằng Thiệu Tứ Phương mấy ngày liền lấy máu của người dưỡng hoa.”

Ngưng Yên lại cúi đầu, trầm mặc một lúc lâu, chỉ nói: “Ta. . . . nếu đã không yêu người, thì cũng sẽ không bao giờ sẽ.” Tôn Vô Cực là nói vô ích rồi, tình ý của Lôi Tiêu nhất định bị nàng cô phụ.

“Ta hiểu được.” Tôn Vô Cực nói. “Ta sẽ giúp người chuẩn bị thỏa đáng, chờ người tới lấy.”

“Đa tạ.”

“Như vậy. . . . những lời vừa rồi, coi như là ta chưa nói.” Tôn Vô Cực cáo từ. Ai, xem ra Ngưng Yên vẫn là không tiếp nhận tình cảm của Lôi Tiêu. Tôn Vô Cực thay huynh đệ tiếc hận.

Cửa đóng lại, Ngưng Yên đem khăn gắm trong chậu nước vắt lên, ngồi xuống bên mép giường. Ánh nến sáng rõ khuôn mặt Lôi Tiêu. Ngưng Yên cúi nhìn hấn yên tĩnh mặt, tĩnh tể nhìn mặt mày hấn, nàng chưa từng thật để ý xem qua người nam nhân này.

Hấn cùng Thiệu Tứ Phương hoàn toàn bất đồng. Một đầu tóc bay rối tung, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, đường nét thô kệch, hơn nữa lại có thêm vết sẹo, rất khó để không khiến người mới quen sợ hấn.

Cho dù hấn hiện tại bị thương mê man, nhưng là khuôn mặt đang ngủ say kia vẫn ẩn ẩn có một cỗ khí thế bá đạo ngang ngược. Giống như đang ở trong mộng cũng có thể giết người. Giống chỉ cần hấn tức giận, tùy thời hồi tỉnh rút đao tướng hướng.

Ngưng Yên mỉm cười. Hẳn quả thật là một nam nhân đáng sợ. Không phải là nàng chưa thấy qua bộ dáng dọa người lúc hấn tức giận. Lúc ấy nàng khăng khăng tìm Thiệu Tứ Phương, hấn ngăn nàng không được, tức giận đến mâu quang bùng bùng, giận dữ đến sấp dao chấn động mãnh liệt. Lúc đó nàng thực nghĩ đến sẽ chết ở dưới đao của hấn.

Nhưng là, ngã xuống lại là hấn! Ánh mắt Ngưng Yên tối sầm lại.

Lôi Tiêu, người là cố ý muốn ta áy náy sao?

Nàng dùng khăn gấm lau đi vết máu trên cánh tay hấn, ánh mắt chuyển qua ngực hấn, hai má nóng lên. Lần đầu tiên thấy ngực của nam nhân, từng khối cơ bắp nở nang cứng rắn, nhìn ra nguy hiểm, chứa đựng sức mạnh. Đây. thật là một nam nhân đang bị đe dọa tính mạng?

Ngưng Yên lo lắng không yên, bàn tay chạm lên ngực hấn, đặt ở phía trên tim hấn — tiếng tim đập của hấn yếu đến mức cảm thụ không thấy. Ấn lên ngực hấn, nhìn hấn ngậy người trong chốc lát, nàng cúi người xuống, mặt nhẹ dán lên lồng ngực kia, mềm lòng mơ hồ một hồi.

“Lôi Tiêu, Lôi Tiêu à.”

Nàng thở dài, gối đầu lên phía ngực bên phải không bị thương của hấn. Tóc dài rũ ở trên người hấn, cứ như vậy ghé vào người hấn, liền cảm thấy một cổ ấm áp bất khả tư nghị, không khỏi lại dịch chuyển vào gần chút, càng gần chút, nhẹ nhàng mà thiếp vào hấn, tham lam đắm chìm trong bầu không khí ấm áp hấn cho nàng.

Cúi người dựa vào hấn thân thể kiên cố, trong lúc hoảng hốt, Ngưng Yên nhớ tới lời nói của Tôn Vô Cực

Ngưng Yên, người thật sự là lòng dạ sắt đá sao? Huynh đệ của ta đây không nói lời dễ nghe, nhưng hấn lấy mạng ra bảo hộ người. Người không biết? Người không cảm động?

Cảm động có tính là yêu không? Áy náy thật sâu có phải là yêu không? Nhìn hấn sinh mệnh bị đe dọa liền lòng nóng như lửa đốt, có phải là yêu không? Dựa vào hấn như thế này, nàng cảm thấy thật ấm áp, lại có phải là yêu không?

Ngưng Yên hoang mang, vì tình yêu đuổi tới Trung Nguyên, kết quả rơi vào kết cục như vậy. Nàng còn có thể yêu sao? Còn muốn yêu sao?

Nàng chỉ biết là, nàng bây giờ vô tâm yêu, chỉ thăm nghĩ sống sót, giết chết Thiệu Tứ Phương. Lôi Tiêu chịu khổ, nàng muốn gộp lại cùng nhau hưởng Thiệu Tứ Phương đòi lại cho bằng hết.

Vừa nghĩ tới Thiệu Tứ Phương, nàng liền giận dữ đến nhiệt huyết sôi trào. Nàng đã từng thề muốn dùng máu thịt Thiệu Tứ Phương bồi đất mẹ, nàng nhất định sẽ!

Canh năm, mưa to đã ngừng, trời vẫn một màu xám tro, sương mù dày đặc chưa tan. Tôn Vô Cực đã chu toàn hết thảy, chỉnh tề nhân mã, nhượng người một đường đưa bọn họ quay về Vong Cơ Các, khẩn cấp chữa trị cho Lôi Tiêu, giải độc hoa trong cơ thể Ngưng Yên.

Ngưng Yên cả đêm trông chừng Lôi Tiêu, lúc trời hửng sáng ngực nàng bắt đầu tắc nghẹn, thở hổn hển, tứ chi tê liệt, trước mắt một mảnh mờ mịt.

Trong khoang xe lắc lư, Mộ Dung Biệt Nhạc giúp nàng bắt mạch. Ngưng Yên bởi vì mắt nhìn không rõ, nóng ruột tình hình Lôi Tiêu, liên tiếp truy vấn: “Mộ Dung, Lôi Tiêu đâu? Hấn có khỏe không?”

“Ở trong kiệu phía sau, có Bảo Hi nhìn hấn.”

Ngưng Yên khẩn trương hỏi: “Hấn còn có hơi thở đi? Buổi sáng tỉnh lại, ta tham xét hơi thở của hấn, hấn không có.”

“Hấn không chết. Dò không thấy khí tức là vì hơi thở quá yếu, người bình thường không thể nhận ra.” Mộ Dung Biệt Nhạc buông cổ tay của nàng, nói. “Ngưng Yên, người mạch tượng hỗn loạn, độc hoa đã xâm nhập tạng phủ, vào xương, vào mạch, truyền tới khắp da thịt. Người biết chính mình có bao nhiêu nguy hiểm sao?”

Ngưng Yên sắc mặt tối sầm lại, lẳng lặng nghe.

Hắn hỏi: “Bây giờ có thể nhìn thấy ta không?”

“Có thể, nhưng chỉ là mơ mơ hồ hồ.”

Mộ Dung Biệt Nhạc sắc mặt trầm xuống. “Ngưng Yên, có lẽ người chống đỡ không được bao lâu, có khả năng sẽ chết.”

“Không, ta sẽ không.” Nàng nắm chặt hai tay, thần sắc kiên nghị. “Ta còn có việc phải làm, ta tuyệt sẽ không chết. Lôi Tiêu theo ta, cũng sẽ không chết.” Lời nói mạnh mẽ; như là chỉ cần nàng không đồng ý, ai cũng đừng mơ tưởng cướp đi tính mạng của bọn họ.

Hắn trầm mặc, trong lòng đều biết, Ngưng Yên có khả năng sẽ chết ở Vong Cơ Các, vừa nghĩ đến đã thấy phiền lòng.

Ai, thằng nhãi Tôn Vô Cực này, chỉ biết kiếm chuyện cho hắn!

Trở lại Vong Cơ Các, sắc trời đã tối, Mộ Dung Biệt Nhạc ngay tức khắc bắt tay vào chữa trị cho Ngưng Yên cùng Lôi Tiêu.

“Bảo Hi, chuẩn bị xong chưa?” Mộ Dung Biệt Nhạc hỏi Bảo Hi đang đứng ở trước được quầy.

“Xong rồi, sư phụ. Muốn thuốc nào ạ?” Bảo Hi nhìn đại được quầy kê trước tường, chờ sư phụ bắt đầu kê ra được liệu.

Mộ Dung Biệt Nhạc lần lượt đọc: “A ngụy, tàng hồng diêm, xương bồ, hương hạn cần, thanh mộc hương, tiêu thạch, băng sa, tât bặt, thể thôi.”

Bảo Hi rất nhanh lấy đủ, đặt lên bàn. “Xong rồi ạ.”

“Ừ.” Mộ Dung Biệt Nhạc kiểm tra không có sai, phân phó. “Sắc với hai chén nước, cho Ngưng Yên uống.”

“A?” Bảo Hi nghe xong nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn sư phụ. “Cho nàng uống?”

“Làm sao?” Mộ Dung Biệt Nhạc thần sắc trấn định, Bảo Hi lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Sư phụ. Người vì sao. muốn độc chết nàng?” Những thứ kia cộng lại là một bát độc được a!

Mộ Dung Biệt Nhạc gom lại được liệu, bỏ vào bao thuốc, đưa cho Bảo Hi. “Cầm lấy, nhanh đi sắc thuốc.”

“Nhưng là.” Chuyện hại người này, có thể làm sao? Hắn lúng ta lúng túng trốn mắt nhìn sư phụ, chần chờ.

Ai, Mộ Dung Biệt Nhạc giải thích cho Bảo Hi nghe. “Thuốc này uống vào sẽ làm nóng toát mồ hôi, kịch liệt nôn mửa. Qua đêm nay, nếu Ngưng Yên không chết, độc cũng cũng bị xuất ra hết, sư phụ lại dùng được vật điều trị, nàng sẽ không có chuyện gì.”

Bảo Hi hỏi: “Không có biện pháp khác sao?”

“Không có.”

Bảo Hi lại hỏi: “Vậy. nếu công chúa Ngưng Yên không chống đỡ được thì sao?”

“Vậy thì thông tri Tôn đại gia lên núi nhặt xác.”

Uống thuốc xong, Ngưng Yên ghé vào cạnh giường, trắng đêm nôn mửa, nôn đến mức giống như ngay cả tim gan đều phải nôn xuất ra. Đến cuối cùng, nàng nằm vật ra mép giường, suy yếu tượng như bị người cứng rắn lột ra tầng da, thân thể đều hư không.

Loại tra tấn này đều là từ nam nhân nàng từng yêu cấp cho nàng a! Ngưng Yên cúi người ở mép giường, đau khổ giãy dụa, bức chính mình chống đỡ đi xuống.

Thật vất vả phun ra sạch sẽ, Bảo Hi phù nàng nằm xong, lại bắt đầu đổ mồ hôi trộm, ngũ tạng lục phủ giống như bị liệt hỏa thiêu cháy, nàng không ngừng đổ mồ hôi, độc hoa theo mồ hôi từng giọt từng giọt bài xuất ra bên ngoài cơ thể.

Ngưng Yên nóng đến đầu vầng mắt hoa, thật thống khổ, nàng chịu giày vò, nhưng vẫn hỏi ở bên cạnh Bảo Hi: “Lôi Tiêu đâu? Hắn thế nào? Còn sống không?”

“Sư phụ đang chiếu cố hẩn, người không cần lo lắng.” Bảo Hi xem má nàng thiêu hồng, tóc dài ướt đẫm, lo lắng nói: “Người phải nhẫn nại, nhất định phải còn sống.” Nói xong, hẩn nhin không được khóc. Thật thê thảm nha, nhất định rất thống khổ, kia đều là thuốc rất độc, thân thể nhỏ bé yếu ớt giống nàng như vậy làm thế nào mà chịu được?

Nghe thấy đứa nhỏ này vì nàng mà khóc, Ngưng Yên cười khổ, suy yếu nói: “Như vậy tốt lắm.” Giãy dụa , mở mắt ra, nhìn Bảo Hi một cái. “Ta cảm thấy. thoải mái hơn.”

Thật sự, giống như cùng lúc cũng đem tình cảm với Thiệu Tứ Phương xuất ra hết, nàng nhắm mắt lại, lẳng lặng chảy mồ hôi, đem độc phóng thích, cũng đem dư tình phóng tẫn. Nàng sẽ ghi nhớ bài học này, yêu sai một người đủ để trí mạng, phải trả giá thật lớn mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết!

Tình lộ hung hiểm, thật sự là đáng sợ, nàng không bao giờ muốn hồ đồ rơi vào vòng tình lần nữa.

Lúc trời sáng Ngưng Yên mới ngủ, nàng còn có khí tức, nàng kiên cường sống sót. Mộ Dung Biệt Nhạc lại đây thăm, Bảo Hi nở nụ cười, giữ chặt ống tay áo sư phụ.

“Nàng không chết, thật không dám tin.” Thuốc độc như vậy cơ mà!

Mộ Dung Biệt Nhạc hòa hoãn sắc mặt, cười nói: “Lôi Tiêu cũng sống sót.” Mới vừa rồi giúp Lôi Tiêu rửa sạch miệng vết thương, phát hiện hẩn mau tốt lên, hơi thở cũng ổn định.

Mộ Dung Biệt Nhạc cúi người vạch mí mắt Ngưng Yên lên xem xét, lại dè lại cổ tay của nàng bắt mạch, sau đó quay đầu nhìn Bảo Hi cười nói: “Bảo Hi, hai người này mệnh thực cường.”

“Đúng vậy a, lúc này nàng phun gần chết, còn hỏi con Lôi Tiêu như thế nào.”

“Ồ?” Mộ Dung Biệt Nhạc trong mắt hiện lên một chút ý cười. “Như vậy sao.”

Bảo Hi kéo kéo ống tay áo sư phụ, muốn sư phụ ngồi thấp xuống. Mộ Dung Biệt Nhạc khom người xuống, Bảo Hi dí sát vào tai hẩn nhỏ giọng hỏi: “Nàng có phải là thích Lôi đại gia không?”

Mộ Dung nghe xong cười ha ha, xoa đầu đồ nhi, dắt tay hẩn ra khỏi phòng.

Trong vòng bảy ngày, Mộ Dung Biệt Nhạc chữa khỏi cho Ngưng Yên. Lôi Tiêu được được liệu trần quý điều dưỡng, cũng giữ được tính mạng, hiện tại chỉ chờ hẩn tỉnh lại.

Ngưng Yên bởi vì áy náy, tất nhiên là ngày đêm ở bên người hẩn. Nàng học Mộ Dung Biệt Nhạc bôi thuốc, tự mình giúp Lôi Tiêu thay băng. Ngày đêm không ngừng chăm sóc hẩn, lúc mệt mỏi chỉ gục xuống bàn ngủ mơ màng trong chốc lát, vừa tỉnh dậy liền lại ngồi ở mép giường làm bạn với Lôi Tiêu, tận mắt nhìn miệng vết thương nàng dầm, ngày lại ngày kẻ sát không rời.

Màn đêm hạ xuống, nàng mượn kim chỉ, vá lại hắc bào của Lôi Tiêu vì đánh nhau mà bị xé rách. Chưa từng tự mình làm nữ hồng, khâu không tốt liền phá đi lại một lần nữa khâu, lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng vá xong hắc bào nhìn không ra chỗ bị rách.

Bảo Hi dạy nàng khâu áo, nhìn thành quả tán thưởng. “Học được nhanh như vậy, tay người rất khéo đâu!”

Ngưng Yên đánh đá lấy lửa, thấp sáng nển. Bảo Hi giúp sư phụ kiểm tra xong miệng vết thương của Lôi Tiêu, trở lại trước bàn, xuất ra vài thứ đồ đặt lên bàn.

“Mấy cái này để cho người giữ, là đồ của Lôi đại gia.” Lại hỏi nàng: “Làm như thế nào vậy? Dạy ta đi.”

Ngưng Yên nhìn chăm chăm hai viên mơ muối đặt cạnh nhau trên mặt bàn, kí ức chợt tràn về, ngơ ngẩn ngồi, không tiếp lời.

Bảo Hi lại hỏi: “Điều cái này rất khó sao?”

“Không khó, chỉ cần nỗ lực chút.” Ngưng Yên cười khổ, hóa ra hắn vẫn giữ lấy.

Bảo Hi lại dặn dò: “Sư phụ muốn người đừng quá mệt mỏi, đêm nay Bảo Hi giúp người trông Lôi đại gia.”

“Không.” Ngưng Yên không chút suy nghĩ liền cự tuyệt. Lại hỏi: “Hắn sắp tỉnh sao?”

“Cái này nha. . . .” Bảo Hi gãi gãi đầu. “Sư phụ nói hắn bị hai lần đao đả thương liên tiếp, nguyên khí đại thương, có thể giữ được mạng cũng đã quá tốt rồi, về phần khi nào thì hồi tỉnh, sư phụ cũng không có chắc.” Nói xong, lại đợi trong chốc lát mới đứng dậy rời đi. Ra khỏi phòng hắn khép hờ lại cửa.

Đêm khuya càng thâm, báo nhi canh giữ ở bên ngoài, đầu đẩy mở cửa vào phòng, ở cạnh chân Ngưng Yên phủ phục xuống nghỉ ngơi.

Ngưng Yên nhìn chằm chằm mơ muối ngăn người, nhớ tới thời gian ở chung cùng Lôi Tiêu, trong lòng cảm động, nhưng lại cường đề xuống tình tứ chợt dâng lên. Lần nữa tự nói với mình, chỉ đợi Lôi Tiêu tỉnh lại, nàng sẽ xuống núi giết tên khốn kiếp Thiệu Tứ Phương kia, lần này tuyệt không liên lụy Lôi Tiêu.

Nàng lại cúi đầu, nhìn hắc báo, dịu dàng hỏi: “Báo nhi, báo nhi, người buồn sao?”

Báo nhi há mồm ngáp một cái. Ngưng Yên từ trong ngực xuất ra một cái lược ngọc, rời đi ghé, ngồi xổm xuống, giúp báo nhi chải bộ lông sáng bóng.

Lại hỏi nó: “Cảm giác cắn người như thế nào? Ta thật hy vọng có thể có bộ răng sắc như người, một ngụm cắn chết kẻ phụ lòng kia. . . .” Báo nhi nghe xong quay đầu liếm liếm tay nàng.

Chải lưng cho nó, Ngưng Yên còn nói: “Người nói chủ tử của người còn muốn ngủ bao lâu? Người nói hắn hiện tại nhắm chặt mắt có phải là đang nằm mơ không?” Nàng thở dài, vỗ vỗ báo nhi. Ngẩng đầu, cạch! Lược ngọc rơi xuống đất, nàng giật mình — Dưới ánh nến nhảy nhót, có một đôi mắt mông lung đang nhìn nàng.

Lôi Tiêu? “Người tỉnh rồi?” Nước mắt tức khắc che mờ đôi mắt nàng.

Là đang ở trong mộng sao? Hay là thật tỉnh? Mê man lâu lắm, mà nay tỉnh lại, Lôi Tiêu chỉ cảm thấy mờ mịt. Nàng tại gần đây ngay trước mắt, hắn lại cảm thấy giống như ở trong mộng. Ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt mỹ lệ kia, càng ngày càng gần. . . . Nàng đi tới ngồi ở mép giường, cúi người nhìn lại hắn, cười đến thật dịu dàng, tim của hắn đều tan ra.

“Thật tốt quá.” Ngưng Yên kéo cao chăn, giúp hắn che lại nghiêm kín. Lại hỏi hắn: “Có thể nói chuyện sao?” Ai, chỉ sợ còn không được, xem hắn ánh mắt mê mang, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Có lẽ là do bị thương quá nặng, trong mắt hắn nhuộm khí mất hết, ngực trần nằm trên giường, từ nàng xem đến, hắn vẻ mặt vô tội lại mang chút khờ dại, cực kỳ giống như cần người yêu thương. Ngưng Yên yên tâm, hai tay chống tại thân mình hắn hai bên, tỉ mỉ đánh giá mặt của hắn.

“Ân, khí sắc tốt hơn nhiều, người yên tâm, người chắc chắn sẽ khá hơn. Ta sẽ chiếu cố người, cho đến khi hoàn toàn khỏi hẳn mới thôi.” Nàng cam đoan với hắn.

Mùi hương quen thuộc tiến hơi thở của hắn, giật mình nhìn nàng, hắn cảm giác mùi hương của nàng chui vào thân thể hắn, thân mật xâm nhập vào huyết mạch hắn, là vì như vậy cho nên tìm hắn gia tốc sao? Lúc này, nàng đang đối diện hắn cười, dịu dàng như vậy, sẽ làm hắn hiểu lầm đây chỉ là một giấc mộng đẹp.

“Tỉnh táo lại chưa?” Nàng chớp chớp mắt, mỉm cười.

Trước mắt hắn dần dần rõ ràng, nhớ tới ký ức cuối cùng trước khi hôn mê — nàng đâm hắn một đao, đau đến hắn ngã xuống đất. Khi đó nàng không nhận ra hắn, khiến hắn rất khổ sở, nhưng giờ thì sao?

“Lôi Tiêu. . . .” Thấy hắn ngơ ngẩn, nàng mỉm cười gọi hắn.

Ngưng Yên cười với hắn, kêu tên hắn, lại ghé vào người hắn. . . . Lôi Tiêu ánh mắt chợt sáng bừng lên.

Nàng nhớ rõ hắn! Ánh mắt của nàng ôn nhu như nước, sợ là cho dù là mãnh thú, đều phải ngừng lại móng vuốt, thâm nghĩ ngủ say trong đáy mắt nàng.

Hắn nhẹ giương khóe miệng, cao hứng. Nàng dựa vào thật sự gần, cơ hồ dựa vào trên người hắn, tóc dài đen như mực xõa trên lồng ngực hắn, gãi ngứa tay của hắn, tim của hắn.

Ánh mắt của hắn gọn sáng, thật hi vọng nàng lại gần một chút, lại càng gần một chút. Thầm mong mùi hương của nàng cắn nuốt lấy chính mình.

“Xin lỗi, lại làm người bị thương.” Ngưng Yên miết nhìn chỗ bị thương, lại nhìn lại hắn, hỏi: “Rất đau đi?”

Hắn nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, hỏi lại nàng một câu: “Người thì sao. Có đau không?” Nói xong, thấy nàng đột nhiên đỏ hồng mắt, tim của hắn cũng đau. Nàng bị ủy khuất rất nhiều đi?

Ngưng Yên quay mặt đi, nhẹ nhàng nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại đến giúp người đổi được.” Nói xong lui thân chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên kéo lấy nàng, làm cho nàng nhào vào trong người mình.

Đôi mắt đen lặng yên nhìn nàng, tay trái ôm lấy hông của nàng, cầm hắn tựa lên đầu nàng, sau đó, không nói tiếng nào, dùng tay của hắn vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi nàng.

Dưới hai tay nàng là ngực của hắn. Thân thể bọn họ chỉ cách một cái chặn, tuy rằng thất lễ, nhưng nàng lại cảm động hai mắt đầm sương mù. Hắn làm cho nàng kề sát chính mình, hắn cái gì cũng chưa nói, nhưng nàng biết hắn đang an ủi nàng a, làm thế nào để cự tuyệt? Ôn nhu che chở như vậy.

Mặt thiếp vào trong ngực hắn, Ngưng Yên nhắm mắt lại, ngửi thấy mùi thuốc, cho đến lúc này, mới chân chính cảm thấy mệt mỏi. Thân thể nặng nề, không có một chút khí lực, đều đã tiêu hao hết, lòng của nàng thật trống vắng.

Hắn trầm mặc, nhưng một cái lại một cái vỗ về an ủi làm lòng của nàng càng lúc càng siết chặt, chặt đến mức đau đớn kịch liệt, rốt cuộc nhịn không được mũi đau mắt nóng, càng vùi sâu vào trong ngực hắn, run run, rồi đột nhiên sụp đổ, gào khóc ra tiếng, đem tim của hắn cũng ướt át đến run rẩy. Nàng ở trong ngực hắn kêu khóc: “Ta thật sự. thật khó chịu. Tâm rất đau.”

Lôi Tiêu bao lấy nàng, song chưởng gắt gao ôm lấy thân thể nàng, giống như là muốn dùng toàn lực bảo hộ nàng, che chở nàng, không muốn nàng lại bị một chút tổn thương nào.

Nhưng là Lôi Tiêu càng ôn nhu, nàng lại càng nhớ tới Thiệu Tứ Phương tàn khốc, vì thế khóc càng lợi hại hơn, giống như đứa trẻ bất lực đòi hỏi phải quan tâm. Hắn cũng không làm nàng thất vọng, để mặc nàng khóc lóc trong ngực hắn, không quan tâm đến thương tích của chính mình, cứ như vậy gắt gao vây quanh nàng.

Dưới chân bàn, hắc báo vốn đã ngủ, lại bị tiếng khóc của Ngưng Yên bừng tỉnh. Nó giật mình nhìn bọn hắn liếc mắt một cái, lại cúi xuống liếm láp bộ lông, buồn bực, chủ tử chỉ cần gấp phải nữ nhân thơm nước này sẽ dịu dàng đến ngay cả nó cũng nhận không ra.

Trong lúc Ngưng Yên cùng Lôi Tiêu ở Vong Cơ Các chữa thương, trong kinh thành hoàng cung cũng là một mảnh mây đen tối tăm. Tiểu công chúa bệnh ngày càng nặng, nên Thánh chủ cũng tâm tình sa sút.

Quý y diện kiến Thánh chủ, bị Thánh chủ sắc mặt nghiêm khắc sợ tới mức phát run. “Người không phải luôn mồm hứa ta cam đoan nhất định sẽ đoạt được hoàn hồn đan sao? Uống phí trăm cho người một trăm tinh binh, kết quả đâu? Toàn bộ chết cháy! Hừ, thành sự không có, bại sự có thừa!” Thánh chủ than thở. “Sớm biết như thế, trăm không nên bận tâm đến thể diện của vua Đại Lý, để công chúa Ngưng Yên chạy mất, lại làm lợi cho Ma La giáo, để cho bọn họ cường đoạt lấy hoàn hồn đan! Đều là do người, trăm tất cả đều nghe theo người, cả thời gian náo loạn lớn như vậy, kết quả đâu?”

Quý y lo lắng không yên. “Thần đáng chết, thỉnh Thánh chủ giáng tội!”

Thánh chủ tê liệt dựa vào lưng ghế. “Giáng tội? Chém đầu sao? Hay là phạt roi?” Thánh chủ hừ lạnh nói. “Ta xem. Liên ban thưởng người một ly rượu độc đi.”

“Thánh chủ.” Quý y nghe thấy hải hùng khiếp vía.

Thánh chủ tâm tro ý lạnh, than thở nói: “Trăm có thể ban thưởng cho người trong thiên hạ vàng bạc trân bảo, nắm giữ sinh tử của kẻ khác, lại không thể cứu mạng nữ nhi của mình, ai! Nữ nhi đáng thương của

Trầm.”

“Vi thần cả gan xin hỏi Phượng công chúa hiện nay tình huống như thế nào?”

“Đoàn thái y nói nàng tính mạng nguy kịch, các thái y cũng thúc thủ vô sách.”

“Vi thần thỉnh Thánh chủ điều một ngàn nhân mã, vi thần nghĩ cách đi Ma La giáo ——”

“Người còn dám nói?!” Thánh chủ hỏa đại. “Nghe theo đề nghị của người, ngàn dặm xa xôi thỉnh Đại Lý công chúa đến làm khách, lại không tiếc phái binh hỗ trợ người đoạt đan, vì thế còn hy sinh một gã ái tướng, hiện tại lại làm cho người Ma La giáo dùng yêu thuật chết cháy một trăm tinh binh. Người bây giờ còn muốn kêu Trầm điều binh cho người? Người, lập tức bỏ về địa phương quỷ quái của người cho ta, từ nay về sau, cấm ở trước mặt Trầm nói cái gì hoàn hồn đan. Cút!”

Quý y bị mắng mặt xám mày tro, xoay người đi ra đại điện, trong lòng liên thanh kêu khổ.

Ban đêm, trong phòng đốt nến, Ngưng Yên đi ra ngoài phòng, ngồi trên cầu thang, cầm lên nhánh cây Bảo Hi giúp nàng tìm đến, lấy ra thanh đồng đoản kiếm, nương ánh trăng đem chúng vót nhọn.

Bảo Hi đi qua, hỏi Ngưng Yên: “Vót cành cây để làm gì?”

Ngưng Yên cười, lạnh nhạt nói: “Lấy làm tên bắn.”

“Tên? Muốn tên để làm gì?”

Ngưng Yên trầm mặc, cứ thế vót đến đầy một ống tên. Vài đêm không ngủ vót tên, đến cuối cùng ngay cả lòng mình cũng giống như tên bén nhọn. Nàng luôn vừa gọt tên vừa nghĩ đến Thiệu Tứ Phương, càng nghĩ tâm càng lạnh, không giết hẳn, khó tiêu mỗi hận trong lòng. Mỗi khi vót xong một mũi tên, liền đặt đầu tên ở giữa lòng bàn tay mềm mại, ước chừng độ nhọn của nó.

Thực châm chọc, thanh đồng đoản kiếm trong tay nàng, nó đã trải qua tình yêu, lời thề trao nhau. Nó từng tưởng niệm, từng cùng muối mơ, cuối cùng thế nhưng lại lưu lạc đến đi vót gọt vũ khí giết người. Nó nếu hữu tình, chắc cũng sẽ thở dài, than thở thế sự vô thường đi.

Nhưng là trải qua chút năm tháng, cùng một người, cùng cầm đoản kiếm, liền thành ra biến hóa lớn như vậy?! Đầu tên càng vót càng nhọn, nghĩ muốn dùng nó giết kẻ phụ lòng, tâm càng lạnh.

Trong lúc Ngưng Yên vót tên, ở trong phòng phía sau, Lôi Tiêu nằm trên giường, cũng yên lặng nghe tiếng vót tên. Hắn đang từng ngày kháng phục, hắn bị bệnh thật sự rất vui sướng, bởi vì Ngưng Yên sẽ ở cùng hắn, dứt hẳn ăn canh uống thuốc, giúp hắn thay băng. Lần đầu tiên được một nữ nhân ôn nhu chiếu cố, trong lòng hắn có một loại cảm giác thỏa mãn kì diệu. Hắn thậm chí hi vọng thương tích khỏi chậm một chút, làm cho Ngưng Yên chiếu cố hắn lâu một chút.

Nhưng là, có lúc hắn lại buồn bực ý niệm ích kỉ trong đầu mình. Lúc hắn hưởng thụ niềm vui sướng được Ngưng Yên chiếu cố thì hắn cũng biết, trong lòng nàng tràn ngập oán hận. Thiệu Tứ Phương phản bội nàng, khiến nàng tổn thương quá nặng.

Nàng thương tâm như vậy, hắn lại không biết an ủi thế nào, chỉ có thể lẳng lặng nhìn nàng, che chở nàng.

Trừ bỏ đêm đó nàng ở trong ngực hắn khóc rống, sau sẽ lại không thấy nàng không khống chế được mà rơi lệ. Hàng ngày, nàng tỏ vẻ như không có việc gì, nàng cũng nói chuyện, nàng cũng sẽ cười, nhưng rốt cuộc nhìn không thấy loại thật tình cười sáng rõ vui vẻ tới đáy mắt.

Lôi Tiêu ngẫm nghĩ, làm thế nào mới có thể lừa nàng cao hứng vui vẻ? Hắn sẽ không a, lại càng không biết làm thế nào lấy lòng nàng, đột nhiên nghĩ đến lúc ngày hôm trước Tôn Vô Cực tới thăm hai người nói chuyện với nhau ——

“Lôi Tiêu a, nghe Bảo Hi nói Ngưng Yên đối với huynh tốt lắm. Hảo huynh đệ, giết người dễ dàng, yêu người khó khăn, huynh nên nắm chắc cơ hội lần này, đem tình ý đều nói cho nàng.”

“Ta sẽ không.”

Tôn Vô Cực nghe xong cười không ngừng. “Sẽ không? Chỉ cần huynh xuất ra quyết đoán lúc giết người là được. Nữ nhân thôi, thích nghe lời dễ nghe, huynh cứ nói — Ngưng Yên ta yêu nàng, cho dù trời long đất lở, ta vẫn sẽ yêu nàng. . . .”

Lời của hắn, Lôi Tiêu nghe được nổi hết cả da gà.

Tôn Vô Cực cười nhìn Lôi Tiêu vẻ mặt không được tự nhiên, hỏi: “Hiểu chưa?”

Lôi Tiêu nghĩ nghĩ, nói: “Ta không nghĩ nói.”

“Vì sao?”

“Nàng hiện tại không có khả năng yêu ta.”

“Làm sao mà biết được?”

“Nàng mệt chết đi.” Sao lại lấy tình cảm của mình làm phức tạp nàng?

Tôn Vô Cực nghe xong, thân mình dịch lùi ra sau, nhìn chăm chăm Lôi Tiêu, lắc đầu thở dài: “Lôi Tiêu a Lôi Tiêu, huynh từ lúc nào trở nên ôn nhu như thế rồi? Huynh vẫn là Hắc La sát giết người như ngóe sao?”

Tôn Vô Cực nói đúng, giết người dễ dàng, yêu người khó khăn. Trừ bỏ cùng nàng thương tâm, hắn không biết còn có thể làm chút gì. Giết người dễ như trở bàn tay, chỉ một đao, không phải người chết chính là ta sống, nhưng yêu lại làm cho hắn dò tới dò lui, mỗi bước đều thật cẩn thận.

Nguyên nhân vì là thật tâm muốn nàng tốt, không phải chỉ vì thỏa mãn chính mình cần, cho nên mới lo lắng không yên, suy đi tính lại. Nghĩ muốn nàng vui mừng, nghĩ tới cuối cùng, chính mình lại là khổ sở.

Tình ý đối với nàng, hắn nói không nên lời, chậm rãi dày đặc tình tư trói chặt chính mình, quấn một tầng lại một tầng, chặt đến thở không nổi, ngực khó chịu, muốn nàng nghĩ đến phát sốt! Hắn không còn là Hắc La sát kia giết người như ngóe nữa.

Còn nhớ rõ lúc sơ ngộ Ngưng Yên, của nàng xinh đẹp giống như một tia chớp, vừa xuất hiện liền chói lọi sáng rõ ánh mắt của hắn. Trong lòng hắn nổi lên vi diệu biến hóa, trong thoáng chốc lại cảm giác hồn phách không thể tự chủ, tâm thần ngẩn ngơ, giống như thiên địa biến mất, trong mắt chỉ còn có nàng.

Nàng tựa như tân nguyệt nơi chân trời, có khi gần ngay trước mắt, có khi lại ở phía xa thiên nhai, hắn mệt mỏi, đuổi đến mình đầy thương tích, mà nàng vẫn là tân nguyệt nơi chân trời, ôm không đến. Trừ bỏ nhìn lên âm thầm đối nàng ái mộ ra, làm thế nào cũng không đến được cùng nhau.

Là hắn tự làm khổ mình mình, Ngưng Yên thương tâm, hắn cũng thương tâm; Ngưng Yên không ngủ, hắn cũng không ngủ. Ngưng Yên không có khẩu vị, hắn cũng không còn khẩu vị; Ngưng Yên không nghĩ yêu, hắn. . . . cũng không dám nói lên cái chữ này.

Ngày trôi qua, vết thương dần khỏi, hắn bắt đầu không yên, thường nhìn đầu giường cân nhắc — nàng sẽ ở lại bên cạnh hắn bao lâu?

Một ngày kia, nàng lại đẩy giúp mình đổi được.

“Cơ hồ nhìn không ra vết thương.” Nàng cười với hắn, cẩn thận quấn lên băng vải sạch sẽ. “Lúc này Bảo Hi nói với ta, từ ngày mai người không cần quấn băng nữa, hắn còn nói người có thể ra khỏi phòng đi lại.”

Lôi Tiêu nghe xong, cũng không có vẻ mặt vui mừng.

Ngưng Yên thu thập bình được trên bàn, hắn đột nhiên cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng lật lại, nhìn xuống vết thương trên cổ tay. Hắn biết đó là do Thiệu Tứ Phương gây ra, nay đều đã liền thành một đường sẹo hồng.

Hai gò má Ngưng Yên ửng đỏ, muốn rút tay về, hắn lại cầm chặt lấy, dùng tay kia lấy thuốc mỡ trong bát thoa lên da nàng. Nàng nhìn ngón tay đầy vết chai của hắn vuốt ve làn da nàng, lòng kích động.

Hắn lại xé xuống một đoạn băng vải, quấn quanh miệng vết thương, rồi lấy miếng cắn đứt, lúc này mới buông tay.

Ngưng Yên cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của hắn, sợ nhìn đến cặp mắt cực nóng chứa đựng tình cảm kia, nàng sẽ tâm động, nàng sẽ không đi được, sau đó lại lâm vào vòng tình, sau đó lại bắt đầu tình ái dây dưa.

Ngưng Yên nhẹ vỗ về chỗ bị thương. “Kỳ thật sớm đã khỏi rồi, không cần phiền toái như vậy.”

Hắn chần chờ một lúc lâu, vẫn là mở miệng hỏi: “Theo giúp ta đi ra ngoài một chút được không?”

Ngưng Yên gật gật đầu, đáp ứng hắn.

8. Chương 8

Thời khắc hoàng hôn, ánh tà dương chiếu phủ đại địa. Bọn họ sống vai trâm mặc đi thật lâu, xuyên qua rừng cây, trước mắt hiện lên một mảnh thảo nguyên mênh mông. Cỏ xanh mềm mượt, trộn lẫn cùng rất nhiều loại hoa không biết tên, đủ mọi màu sắc, rực rỡ đua đưa đón ráng chiều. Bọn họ chậm rãi đi vào thảo nguyên. Ngưng Yên vươn tay, sờ trớn hoa cỏ trên đường đi, cảm giác được xúc cảm mềm mại lướt qua đầu ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Xem ra đã rất tốt rồi.”

Lôi Tiêu nghe xong, tâm chìm xuống. Nàng muốn đi rồi?

Vừa nghĩ tới nàng sắp rời đi, ngực khó chịu kinh khủng, liền nói dối: “Kỳ thật. vết thương vẫn còn đau, vẫn chưa khỏi hẳn.” Nói xong, lại xấu hổ, ý muốn lưu lại nàng rất rõ ràng.

Nàng cười liếc nhìn hắn một cái, nhìn thấu tâm tư hắn. “Vậy sao? Hóa ra vẫn còn đau à.” Ai, nàng cảm thấy chính mình thật quá tàn nhẫn.

Ngưng Yên dừng bước, hái một bông hoa đưa lên mũi ngửi, làn mi dài sụp xuống, ánh mắt long lanh.

“Trước đây, Thiệu Tứ Phương thích nhất hái hoa cài lên vạt áo ta.” Vừa nói thế Lôi Tiêu cũng đã hái hoa cài lên vạt áo nàng. Nàng giật mình ngẩn ngơ.

Tình ý thực rõ ràng, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn lại nàng. Trong khoảnh khắc cả hai người đều không nói gì, nhưng ngầm hiểu. Ngưng Yên cúi đầu, liếc nhìn bông hoa, sau đó lại mỉm cười với hắn, nụ cười mang theo chua xót. Đột nhiên đi loạn xạ ôm lấy hắn, ý vào trong ngực hắn, hốc mắt cùng cổ họng nghẹn ngào.

Nàng muốn đi, muốn đi giết Thiệu Tứ Phương, nhưng còn người nam nhân này thì sao? Về sau như thế nào? Thật sẽ không quan tâm đến sao? Nhưng sao trong lòng lại trở lên chua xót?

Đã từng, nàng có thể đơn giản phân chia yêu cùng không yêu. Yêu liền yêu đến cùng, hận cũng hận đến cực hạn, cho nên nàng yêu Thiệu Tứ Phương, cho nên nàng cũng hận Thiệu Tứ Phương. Nhưng còn Lôi Tiêu thì sao? Lôi Tiêu làm cho nàng hoang mang.

Lôi Tiêu kéo xuống cánh tay của nàng, hỏi: “Nàng phải rời khỏi đây?” Nàng chỉ mỉm cười với hắn, trong mắt lấp lánh lệ quang. Hắn lại hỏi: “Ta đi cùng nàng?”

Nàng lắc đầu, cự tuyệt, không cho hắn cùng đi.

Lòng hắn thu chặt, mạnh liệt ôm nàng vào trong lòng, khàn khàn do dự hỏi: “Xong rồi. còn có quay lại không?”

Nàng cười khổ. Có thể toàn thân trở ra hay không nàng cũng không biết. Nàng là ôm quyết tâm muốn cùng Thiệu Tứ Phương đồng quy vu tận đi giết hắn. Nàng từ trong lòng hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại kiễng chân, hôn cầm hắn một cái, xem như lời dịu dàng cáo biệt.

“Chúng ta đi thôi.” Nàng vừa nhắc bước, đột nhiên bị hắn tóm chặt lấy lời trở về. Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, kinh hãi —— hắn hôn nàng?!

Không đành lòng ly biệt khiến Lôi Tiêu xúc động kéo nàng vào lòng hôn. Chỉ một cái hôn môi, lại làm cho khát vọng bùng phát không khống chế được!

Cánh môi chợt ẩm, nàng sợ hãi lui từng bước, trượt chân một cái, cả người ngã về phía sau. Lôi Tiêu vội vàng với tay ra ôm nàng, hai tay nàng cũng tóm lấy quần áo hắn. Kết quả là cả hai người đều mất cân bằng, cùng nhau ngã vào trong bùn.

Trong nháy mắt ngã xuống kia, hắn đứng lúc vòng ôm lấy hông của nàng, nàng ngã không đau, đau là cánh tay hắn. Vừa rơi xuống đất, sợ chính mình dễ bị thương nàng, hắn lập tức chống lên hai khuỷu tay, thân thể liền cúi ở trên người nàng. Bọn họ nhìn lẫn nhau, hắn hơi thở hỗn loạn, nàng có chút thở gấp.

“Người. . . .” Ngưng Yên vừa tức lại vừa cười. “Người làm ta sợ!” Tay nàng chống lên, muốn đứng dậy.

Lôi Tiêu lại không tính lùi lại, đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm nàng. Hắn tâm phiền khí táo, nghĩ đến nàng phải rời khỏi, liền buồn bực không biết bây giờ nên làm thế nào mới tốt.

Gò má nàng ửng đỏ, trừng mắt nói: “Nhìn đủ chưa? Còn không lùi ra?” Hắn áp sát nàng, hại nàng tâm rối loạn, đầu óc cũng mê muội.

Lôi Tiêu nhìn nàng, nàng đẹp quá, thân mình thật mềm mại. Hắn không nỡ rời đi, tóc rối đều rơi xuống bên mặt nàng.

Của hắn thân thể cứng cáp rắn chắc giống như ngọn lửa thiêu đốt nàng. Nàng ánh mắt lấp lánh, vươn tay đẩy ra sợi tóc buông rơi trên trán hắn, nghênh đón đôi mắt nóng cháy kia, thì thầm: “Lôi Tiêu. . . .”

Nghe thấy tiếng gọi mềm mại này, đôi mắt đen của hắn càng tối lại càng sâu.

Nàng đưa tay sờ mặt của hắn, ánh mắt dịu dàng, ghen ngào nói: “Ta nghĩ, ta sẽ không quên người, vĩnh viễn sẽ không.” Mấy ngày này trong lòng khổ sở mệt mỏi, hắn là niềm an ủi duy nhất của nàng. Hắn đối với nàng rất tốt, nàng vĩnh viễn trân quý từ tận đáy lòng. Mặc kệ tương lai như thế nào, nàng cùng Thiệu Tứ Phương có kết cục như thế nào, nàng cũng sẽ không quên đã từng có một nam nhân, nhìn như tàn nhẫn mà kỳ thật ôn nhu, sẽ chỉ đối với nàng ôn nhu.

Nhớ tới lúc trước hắn từng mua lại toàn bộ những thứ nàng để lại ở hiệu cầm đồ trả lại cho nàng, nhưng đáng tiếc, trái tim nàng bị mất cũng rút cuộc không tìm lại được; đáng tiếc nỗi hận của nàng không thể tiêu, trong lòng không thể cất chứa vị trí của hắn. Nàng nhìn hắn, đầy ngập áy náy.

Nàng nói nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên hắn, nhưng là hắn nghe xong lại càng khổ sở. Hắn thà rằng nàng nói, nàng ở lại.

Ráng chiều chiếu lên người bọn họ. Bóng mây vùn vút vút qua thảo nguyên. Lôi Tiêu đem Ngưng Yên xinh đẹp vây khốn dưới thân, giam giữ giữa hai cánh tay, ngăn ngó nhìn thật lâu. Chính là không chịu buông tay.

Ngưng Yên nhẫn nại, đợi thật lâu, mỉm cười, trong lòng biết hắn vì nàng mà mê muội. Ngày mai. ngày mai nàng phải rời khỏi đây, lúc này liền tùy hắn xem đủ. Thế nhưng ánh mắt hắn thay đổi, nhìn nhìn không chớp đến đỏ cả tròng mắt. Lưu nàng không được, nàng lại không cho hắn đi cùng, hắn khổ sở, mắt tối sầm, hắn nói: “Ta muốn hôn nàng.” Tiếng nói hắn nóng bỏng trầm thấp.

Giờ đổi lại thành nàng ngơ ngẩn. Ánh sáng mãnh liệt trong mắt của hắn làm nàng xúc động run rẩy. Nghĩ đến một khi đi rồi, bọn họ có thể sẽ không bao giờ gặp lại nữa, do dự trong chốc lát, thân mình lui về phía sau, nhắm mắt lại, xem như ngầm đồng ý, yên lặng đợi hắn hôn.

Chờ lại chờ, hơi thở dồn dập, nàng cảm thấy chính mình đứng là đang chờ mong, hai tay đặt trên mặt đất run run. Không phải đã bị Thiệu Tứ Phương làm tan nát cõi lòng sao? Không phải đối với tình yêu đã tuyệt vọng chết lặng, nghĩ rằng sẽ không có cảm giác nữa hay sao?

Nhưng hiện tại, trong khoảnh khắc này, sao còn có thể bởi vì Lôi Tiêu muốn hôn nàng mà run rẩy đến kịch liệt như thế, còn căng thẳng nắm chặt lấy lớp bùn đất lạnh lẽo ẩm ướt dưới tay.

Nàng có thể cảm nhận thấy nhiệt khí trên người hắn xâm lược nàng. Đó là một loại cảm giác thực xa lạ. Loại mùi hương của nam nhân rối loạn lòng nàng, sức mạnh của hắn đang vây quanh nàng, hai tay giống như tường đồng vách sắt đang vây khốn nàng.

Sao lại thế này? Nàng nóng quá, thật hồi hộp, thật. kích thích?!

Hoảng sợ chờ đợi thời khắc cánh môi chạm vào, trong đầu cũng lung tung tưởng tượng cảm giác được hôn, nghĩ không biết sẽ là tư vị thế nào? Vừa rồi miệng của hắn chỉ mới đụng một chút nhưng xúc cảm cực nóng kia liền làm nàng sợ hãi thối lui. Nhưng hiện tại không giống vậy, hắn là thật muốn hôn nàng, cho dù nhắm mắt lại, vẫn có thể cảm giác được bóng đen đang dần dần gần sát lại, cùng với nhiệt khí phất qua trên mặt.

Miệng của hắn sắp chạm đến đây sao? Muốn hôn rồi? Đợi lại chờ, hoảng loạn hồn bay phách lạc, nhưng là hắn lại chậm chạp không hề có động tác. Nàng mở mắt ra, mặt của hắn cách nàng rất gần, mũi của bọn họ đều sắp chạm ở cùng một chỗ, nhưng là hắn chẳng qua chỉ là nhìn nàng chăm chăm.

Nàng giọng nói hỏn hển. “Sao vậy? Không phải muốn hôn ta sao?”

Hắn ánh mắt cháy bỏng, buồn bực nói: “Ta sợ hôn rồi, liền không ngừng lại được ——” sẽ không không chế được, sợ dừng lại không được, điên cuồng mà cưỡng bức nàng.

Nàng kinh ngạc, lại một hồi ngẩn ngơ.

Làm sao có thể thờ ơ đây? Hắn là che chở ỉn như vậy, thậm chí nhịn xuống đối với nàng, nàng có thể cảm giác được trên người hắn vì sức lực sung mãn mà căng cứng thân thể. Nóng đến mãnh liệt, nóng đến nàng đầu óc mê muội. Nàng vươn tay, ngón trở lần theo miệng hắn, thì thầm: “Vậy đừng có ngừng.”

Ngưng Yên.

Một câu này, trong nháy mắt thiêu hủy lí trí hắn!

Nàng xem nhẹ Lôi Tiêu. Hắn vẫn thực dịu dàng với nàng, cho nên nàng đã quên, hắn vốn là hung mãnh khát máu Hắc La sát.

Trên lớp bùn lạnh ẩm ướt, hương hoa dập chờn, trong ánh chiều tà dịu dàng, giữa bóng cây nát vụn, hắn muốn nàng, gần như đã man, phi thường dũng mãnh ——

Lôi Tiêu ánh mắt thâm sâu, mạnh mẽ chống đỡ nàng, ánh mắt nhìn nàng chăm chú. Nàng ánh mắt mê vông, nàng hại hắn điên cuồng, nhưng là vẫn xinh đẹp đến vô tội. Hắn dùng ngón cái tách ra miệng nàng, nàng bị lạc trong đôi mắt chan chứa của hắn, mặc hắn đẩy ra cánh môi, sau đó hắn cúi đầu, đầu lưỡi luồn vào cùng của nàng chạm nhau, thâm nhập lại rút khỏi, một lần lại một lần thân mật sâu sắc, nhiệt tình quần lấy môi lưỡi của nàng, hôn như muốn cắn nuốt nàng, bắt chước làm chuyện nghĩ muốn làm với nàng, khiêu khích khát vọng giấu kín trong lòng nàng.

Nàng bị hôn đến tâm du thần đãng, cũng lớn mật lên, khiếp khiếp vươn lưỡi ra cùng hắn thân mật. Hắn hưng phấn từ sâu trong cổ họng phát ra gầm nhẹ, nửa đầu lưỡi của nàng bị hắn cường bức hút vào miệng. Một cơn tê dại chạy dọc qua toàn thân, nàng trở nên vừa mềm nhũn vừa kiệt sức, chỉ còn thừa mỗi xúc giác.

Miệng của hắn mãnh liệt yêu cầu, bọn họ hôn môi trở nên phóng túng tham lam. Sau lại hôn môi đã muốn không thể thỏa mãn bọn họ, hắn động thủ rút đi thất lưng bên hông nàng, cởi xuống quần áo lẫn nhau.

Nàng nheo lại mắt, thấy thân thể hắn dưng mãnh cường tráng, cơ bắp tráng kiện nổi trên làn da màu đồng cổ. Thân thể hùng tráng rắn chắc cùng nàng hoàn toàn khác biệt rất nhanh cúi xuống áp sát trên người, nàng không sợ, ngược lại cảm thấy kích thích, tân kỳ.

Nàng nghĩ nàng hẳn là phải ngăn lại hắn, nhưng là thân thể lại đi ngược lại với lý trí của nàng. Nàng ôm hắn, vuốt ve tấm lưng bóng loáng rắn chắc, tâm thật nóng. Ngực hắn cứng như thép cùng nàng dán chặt, hai chân hắn nóng bỏng mà rắn chắc xâm nhập vào giữa hai chân nàng, sau đó là cứng rắn nóng chảy mà nguy hiểm chống lại nàng, vuốt ve nàng.

Nàng ánh mắt mù sương, thân thể ẩm ướt. Của hắn lửa nóng cố chấp đến tìm kiếm, muốn chôn vào thân thể nàng. Của hắn cứng rắn, của hắn nóng bỏng mà dưng mãnh, nàng tích ẩm ướt, hắn dùng thân thể thử xem, miệng hôn trên nàng thân thể mềm mại trắng nõn, rơi xuống chứng cứ yêu nàng.

Vì thế nàng bị tra tấn, vì thế hắn rút cuộc kiềm chế không được, một cái thô bạo đâm vào thân thể của nàng. Nàng kêu đau một tiếng, buộc chặt hắn, nàng ngửa mặt, ánh mắt càng mê mị, thân thể lại bởi vì đau mà co rút ngược lại đột nhiên xuất ra khoái cảm.

Hắn chống lên hai khuỷu tay, để ình chôn vào càng sâu. Bọn họ kịch liệt thăm dò thân thể lẫn nhau. Hắn chế trụ hai tay nàng, làm cho nàng không thể né tránh, không thể trốn tránh hắn nhiệt tình. Hắn ấn nhấn lâu lắm, thời gian yêu nàng thiêu cháy hắn, mỗi lần muốn điên cuồng! Rốt cuộc đến được lúc này, hắn lại bồng bồng phần chấn lần nữa xâm nhập, mà nàng vì nóng bỏng xâm nhập mà không ngừng run rẩy, lòng của nàng kịch liệt rung động.

Bọn họ bị nguyên thủy thuần phục, ý nghĩ quẩn lấy lẫn nhau, thân thể va chạm, mồ hôi thấm ướt thân thể. Ở trong điên cuồng tiết tấu, tai nàng ù ù, thính giác hỗn loạn. Tiếng ve kêu, tiếng chim hót líu lo, trộn lẫn với tiếng rên rỉ ái muội. Nàng hoảng hốt nghe thấy miệng chính mình không ngừng thoát ra tiếng rên rỉ.

Nàng ánh mắt mê mang, ánh sáng cùng hắn thô chắc thân thể đan quện. Bốn phía tràn ngập mùi hương nam tính của riêng hắn, pha trộn với mùi cỏ xanh, dưới thân bùn đất lạnh ẩm ướt mát lạnh lưng, trên người là thân thể nặng nề nóng bỏng áp sát. Hắn không ngừng khảm nhập thân thể của hắn, vẫn tiếp tục thâm nhập, làm nàng mau chịu không nổi, vừa thoáng rút khỏi, còn chưa kịp thở, lại bị xuyên thấu. Cỏ xanh bên thân đâm ngứa làn da, hắn thân thể cương mãnh liệt chấn động nàng, căng chặt nàng, gần như muốn xé rách nàng. Nàng đau đến móng tay vùi sâu vào trong da thịt hắn, hắn cố chấp chôn vào thân thể nàng, cứng rắn xô xuyên qua nàng, lúc quyết liệt nhất, tâm tư phi bay.

Sau lại nàng không đau, nhưng là rất khó chịu, vội vàng muốn bắt lấy cái gì, rõ ràng ôm thật sự chặt, lại cảm thấy hư không, hư không đến muốn thét chói tai. Rõ ràng hắn vẫn thâm nhập, rõ ràng đã đến cực hạn, là không thể lại muốn hơn nữa, nhưng là chỗ sâu trong cơ thể lại càng đói, cùng hắn dán lấy càng chặt càng chặt hơn, làm cho hắn càng sâu càng sâu.

Đương lúc hoảng hốt, cái gì suy nghĩ cũng đều không có, không có trí nhớ, đã quên cừ hận, chính là cảm nhận được nhiệt tình chỗ cùng nhau va chạm, thân mật đến cắn chặt răng, có khi lại rất thô bạo, nàng chùn bước, lại chịu đựng ở lại, vẫn là áp sát vào thân thể cường tráng của hắn.

Là vì điên rồi nên mới say mê kích động như vậy sao?

Lòng đã đau đến chết lặng, lòng không nghĩ lại yêu, lúc này cũng kiên tâm.

Cứ như vậy thô bạo giằng co lẫn nhau, lại tinh tế kéo căng mỗi dây thần kinh. Hưng phấn sắp hết, lại một lần nữa điên cuồng mà vợ vét thân thể lẫn nhau, đã man giồng như muốn giết chết đối phương.

Một cái cào đồ lưng hắn, một cái đâm tạc đau đớn đối phương. Giống như có một sợi dây vô hình trói chặt lấy bọn họ, tận cho đến khi hai người hòa thành một, tận cho đến khi ôm nhau đến run rẩy, mãnh liệt rung động làm vỡ nát hết thủy cốt kị, ý nghĩ bay đi thật xa, thân thể không còn có thể tự chủ.

Vì thế hắn giống như thanh đao được rèn nóng, giữa lúc nàng run rẩy xâm nhập thân thể của nàng, mà nàng cuối cùng cũng là cam tâm, vì hắn mà mềm yếu như bao đao, bao trùm toàn bộ hắn, ướt át lại ấp dầy, cắn nuốt toàn bộ hắn.

Lúc sung sướng mất hồn, chỗ sâu nhất trong thân thể trào ra cực hạn khoái cảm, hai người nóng bỏng hòa tan. Cuối cùng chỉ còn vui sướng, thuần túy vui sướng, cái gì cũng đều quên, một lúc vui thích, tạm bỏ qua sau đầu kí ức oán hận. Ôm nhau, bị lạc trong mộng lung. Chỉ còn lại dư chấn của thân thể.

Qua đi, bọn họ sóng vai nằm bên nhau. Ngưng Yên nhắm mắt lại, thỏa mãn mà yếu đuối, giống như đã đem toàn bộ sức lực dùng hết.

Lôi Tiêu vươn tay, bắt lấy hắc bào che thân thể lẫn nhau, cùng nàng yên tĩnh nằm. Bọn họ không nói chuyện, tâm tình còn thực kích động, thân thể còn rất nóng. Gắt gao ôm lẫn nhau, nhìn ánh chiều đậm đi, bầu trời từ màu da cam đã trở thành tím thẫm, có phải cần phải trở về rồi không?

Nhưng là ai cũng chưa đứng dậy rời đi. Đàn chim vụt qua bầu trời vội vã quay về tổ. Ánh trăng treo lên cười bọn họ, ngay cả đom đóm đều đã bay ra, những chấm sáng nhỏ nhỏ bay lượn vòng quanh bọn họ.

Nhưng là không nở rời đi.

Ngưng Yên mê man, dán vào trong ngực hắn ngủ say. Lôi Tiêu luyến tiếc thời gian khó được thân mật này, cùng nàng nằm thật lâu, cuối cùng cũng mệt mỏi ngủ.

Ngưng Yên ngẫu nhiên quay trái quay phải. Hắn có khi vắt ngang trên người nàng, có khi ôm chặt nàng. Hai người tìm kiếm tư thế thoải mái nhất, nàng có lúc lại vươn tay ôm hắn, đuổi người vắt ngang người hắn. Hắn từ nằm ngửa chuyển sang nằm nghiêng, cuối cùng làm nàng xoay người đưa lưng về phía hắn, hắn cũng xoay người dán lưng nàng, đưa ngang tay kéo nàng vào trong ngực, sau đó ai cũng không lại cử động, ngủ say như trẻ mới sinh, say sưa trong mộng.

Trời tối, trăng nhô lên cao. Ở Vong Cơ Các, một con hắc báo đợi không thấy chủ tử trở về liền chạy đi, xuyên qua rừng cây, đánh hơi, rong ruổi qua thảo nguyên, tìm được bọn họ.

Ồ. . . . Nó gừ gừ thấp kêu, lo âu vòng quanh hai cái đứa ngốc đang ngủ say một vòng lại một vòng, có chút không biết làm thế nào.

Sau đó lại dùng chóp mũi ẩm ướt đẩy đẩy mặt chủ nhân, gọi không dậy. Ai, thở khò khè nằm phục xuống, làm hết phận sự trông chừng bọn họ. Đợi thật lâu, bọn họ vẫn là không tỉnh, nó nhàm chán ngốc đầu, nhìn trăng trên bầu trời vừa to lại vừa tròn, chớp chớp mắt.

Ý? Đêm nay trăng tròn, nó ngủ được mùi động dục. . . . Xoay người nằm ngửa, khò khè khò khè lăn vài vòng, lưng ở trên cỏ dụi dụi vài cái, lòng cũng cảm thấy ngứa.

Một đêm, đợi đến hừng đông, Ngưng Yên bắt cáo nhi biệt rời đi. Lúc đó màu trời vẫn còn xanh xám, sơn đạo u tĩnh, hết thấy nhìn như yên ả, chỉ có nàng biết trong lòng tình cảm dâng trào mãnh liệt. Đó là không đành lòng đối với Lôi Tiêu, còn có một phần tình cảm khó thể nói rõ, mâu thuẫn, hoang mang. Trong lòng vốn là tràn đầy sầu hận, hận không thể nhanh chút đi bắt Thiệu Tứ Phương giết cái thống khoái, nhưng hiện tại, trong lòng tình ý bịn rịn, không nỡ vứt bỏ Lôi Tiêu.

Lương lực không biết có nên như vậy quên đi cừu hận chăng? Không, tuyệt đối không! Nàng phải đi nhi nữ tình trường, nhanh hơn cước bộ, đi đến dưới chân núi.

Đi vào tửu quán, nàng gọi một chung rượu mạnh, uống không còn thừa một giọt, uống cho đến khi ruột gan đều nóng, mới đi ra cửa tiệm, thuê một con ngựa, ngồi trên lưng ngựa ra sức thúc, đi tìm Tôn Vô Cực.

Buổi trưa, chạy tới khách điểm Tiêu Dao, Ngưng Yên xoay người xuống ngựa, tháo xuống bao đựng tên, quăng lên trên vai, đem dây cương giao cho tiểu nhị ngoài cửa, bước vào khách sạn.

“Chờ đã!” Từ bên trái đột nhiên đưa ngang đến một thanh trường kiếm, chặn lại đường đi của nàng.

Ngưng Yên định thần, quay lại nhìn liền thấy một nữ tử mặc áo vàng.

“Quả nhiên là ngươi, công chúa Ngưng Yên!” Sở Chanh Chanh sợ hãi kêu.

Ngưng Yên cũng nhận ra người đến. Nàng là Sở Chanh Chanh ở khách điểm Tứ Quý. Nhớ lại ngày đó nàng cùng ngân y hộ vệ trở về Đại Lý thì đúng là ở khách điểm nhà nàng tìm nơi ngủ trọ, bị Tôn Vô Cực dùng kế đoạt đi hoàn hồn đan.

Chanh Canh vừa nhận ra công chúa Ngưng Yên, cũng không nhiều lời, quăng vỏ kiếm, xuất ra tư thế nghênh chiến. “Ngươi đừng hòng tìm Tôn Vô Cực phiền toái. Hoàn hồn đan là ta ăn, muốn đánh muốn giết cứ việc hướng phía ta mà đến!”

Ngưng Yên ánh mắt rét lạnh, nha đầu kia nghĩ nàng muốn tới tìm Tôn Vô Cực phiền toái? “Chỉ bằng ngươi?” Xem tư thế Sở Chanh Chanh bày ra, hừ, chút công phu mèo cào cũng dám ở trước mặt nàng loạn sủa. Nàng hừ lạnh nói: “Thức thời liền rút sang một bên cho ta.” Nói xong liền đi vào bên trong.

“Đứng lại!” Chanh Chanh rút kiếm, hét một tiếng, đâm thủng ống tay áo Ngưng Yên.

Ngưng Yên lui lại một bước, trừng mắt nhìn. “Được lắm, trước hết lấy ngươi làm nóng người.” Nàng rút ra một mũi tên nhọn, một cái nhún người liền đánh về phía Sở Chanh Chanh.

Chanh Chanh xoay người một cái, tránh né tên gỗ, lui về phía sau vài bước, hét lên: “Ta không cần ngươi nhường!” Nói xong thân mình vút qua, đập lên vai vài cái người qua đường xui xẻo, hướng đến người bán vũ khí ở bên đường, đoạt lấy một lưỡi kiếm, “Kiếm này ta mua!” Trở lại, đem kiếm ném cho Ngưng Yên. “Tiếp lấy.”

Keng! Kiếm dừng ở trước mặt Ngưng Yên, nàng không tiếp, ngược lại đem kiếm đá sang bên cạnh, cả kiếm cùng vỏ một phát cắm vào trên tường.

Cái gì?! Chanh Chanh kinh sợ, lảng giềng não loạn cả lên, khách nhân trong khách điểm cũng toàn bộ chạy đến xem cuộc chiến. Bọn tiểu nhị chạy đi cáo trạng với Tôn Vô Cực, rống la: “Phu nhân lại đánh nhau, mau tới a! Phu nhân gặp được cao thủ, mau gọi gia đến!”

Chanh Chanh sắc mặt tối sầm lại, rõ là xem thường nàng! Vút thân, lại đập lên vai vài người, đi đến trước mặt Ngưng Yên. Hướng về phía Ngưng Yên rống: “Có lòng tốt cho người cầm kiếm đánh, người không cần, đừng trách ta vô tình!”

Ngưng Yên ngược lại nở nụ cười. “Nếu hoàn hồn đan bị người ăn vào trong bụng, ngày hôm nay ta nhân tiện rạch bụng người ra, xem bảo đan có còn trong đây không!”

Chanh Chanh nghe xong, giận một tiếng hét lên: “A ——” rồi đánh tới! Nàng rút kiếm đến đánh, khí thế hào hùng, kinh thiên động địa.

Hàng xóm lảng giềng thấy kiếm kia nhỡ đâu chém không trúng đích, có khi lại bị Sở Chanh Chanh cuồng chém phải người vô tội, nhất thời tranh nhau chạy trốn. Tự nhiên tinh thần trách nhiệm dâng trào, có ôm con trốn, có trèo lên cột nhà, có nằm rạp trên mặt đất giả chết, lập tức nhượng ra con đường thênh thang, để lại Ngưng Yên đứng ở đầu đường, nghênh đón Sở Chanh Chanh vọt tới.

Mọi người trừng lớn mắt, xem Sở Chanh Chanh hét đến long trời lở đất, phóng đến nữ tử áo tím trước mặt. Lưỡi kiếm lóe sáng, tình huống quả thật làm cho người ta sợ hãi, nhưng Ngưng Yên không tránh cũng không né, chỉ lấy một mũi tên gỗ nghênh chiến.

Mọi người trong lòng kinh hô —— nguy hiểm a! Phải chết người a! Người nào người nấy nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy Ngưng Yên hét lên đem tên hướng Chanh Chanh nhất đánh nhất chặn nhất quét nhất phi, sau đó Chanh Chanh luống cuống tay chân, chắn cái này chắn cái kia, leng keng leng keng, cuối cùng là hu hu ô ô ngã nhào trên mặt đất.

Chẳng qua chỉ là một mũi tên gỗ, nhưng lại đánh cho kiếm từ trong tay Chanh Chanh bay ra, y phục trên người bị thủng vài cái lỗ, tóc rơi loạn, người cũng ngã nhào, thật chặt vật a!

Ngưng Yên tiến đến giẫm lên váy Chanh Chanh, ngồi xổm xuống, dùng đầu tên nâng lên cầm Chanh Chanh, nhìn nàng. “Phục chưa?”

Chanh Chanh nếm mùi thất bại, dưới ánh mắt nhìn trừng trừng lại bị bại bởi một mũi tên gỗ, tự tôn bị tổn hại, đỏ hồng mắt. “Chúng ta lại đánh!” Nói xong định bò lên tái chiến, đột nhiên từ đâu ra vươn đến một cánh tay dài, đem nàng kéo lên. “Vô Cực?”

Tôn Vô Cực tiến đến, cười nhìn ái thê. “Chanh Chanh, bệnh còn chưa hết, sao lại cùng người đánh nhau?”

Chanh Chanh hoang mang, bệnh? Nàng khi nào thì bị bệnh? Thấy Tôn Vô Cực trong mắt lóe sáng, hiểu ý, một bên phủ bụi, một bên cao giọng cho lảng giềng nghe: “Đúng thế, nếu không phải ta còn bị bệnh, làm sao có thể để cho người kiêu ngạo như vậy?! Sớm đã đem người chém thành tám khối, hồn phi thiên ngoại!” Nói xong đem Tôn Vô Cực hộ ở sau người. “Chàng cẩn thận, công chúa Ngưng Yên tìm chàng tính sổ đấy.”

Tôn Vô Cực lại chỉ cười nói: “Đừng sợ đừng sợ, nàng có món nợ cần tính gấp hơn, tạm thời không tới phiên chúng ta.”

Trần an xong thê tử, đem sự tình tiền căn hậu quả thêm mắm thêm muối chút, Tôn Vô Cực liền cùng Ngưng Yên vào trong phòng mật đàm.

“Còn nhớ chuyện đã đáp ứng ta sao?” Nàng trực tiếp làm rõ ý đồ đến.

Tôn Vô Cực quan sát Ngưng Yên áo tím tóc buộc cao, thấy ánh mắt nàng lạnh thấu xương, biết nàng nóng ruột báo thù.

“Lần trước vì nghĩ cách giải cứu người, phủ đệ Quý y bị Hỏa Long não loạn thành đồng gạch vụn, giờ vẫn còn đang tu sửa. Cả nhà bọn họ giờ trốn ở Tiết gia trang.”

Ngưng Yên vội hỏi: “Tiết gia trang ở đâu?”

“Không cần phải sống chết tiến vào Tiết gia trang. Người đơn thương độc mã, làm thế nào cùng cả một đoàn người đánh nhau?”

Nói rất đúng, Ngưng Yên cũng không muốn hành sự lỗ mãng, liền hỏi: “Có cao kiến gì chăng?” Nàng biết Tôn Vô Cực tức trí đa mưu.

Tôn Vô Cực mắt đen ngập ý cười, hỏi: “Lôi Tiêu đâu?”

“Không liên quan đến chuyện của hần.” Ngưng Yên vội vàng đáp.

“Ồ?” Tôn Vô Cực quạt lông khê phẩy, mắt đen nhìn chăm chăm nàng hoảng hốt. Nàng chán ghét ánh mắt sắc bén của nam nhân này, giống như có thể dễ dàng đem người nhìn thấu.

Tôn Vô Cực nhìn Ngưng Yên trong chốc lát, hỏi: “Lôi Tiêu chịu để cho người một mình mạo hiểm sao, không thể nào.” Hần suy nghĩ nói: “Theo lý, hần là thế nào cũng sẽ đi cùng người ——”

“Nhiều lời cái gì.” Ngưng Yên giận dữ.

“Đừng tức giận, đừng tức giận.” Tôn Vô Cực ha ha cười. “Ta chỉ là tò mò, mấy ngày nay các người ở chỗ Mộ Dung huynh dưỡng thương, không dưỡng ra cái gì. cái gì.” Thấy hai má Ngưng Yên ửng đỏ, mắt dưng thẳng đứng, hần thông minh chuyển đề tài. “Được rồi được rồi, nghiêm túc mà nói, đừng đi Tiết gia trang. Ta đã giúp người hỏi thăm rồi, Thiệu Tứ Phương mỗi ngày sau giữa trưa sẽ xuất hiện ở vách núi Diêu Cầm bên ngoài thành. Gần chỗ đó có hoa uyển bí mật của Quý y, hần sẽ ở nơi đó.”

Tôn Vô Cực từ trong ngực lấy ra bản đồ, giao cho Ngưng Yên. “Bên trong đánh dấu vị trí hoa uyển, người bình thường không bản đồ không có khả năng tìm được đến nơi đó.”

“Cáo từ.” Ngưng Yên thu bức vẽ, xoay người bước đi.

Tôn Vô Cực đột nhiên hỏi một câu: “Giết Thiệu Tứ Phương xong, sau đó thì sao?”

Ngưng Yên ngơ ngẩn, không trả lời, đi rồi.

Tôn Vô Cực nhìn theo nàng rời đi, từ trong phòng tới phía sau, hắc báo đi ra, giục giục vào chân của hần. Hần cúi đầu, cười nhìn báo nhi. “Mày đã đến rồi.”

Hắc báo ngồi xuống, nhìn Tôn Vô Cực. Tôn Vô Cực cười hỏi nó: “Sao lại chỉ có mày? Chủ tử đâu?”

Giết Thiệu Tứ Phương, sau đó thì sao?

Ngưng Yên không nghĩ tới sau đó. Từ thời khắc tan nát cõi lòng đó trở đi, trong đầu nàng luôn một lần lại một lần tưởng tượng ra cảnh tự tay mình đâm hần thống khoái. Mặt trời chói chang nhô lên cao, Ngưng Yên vỗ về bảo mã Tôn Vô Cực vì nàng chuẩn bị sẵn, tức khắc đem bao đựng tên treo lên, xoay mình lên ngựa.

“Đi!” Thúc bụng ngựa, cầm dây cương ra đi, rời khỏi kinh thành. Một đường nghĩ đến đều là Thiệu Tứ Phương, nghĩ đến nhiệt huyết sôi trào, lồng ngực nóng lên. Hần đáng chết, đem hàm mộng vòng tay dính ước đưa cho Đường Uyển Uyển, lại ở cổ tay nàng lưu lại mấy vết sẹo, lợi dụng nàng, vũ nhục nàng. Một ngàn một vạn cái đáng chết!

“Đi!” Ngưng Yên tăng nhanh tốc độ, đợi không kịp muốn giết Thiệu Tứ Phương. Xuyên qua núi rừng, dựa theo vị trí bản đồ chỉ, rong ruổi qua mấy thôn đạo, rốt cục tìm được hoa uyển.

Thoáng nhìn thấy người đứng giữa vườn hoa, ngực nàng căng cứng, hận đỏ hai mắt, rống giận: “Thiệu Tứ Phương!”

Nghe thấy tiếng rống này, Thiệu Tứ Phương chấn động, sợ hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh. Ở bên cạnh hần, Đường Uyển Uyển đột nhiên níu chặt cánh tay phụ quân.

“Là nàng?” Cùng vị hôn phu đồng thời nhìn về phía kia đang giục ngựa chạy tới Ngưng Yên công chúa. Con ngựa phi nhanh, bụi mù bốc lên cao, cho dù còn cách một khoảng cách, cũng có thể cảm nhận được sát khí từ ghênh diện đánh úp lại.

Nguy rồi! Thiệu Tứ Phương tóm lấy Đường Uyển Uyển nhảy lên ngựa, thúc vào bụng ngựa bỏ chạy. Vô số loại hoa đang nở rộ, tràn đầy sức sống, hắt lại ngửi thấy mùi tử vong đang áp sát đến như mãnh thú truy kích.

“Đi!” Ngưng Yên phóng nhanh hơn tốc độ, ổn định thân mình, rút tên lấp vào cung, nhắm đến con ngựa của Thiệu Tứ Phương. Cuồng phong đau rất hai má, tâm so với tên còn lạnh. Phút một tiếng bắn ra, mũi tên cắm vào chân ngựa, con ngựa chần kinh ngẩng đầu hí vang, đem Thiệu Tứ Phương cùng Đường Uyển Uyển quăng rơi.

“A!” Đường Uyển Uyển kêu đau, ngã xuống bụi cỏ, liên tục lăn vài vòng. Thiệu Tứ Phương thấy thế, quăng nòng bỏ chạy.

Hừ, khá lắm bạc tình lang! Ngưng Yên cười lạnh, thúc dây cương mau chóng đuổi theo ——

“Công chúa ——” Đường Uyển Uyển nhào lại đây, giương cánh tay che ở trước đường đi. “Ngài tha mạng đi!”

Ngưng Yên tóm lấy dây cương, giận dữ mắng: “Tránh ra!” Tốc độ của nàng không giảm, thẳng hướng tới Đường Uyển Uyển.

Mắt thấy con ngựa thẳng phi đến, Đường Uyển Uyển kêu khóc. “Tha cho chàng đi, công chúa, ta cầu người”

Ngưng Yên rít gào: “Ta kêu người tránh ra!”

Đường Uyển Uyển không chịu, Ngưng Yên cũng không giảm tốc độ, ngựa nâng lên chân trước sẽ giẫm lên Đường Uyển Uyển.

“A!” Đường Uyển Uyển thét chói tai.

Híiiii —— Ngưng Yên kịp thời kéo lại dây cương, chuyển phương hướng. Chửi mắng: “Đồ ngu!” Giương cung vỗ một cái lên móng ngựa, giục ngựa đuổi theo.

Ngưng Yên tha cho Đường Uyển Uyển, nhưng nàng lại đuổi theo, hướng Ngưng Yên kêu: “Công chúa, ta quỳ xuống cho người.” Đường Uyển Uyển khóc kêu. “Người giết ta đi, ta thay chàng chết. Ta thay chàng chết.” Phịch! Đường Uyển Uyển cúi người quỳ gối.

Ngưng Yên nghe thấy, đột nhiên quay ngựa, giận nhìn trừng trừng Đường Uyển Uyển đang quỳ gối.

“Hắn có thể vô tình với ta như vậy, không chừng cũng sẽ đối với người như vậy, người như thế, người còn muốn thay hắn chết? Mới vừa rồi hắn quăng người bỏ chạy, người còn cầu xin cho hắn?”

“Ta không thể không có chàng.” Đường Uyển Uyển kêu khóc. “Cầu người. Tha cho chàng đi, người tha cho vợ chồng chúng ta.”

Ngưng Yên phóng ngựa tới trước người Đường Uyển Uyển, cắn răng nói: “Tha cho hắn? Người dám cầu ta tha cho hắn?!” Khinh người quá đáng, nàng ánh mắt đột nhiên lạnh. “Ta thay đổi chủ ý.” Giương cung cài tên nhắm vào trán Đường Uyển Uyển, hận đỏ hồng hai mắt. “Trước giết người, sau giết hắn. Vợ chồng các người cùng nhau xuống địa ngục đi ——” nếu cũng chưa có người thương cho của nàng đau xót, cần gì phải bận tâm bọn họ chết sống? Cả lũ đi chết đi! Nàng hận chết bọn họ.

Nhìn mũi tên nhắm vào trán mình, Đường Uyển Uyển mặt trắng bệch. “Công chúa.”

“Yên tâm, Thiệu Tứ Phương rất nhanh sẽ xuống địa phủ cùng người.”

Đường Uyển Uyển đột nhiên hít sâu một hơi. “Nếu ta thay chàng chết, hãy tha cho chàng đi.”

“Không có khả năng!” Ngưng Yên kiên quyết. Nàng chính là niệm tình Đường Uyển Uyển vô tội, cho nên cho dù có oán nàng, cũng không muốn tổn thương nàng. Nhưng giờ, sau khi Thiệu Tứ Phương làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy với nàng, Đường Uyển Uyển lại vẫn dám muốn nàng tha cho Thiệu Tứ Phương?

Ngưng Yên phẫn nộ nói: “Ta hôm nay xác định không buông tha hắn, người nếu muốn giúp hắn, thì đừng trách ta vô tình.” Tốt lắm, đều chết hết đi! Ngưng Yên hận hai tròng mắt giống như muốn phun ra lửa.

Đường Uyển Uyển thấy Ngưng Yên sát ý đã định, liền nhắm mắt lại. “Thôi, người cứ động thủ, tốt xấu chúng ta một nhà ba người ở dưới hoàng tuyền có bạn.”

Một nhà ba người? Ngưng Yên quát: “Cái gì mà một nhà ba người? Các người. Các người.” Ngưng Yên minh bạch rồi, đầu ngón tay căng tên mềm nhũn.

”Ta đã có thai ba tháng.” Đường Uyển Uyển vỗ về bụng, khóc nói. “Phu quân ta cho dù có không phải nhiều hơn đi chăng nữa cũng vẫn là trong phụ thân đứa con trong bụng ta. Nếu để cho con ta vừa xuất thế đã không có cha yêu thương, không bằng một nhà xuống dưới âm phủ đoàn tụ. Phu quân ta chàng. Chàng cũng là vì ta mới rơi vào chuyện này.” Vì nàng mới cô phụ công chúa Ngưng Yên, nàng sao có thể nào không đếm xỉa đến?

Ngưng Yên nghe xong, giận tím mặt. “Nghĩ rằng mang ra chuyện hài nhi trong bụng người ta sẽ không xuống tay được?” Nàng trừng mắt nhìn Đường Uyển Uyển, hơi thở đột nhiên loạn. “Giết hai người cùng giết ba người cũng không khác gì, ta hôm nay coi như là cái quỷ giết người, ta toàn bộ giết! Cho cả một nhà các người chết cho sạch sẽ!” Tên áp lên dây cung, kéo căng hết sức. Ngưng Yên lưng lạnh lẽo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đường Uyển Uyển nhắm mắt lại, chờ mũi tên trí mạng.

Ngưng Yên tay kéo tên, tầm mắt rơi xuống bụng Đường Uyển Uyển. Nơi đó đang nằm ngủ một đứa trẻ sao? Vì sao? Vì sao ngay cả báo thù đều phải tra tấn nàng như vậy? Làm cho nàng phải chịu dày vò thế này?

Không, ta không mềm lòng!

Ngẫm lại đau nhức mấy ngày đao cắt kia, ngẫm lại Thiệu Tứ Phương phản bội cùng nhục nhã —— “Các người toàn bộ xuống địa ngục đi!” Phụt một tiếng, tên rời khỏi cung, bắn ra.

Đường Uyển Uyển nghe thấy thanh âm, sợ tới mức cứng người, tê liệt ngã xuống bùn.

Ngưng Yên thúc ngựa chuyển hướng đuổi theo Thiệu Tứ Phương. “Đi!” Nàng nhanh hơn tốc độ, đưa tay gạt lệ, nàng hận chính mình không hạ thủ được, nói thì tàn nhẫn, nhưng chính là không hạ thủ được.

Ở sau lưng nàng, Đường Uyển Uyển bị dọa ngất, bên người nàng có một đuôi tên nhập vào bùn, thân tên vẫn còn rung động, có thể thấy được người bắn tên là dùng hết toàn lực.

Nhưng mà chính là uống phí. Tên cũng không bắn trúng mục tiêu. Mới vừa rồi nàng buông tên liền hối hận, xuất chiêu đánh lệch hướng tên. Vẫn còn nhớ rõ lúc bị tù Đường Uyển Uyển đối đãi nàng dịu dàng, Đường Uyển Uyển thiện lương, nàng làm thế nào hạ thủ được?

9. Chương 9

Thiệu Tứ Phương nhân ái thê tri hoãn công chúa Ngưng Yên, lúc này đương cuồng cuồng chạy tìm chỗ trốn. Cuồng phong thốc qua, biển hoa rợp trời, Thiệu Tứ Phương nay lại chỉ cảm thấy hương hoa từ bốn phương tám hướng ập đến giống như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống. Lòng tơ dưng đứng, hắn vừa ra sức chạy, vừa ngoái đầu lại nhìn ——

May mắn, không thấy Ngưng Yên đuổi theo. Hắn mới thở ra một hơi, ngay lập tức lại sợ trợn trừng mắt —— cái gì kia?!

Giữa biển hoa, có một bóng đen như mực đang lao tới phía hắn. Vừa nhìn kĩ, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán. Là một con báo đen, đang đập lên hoa cỏ phi tới.

Là báo của Lôi Tiêu!

“Cứu mạng!” Thiệu Tứ Phương quay người ngã nhào xuống lồm cồm bò đi, hắc báo ở phía sau gầm rống, giống như Diêm Vương đòi mạng. “Cứu mạng a!” Hộ vệ của hắn nửa người cũng không thấy đâu, hắn kêu lên: “Người đâu a ——”

Người tới đây!

Trước mặt hắn khuất bóng một hán tử thân hình khô gầy.

“Hảo hán, cứu mạng!” Thiệu Tứ Phương hô lên.

Nghe thấy thanh âm, hắn quay người nhìn lại Thiệu Tứ Phương, gương mặt mang sẹo cứng đanh, đôi mắt đen sâu thẳm chất chứa sát ý.

“Ta.” Là Hắc La sát a! Đầu gối Thiệu Tứ Phương mềm nhũn, ầm một tiếng quỵ xuống. Hắn cả người phát run, âm thầm kêu khổ. Đang lúc kinh hoàng, trên lưng bay vèo qua một bóng đen. Hắc báo vọt qua đỉnh đầu hắn, chạy về phía chủ nhân.

Lúc này, một báo một người, cùng nhau nhìn chằm chằm nam tử đã sợ đến mức mặt tái xanh kia.

“Thiệu Tứ Phương!” Từ phía sau Ngưng Yên rít gào đuổi theo.

Thiệu Tứ Phương quay đầu nhìn, cỏ xanh như mây, hoa hoa lay động, một đám bụi mù bốc lên, Ngưng Yên cười ngựa đuổi tới. Ông trời ơi, Thiệu Tứ Phương có cảm giác tử kỳ không xa, trước có Hắc La sát chặn đường, sau có Ngưng Yên đuổi giết, ai, hắn là có chấp cánh cũng không thể bay.

Đột nhiên, hắn nghe được tiếng đao kiếm nặng nề, quay ngoắt đầu, nhìn thấy Lôi Tiêu cầm lấy sấp đao trên lưng, từ từ rút ra. Lưỡi đao hướng về phía hắn, trong chớp mắt mũi kiếm chợt động làm Thiệu Tứ Phương nhắm tịt hai mắt.

“Người đợi cho ta.” Lôi Tiêu nói, Thiệu Tứ Phương động cũng không dám động.

“Thiệu Tứ Phương ——” Ngưng Yên đuổi tới, thở hổn hển, vừa nhìn thấy Lôi Tiêu cùng báo, lập tức ghìm ngựa.

“Người?!” Hắn vẫn là đến đây. Đang là phần hận, khoảnh khắc nhìn thấy Lôi Tiêu, thấy gương mặt trầm tĩnh của hắn, trong nháy mắt sát khí dâng trào chợt biến thành hư ảo. Nhớ tới lúc cùng với hắn, lại nghĩ về tên súc sinh đang quỳ trên mặt đất này, cánh tay nàng gương tên bỗng mềm nhũn, đột nhiên thấy một mối bi ai.

Cúi đầu, trừng mắt nhìn sợ tới mức mặt trắng bệch Thiệu Tứ Phương. Ánh mắt hắn nhìn nàng tràn ngập kinh hãi, cứ như đang nhìn ma quỷ phương nào.

Nam nhân nhu nhược quỳ gối run bần bật này chính là người nàng từng tâm tâm niệm niệm sao? Đây là tuần mỹ thiếu niên giữa biển hoa cùng nàng thề non hẹn biển sao? Hồi ức ngọt ngào cùng hắn so sánh với tình thế nan kham ngày hôm nay, đời người cũng chỉ là hư ảo a!

Hắn hoảng sợ nhìn nàng, trong ánh mắt đã không còn chút nào tình ý, mà trong mắt nàng cũng không còn nửa điểm cảm tình. Giờ chỉ có sợ hãi cùng hận thù giữa hai người.

Ngưng Yên hít sâu một hơi, mắt vẫn đỏ, cắn răng nâng cung tên, mũi tên nhắm vào hướng Thiệu Tứ Phương. Ánh mắt nàng lãnh liệt, lạnh lẽo như hàn băng, nghiêng răng nói: “Người nhất định phải chết.”

“Đừng. Đừng mà.” Thiệu Tứ Phương phát run, sợ hãi cả người lui về phía sau.

Ngưng Yên nhắm mục tiêu, bắn tên. Thiệu Tứ Phương đau đớn rú lên. Mũi tên bắn vào đầu gối phải của hắn, máu tươi phun ra.

“Ta. Ta sai rồi.” Thiệu Tứ Phương ôm chỗ chân bị thương kêu rên. “Nàng tha cho ta đi.” Thối lui đến bên chân Lôi Tiêu, lưng đụng tới sấp đao, hàn ý dày đặc lạnh đọng tóc gáy. Xong rồi, hắn xong rồi a.

Ngưng Yên thúc ngựa tới gần, lại nâng lên tên, ngắm mục tiêu.

Thiệu Tứ Phương kêu to: “Nàng tha cho ta. Ngưng Yên. Ngưng Yên, ngấm lại chúng ta trước đây —— a!” Lần này, tên bắn xuyên đầu gối trái của hắn. Thiệu Tứ Phương đau đến tê liệt ngã xuống.

“Chúng-ta-trước-đây?!” Ngưng Yên xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt hắn, lại cài tên, nhắm ngay vào người hắn. “Lúc người dùng đao của tay ta, lúc người nhục nhã ta, lúc người cười lạnh thương tổn ta, lúc người đem hàm mộng vòng tay đưa ột nữ nhân khác, thì người nghĩ tới chúng ta trước-đây-sao?” Vút một tiếng, Thiệu Tứ Phương rú lên đau đớn. Lại một mũi tên bắn xuyên qua vai hắn. Liên tục ba mũi tên, Thiệu Tứ Phương ngã vào giữa vũng máu.

“Đau. Đau quá.” Hấn rên rỉ.

“Người cũng biết đau?” Ngưng Yên cười lạnh. Nàng thật hận, trong lòng lửa hận cuồng đốt, thiêu cháy nàng đến đầu choáng mắt hoa. Nàng cúi đầu, cúi người, đầu mũi tên nhắm ở trước ngực Thiệu Tứ Phương.

“Ta đã nói rồi, muốn dùng máu thịt của người bồi đất mẹ. Thiệu Tứ Phương —— vĩnh biệt.”

“Ngưng Yên!” Hai tay của hắn bắt lấy mũi tên. “Ta xin nàng, ta van xin nàng, niệm tình ta còn có đứa con chưa ra đời, nàng tha ta đi. Ngưng Yên. Nàng nở lòng nào như vậy chẳng? Làm cho đứa trẻ vô tội vừa ra đời đã không có cha? Ngưng Yên, ta thừa nhận là ta hồ đồ ta đáng chết, ta xin nàng.”

“Yên tâm ——” Ngưng Yên ác ý lừa hắn nói. “Vợ của người cùng đứa trẻ vừa rồi đều bị ta giết rồi.”

Thiệu Tứ Phương nghe thấy, chấn động cả người. “Người, người thật ác độc!”

“Bọn họ lúc này đang chờ người gặp mặt, người an tâm đi thôi.”

Thiệu Tứ Phương kinh hãi, buông tay, không nghĩ tới Ngưng Yên lại hạ thủ được? Nàng từ lúc nào trở nên tàn nhẫn như vậy? Là vì hắn sao?

“Được, được, là ta tự gây nghiệp chướng không thể sống.” Hấn lệ nóng tràn mi, nhắm mắt lại, không phản kháng. “Người giết đi!” Dù sao cũng chạy không thoát, nàng ngay cả vợ hắn cùng đứa trẻ chưa ra đời đều giết, huống chi là hắn kẻ phụ lòng này?

Ngưng Yên cúi người, tên chĩa vào ngực hắn. Nàng kéo căng dây cung, một mũi tên này đâm xuyên tim hắn, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

Thiệu Tứ Phương rút cuộc cam tâm nhận lấy cái chết, nàng lại chần chờ, cánh tay kéo tên run rẩy kịch liệt.

Lôi Tiêu vẫn trầm mặc đứng một bên nhìn thấy tay nàng run lấy bầy, hỏi: “Nàng không đành lòng động thủ?” Tên súc sinh này hại nàng thật thê thảm, nàng còn chờ cái gì?

Ngưng Yên đăm mò hồi lạnh, nhìn chằm chằm kẻ phụ lòng. Lôi Tiêu nhìn thấy trong lòng tức giận, chẳng lẽ nàng vẫn còn tình cảm với Thiệu Tứ Phương? Hấn nói: “Để ta ——” giơ lên sấp đao, chém về phía Thiệu Tứ Phương.

“Không!” Ngưng Yên giữ lấy cổ tay hắn, cản lại thế hạ đao. “Đừng giết hắn.”

Lôi Tiêu cả giận nói: “Không nỡ để hắn chết?”

“Không phải.” Ngưng Yên lắc đầu.

“Thế thì còn chờ cái gì?” Nói xong, lại nâng đao muốn chém.

“Đừng ——” Lại bị nàng ngăn trở, Lôi Tiêu phát hỏa, hấn quăng đao xuống, tiến lên tóm lấy vai nàng, mặt phần nộ đỏ bừng, nổi gân xanh, hét lên vào Ngưng Yên: “Ngu xuẩn, lại vẫn muốn tha cho hắn? Nàng quên hắn đã hại nàng như thế nào sao?” Hấn tóm lấy cổ tay Ngưng Yên, lật lại làm lộ ra vết sẹo xấu xí, rổng lên với nàng: “Nàng nhìn cho rõ xem, nàng nhìn cho rõ xem!”

“Người điên rồi.” Ngưng Yên giãy giụa muốn thoát ra, hắn lại bắt lấy càng chặt hơn. Hấn trở nên thật đáng sợ, ánh mắt sắc nhọn khiến nàng phát run.

Lôi Tiêu gầm lên với nàng: “Nàng không tiếp nhận tình cảm của ta, bắt cáo nhi biệt, không phải là vì muốn giết hắn sao? Hiện tại vì sao không động thủ?”

Ngưng Yên rống lại: “Ngâm lại đứa trẻ vô tội!”

“Hừ!” Lôi Tiêu cười khẩy, ghen tị làm hắn điên cuồng, ánh mắt hắn nhìn nàng giống như chim ưng, lạnh lùng nói: “Thật là vì đứa trẻ? Hay là với hắn dư tình chưa xong?” Thanh âm rất nhẹ, lại lạnh khiến người phải phát run.

Nàng nghe xong, tâm bụi bại, vì sao ngay cả hắn cũng phải tổn thương nàng? Nàng hít sâu một hơi, đè nén cơn tức xuống, dùng thanh âm so với hắn còn lạnh hơn nói: “Nếu như thế thì sao?”

Ánh mắt Lôi Tiêu đột nhiên lóe lên, bụng dường như thiêu như đốt. Đả kích này quá lớn, làm tâm hần phảng phất như bị bóp nát.

Thiệu Tứ Phương thấy bọn họ tranh cãi ầm ĩ, vận sức muốn bỏ đi.

Lôi Tiêu trừng mắt nhìn Ngưng Yên, lại nói với Thiệu Tứ Phương: “Người nếu dám động, liền cứ thử xem xem.”

Ngưng Yên quăng cung tiễn, xoay người lên ngựa, quay ngựa chạy đi.

Ngưng Yên? Lôi Tiêu ánh mắt rét lạnh, nhún người bay vút lên ngựa, đoạt lấy dây cương, đem nàng vây giữa hai cánh tay. Hắc bào thấy thế, liền bám gót bọn họ mà đi.

Ánh tà dương đỏ rực, thảo trường ưng phi. Con ngựa phi nhanh, người cưỡi ngựa đang tranh chấp nhau, cực kỳ nguy hiểm.

“Người đi xuống!” Ngưng Yên muốn đoạt lại dây cương. Lôi Tiêu sợ nàng ngã xuống ngựa, một tay tóm chặt cương, một tay kia vây quanh hông của nàng. Bởi vì phần nộ, hần thúc ngựa phi băng băng.

Nàng kêu to: “Ta nói người đi xuống!”

Hần mặt lạnh lùng, không để ý tới.

Ngưng Yên cúi đầu cắn tay hần, ra sức cắn, hần vẫn như cũ không động đậy. Không đau sao? Nàng nhả ra. Trên đầu truyền đến thanh âm bi phẫn của hần ——

“Chán ghét ta như vậy?” Có thể nhẫn tâm cắn hần giết hần, lại không nỡ Thiệu Tứ Phương chết?

Ngưng Yên quay lại, hét lên với hần: “Đúng, chán ghét người!” Nàng khóc, rống hần. “Ta chán ghét ngay cả người cũng phải làm cho ta thương tâm! Ta chán ghét người ngốc đến cho rằng ta còn yêu hần!”

“Vậy nàng muốn ta nghĩ như thế nào?” Lôi Tiêu rống giận. “Ta nói hần không phải, nàng liền đâm ta! Hần tổn thương nàng, nàng cũng không để cho ta giết hần! Hần liền trọng yếu như vậy? Ta tính là cái gì?”

“Người ngu ngốc!”

Hần bạo rống: “Ta ngu ngốc, ta ngu ngốc!”

Ngưng Yên kinh ngạc ngây ngốc, phì cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười của nàng, hần kinh ngạc, kéo cương ghìm ngựa lại. Nàng quay đầu đang mỉm cười với hần, ánh lấp lánh trong mắt nàng làm hần tức giận nháy mắt hóa thành hư ảo, chỉ còn một trái tim điên cuồng đập, gõ mạnh vào lồng ngực. Nhìn nữ nhân này, đương nàng mỉm cười với hần, Lôi Tiêu tâm đều tan ra.

Phát hiện phần nộ của hần là vì ăn dấm chua(*) của Thiệu Tứ Phương, ai, nàng làm sao còn tiếp tục giận hần được?! Nàng vươn tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào mặt của hần, mơn trớn mắt hần, miệng hần, dịu dàng giải thích. “Ta không yêu hần, người không biết sao?”

(*) Dấm chua: ghen

Chẳng qua chỉ là chút lời nói nhỏ nhẹ lại dễ dàng trấn an lòng hần nóng vội, đem phát cuồng Lôi Tiêu trấn gắt gao. Nàng trong mắt tỏa ra âm áp, mặt khê biến hồng. “Nếu. đối với Thiệu Tứ Phương dư tình chưa xong, sao lại có thể đem thân cho người?” Ai, hần thật khờ a!

Lôi Tiêu ánh mắt kích động, ý nàng là. nàng yêu hần? Phải không? Hần nghe được nhiệt huyết sôi trào.

Nàng còn nói: “Ta thật muốn giết hần, không hạ thủ được là vì đứa trẻ vô tội, cũng bởi vì một nữ nhân khác. Giết hần dễ dàng, nhưng sẽ lại làm cho hai người tan nát cõi lòng. Lôi Tiêu, ta không giết hần, đều là bởi vì người.”

Lôi Tiêu khiêu mi, nghe mà hoang mang.

“Bởi vì người, ta quyết tâm báo thù mềm yếu rồi, nhất là sau khi người. ôm ta.”. Đúng vậy, tình ý lưu luyến làm cho nàng hận dần dần nhạt đi, phai đậm. Không yêu Thiệu Tứ Phương, cũng không lại hận thấu xương. Không để ý đến người kia, là vì đáy lòng nàng đã có ầm ập.

Lôi Tiêu cúi nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Cho nên nàng kì thực không giết Đường Uyển Uyển, nhưng lại thật sự dễ dàng tha cho hắn như vậy?”

“Bọn họ đã muốn cùng ta không có liên quan gì, không trọng yếu.” Mới vừa rồi bản Thiệu Tứ Phương ba tên, hẳn cho dù không chết, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. “Mà nay trong lòng ta, người so với hắn trọng yếu hơn, người không biết sao?” Nàng từ tận đáy lòng nói.

Lôi Tiêu tâm tình kích động, ý nghĩa lời của nàng —— hẳn rốt cục giành được lòng của nàng, khiến nàng nhận hắn rồi?!

Hắn không yên hỏi: “Nàng yêu ta sao?” Rốt cục hỏi ra miệng, muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn, nghĩ cả đời cùng nàng cùng nhau.

Ngưng Yên sắc mặt khẽ biến thành lần, thần sắc tối sầm. Trong mắt của hắn chờ mong rõ ràng như vậy, nhưng là —— nàng do dự. Yêu?

Yêu sao?

Nàng nghĩ đến yêu một người khổ, nghĩ đến Thiệu Tứ Phương phản bội, nghĩ đến đau khổ giữ lời thề ước, đợi đến cuối cùng lại là một đoạn kết cục không chịu nổi, còn có lời nói nhục nhã của Thiệu Tứ Phương.

Nàng dời tầm mắt, mệt mỏi thở dài, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ quay về Đại Lý.” Trở lại cố hương, rời xa yêu hận tình cừu, trở lại cuộc sống yên bình của nàng. Nàng mềm yếu rồi, thầm nghĩ quay về nơi chốn của riêng nàng ẩn trốn. Nàng không có dũng khí lại nhận tình ý của một người nam nhân nào.

Nghe thấy nàng trả lời, ánh mắt Lôi Tiêu đột nhiên tối sầm lại, nản chí buồn lòng, thoáng cái giống như bị người rút sạch khí lực.

Chung quy, nàng vẫn là ánh tân nguyệt nơi chân trời kia, hắn không thể có được. Mấy ngày này cố gắng, mệt mỏi truy đuổi, uống phí rồi.

Cảm nhận được hắn đau lòng, nàng ôm hắn, mặt chôn vào trong ngực hắn nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi.”

Nàng thanh âm thì lương chạm vào tim của hắn, Lôi Tiêu buông ra dây cương, ôm nàng, ngửi thấy của nàng hương khí. Hắn thật khổ sở, thật nản lòng! Vì sao nàng không chịu thử yêu hắn? Hắn tuyệt sẽ không giống Thiệu Tứ Phương, hắn sẽ không làm cho nàng thất vọng, sẽ không thương tổn nàng, nàng vì sao không thử nhận hắn?

Kết quả nàng không yêu Thiệu Tứ Phương, cũng không yêu hắn. Kết quả nàng cái gì cũng đều không cần, thầm nghĩ trốn về Đại Lý, cách hắn rất xa. Chờ nàng hồi quốc rồi, hắn còn có thể thấy nàng sao?

Nàng đi rồi, lưu lại hắn nên làm cái gì bây giờ? Tim của hắn đã không thể quay trở về lại như trước, vừa nghĩ tới nàng sẽ vĩnh viễn rời đi hắn, Lôi Tiêu điên cuồng.

“Ta sẽ không để nàng đi ——” Hắn rống giận, siết chặt nàng. Liền bắt nàng về trại, nhốt nàng, không cho nàng đi! Trong nháy mắt, Ngưng Yên cảm giác được cả người mình bị ôm chặt lấy.

Hắn ôm thật chặt, nàng thấy khó thở. “Lôi Tiêu?” Sắc mặt nàng đột biến, hay là hắn muốn. “Lôi Tiêu. A.” Mái tóc dài của nàng đột nhiên bị kéo chặt, miệng của hắn phủ lên của nàng, cường thế bá đạo hôn nàng, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng nàng, hỗn loạn của nàng hô hấp.

Lúc nàng cũng có phản ứng, hắn lại tóm vai nàng, đột ngột đẩy ra nàng. Hắn nhìn chăm chú ánh mắt nàng mê mang, còn có đôi môi bởi vì hắn hôn mà trở nên hồng nhuận, ngực hắn kịch liệt đập phồng. Sau đó, ánh mắt của hắn tối sầm, thần sắc nghiêm túc, giống như đã làm ra được quyết định khó khăn.

Tuy rằng có thể cưỡng bắt nàng đi, nhưng hắn vẫn là quyết định buông tay. Hắn khàn khàn nói: “Được, nàng trở về đi.” Lôi Tiêu đau lòng, đây là hắn đối với nàng lần cuối cùng ôn nhu, làm cho nàng tự do, rời đi hắn, làm cho bản thân mình cuối cùng cái gì cũng không có.

Nàng hai mắt ngân ngấn lệ. “Cám ơn. Lôi Tiêu, ta sẽ không quên ngươi.” Lời vừa ra khỏi miệng, tâm lại như trống rỗng. Đây là nàng muốn? Mới vừa rồi bị ôm đến muốn vỡ vụn, đến sau khi hắn bỗng đứng buông ra, thế nhưng lại cảm thấy lạnh quá.

Lôi Tiêu khuôn mặt rét lạnh, đem khổ sở đều thu dưới đáy lòng, cầm dây cương, thúc ngựa rong ruổi rời đi hoa uyển, xuyên qua bóng cây, hắc báo một đường theo sát, đến cuối sơn lâm, trước đường mòn, có người đang ở trên ngựa chờ.

“Đều giải quyết xong rồi?” Tôn Vô Cực cười chào đón. “Thiệu Tứ Phương đã chết?”

Ngưng Yên nói : “Ta không giết hắn.”

“Hả?” Tôn Vô Cực nhìn về phía sau nàng, Lôi Tiêu vẻ mặt ác liệt, không ổn! Cảm nhận thấy bọn họ không khí khác thường, hắn hỏi Ngưng Yên: “Kế tiếp có tính toán gì không?”

“Ta muốn quay về Đại Lý.”

“Vậy sao?” Hắn giống như sớm đã dự đoán được, nói: “Ta chuẩn bị nhân mã đưa ngươi hồi quốc.”

Ngưng Yên nghe xong, nói: “Đa tạ.”

Tôn Vô Cực hí mắt cười. “Không cần khách khí, đều là nhân mã của ngươi.” Ngưng Yên không hiểu ý tứ của hắn.

Tôn Vô Cực hướng bọn họ nói: “Thỉnh theo ta tới Thanh Hi biệt trang nghỉ ngơi một lát.” Hắn giật cương thúc ngựa, hướng Lôi Tiêu ném ra một câu: “Đao của ngươi đâu?”

Ngưng Yên kinh ngạc, nhìn lại Lôi Tiêu, hỏi: “Đao đâu?”

Lôi Tiêu trầm mặc, trong mắt hắn lộ ra ảm đạm thần sắc, nơi đó trộn lẫn chua xót cùng tịch mịch, làm nàng nhìn mà tan nát cõi lòng.

Quảng đi đao, chính là không cần. Hắn thúc bụng ngựa, siết chặt dây cương, đi sát tới Tôn Vô Cực.

Hắc báo gầm thấp một tiếng, quay đầu phi băng băng. Đó là bảo vật trân ái của chủ nhân, làm sao có thể vứt bỏ? Nó nhún người phi như bay, vội vã đi tìm sát đao.

Thanh Hi biệt trang, hiện giờ người đang ở tất cả đều là binh sĩ cùng trinh thám đến từ Đại Lý. Bọn họ được Tôn Vô Cực khoản đãi, mỗi ngày sung sướng vui vẻ như tiên, hơn nữa lại có hơn mười nữ tì cùng hạ nhân để bọn họ sai phái.

Cả bọn một đám đã quên thân phận cùng sứ mệnh của mình, giờ đều biến thành ông lớn hết. Béo béo, mập mập, đồ đồ, lười lười. Đêm nay lại là sinh ca tấu nhạc, một phòng vui thích, có người ngâm thơ đối nhau, có người ca hát, có người say ngã nhào trên mặt đất, có người cùng ca kỹ tán tỉnh, rượu say nhĩ hồng.

Trước đại sảnh chợt tiến đến một đoàn người. Có người nhận ra người tới, hét to một tiếng: “Công chúa?!”

Công chúa?! Công chúa! Thoáng chốc mọi người loạn cào cào, vội vàng chỉnh trang y phục, vội vàng mặc giày, vội vàng quỳ xuống, vội vàng buộc tóc, rất chặt vật.

Đội Ngưng Yên tiến vào đại sảnh, mọi người đã quỳ xuống đất, chợt dạ không dám ngẩng đầu.

“Các người.” Ngưng Yên nhận ra bọn họ, tất cả đều là người của vương phủ Đại Lý a! “Các người sao lại đều ở chỗ này?”

Mọi người hướng Ngưng Yên quỳ lạy, nhất tề hô: “Thuộc hạ đáng chết!”

Ngưng Yên quay lại, hỏi Tôn Vô Cực: “Bọn họ vì sao đều ở chỗ này?”

Tôn Vô Cực cười nói: “Ở xa tới là đều khách, chủ tất phải tận tình tiếp đãi.”

Ngưng Yên trợn mắt, hỏi: “Người đều đem bọn họ bắt tới nơi này?”

“Không không không, hiểu lầm, Tôn mỗ là MỖI bọn họ đến chỗ này ở mấy ngày, giờ không phải trả lại cho người sao?!” Hắc thu quạt chỉ binh lính quỳ phía dưới. “Nhìn thử xem, một đám lông tóc còn nguyên; đường vừa béo vừa khỏe, da dẻ hồng hào, thật khiến người thích a.”

Người quỳ bên dưới nghe xong, xấu hổ muốn tìm cái lỗ chui vào.

Tôn Vô Cực nói với binh lính Đại Lý đang quỳ trên mặt đất: “Công chúa các người hiện nay đã bình an trở lại, đợi đêm nay tổ chức tiệc tiễn biệt sau, ngày mai có thể khởi hành trở về Đại Lý.”

Vừa nghe thấy phải về Đại Lý, mọi người không vui mừng, ngược lại một trận thương tâm, ô. Tất cả đều luyến tiếc những ngày tiêu dao vui vẻ ở nơi này a.

Lôi Tiêu thấy bọn họ chủ tớ đoàn tụ, xoay người bước đi.

“Lôi Tiêu!” Tôn Vô Cực gọi lại hắc. “Người đi đâu vậy?”

Lôi Tiêu quay đầu, liếc mắt bi thương nhìn Ngưng Yên một cái, nói: “Quay về Hắc trại.” Nơi này đã không cần đến hắc.

Ngưng Yên ngơ ngẩn, nhìn hắc xoay người đi được tiêu sái, không chút nào lưu luyến. Nàng phân vân, thật muốn mở miệng gọi lại hắc, nhưng là gọi hắc làm cái gì? Nàng không muốn yêu hắc, như vậy cần gì phải để ý hắc quyết tuyệt mà đi!

Tôn Vô Cực ngăn lại Lôi Tiêu, cười hì hì nói với hắc: “Đừng nóng vội, đã tối rồi, muốn đi cũng ngày mai hãy đi. Ta đã chuẩn bị thịnh yến, chúng ta cùng nhau cho Ngưng Yên tiệc tiễn biệt, người ở lại thêm một ngày thôi.”

Ngưng Yên ngơ ngẩn nhìn bóng lưng bọn họ, ánh mắt định tại thân ảnh cao lớn kia. Hắc rốt cục đối với nàng lãnh đạm, hắc đã chết tâm rồi chứ? Đây chẳng phải là thứ nàng muốn sao. Nhưng là ngực thật sự rất khó chịu! Nàng ngơ ngác nhìn bóng dáng Lôi Tiêu, ngây người thật lâu.

“Công chúa?” Thạch Lựu tiến đến nghênh đón, đưa lên khăn, Ngưng Yên lúc này mới phát hiện mình khóc.

Yến tiệc tiễn biệt, binh lính ở bên ngoài đại sảnh ầm ỹ. Trong nội đường, Tôn Vô Cực, Lôi Tiêu, Ngưng Yên ba người cùng ngồi một chỗ, ca kỹ tấu đàn sáo, trên bàn bày rượu thịt khoản đãi, nhưng Lôi Tiêu trầm mặc, Ngưng Yên cũng không lòng dạ nào ăn uống, chỉ có Tôn Vô Cực mặt mày hớn hở, giục bọn họ uống rượu ——

“Say cũng chỉ là ham chút vui vẻ, có gì đâu mà phải ưu sầu? Nay thoải mái ngồi đây, cùng tha hồ mà uống rượu cho thỏa thích đi.”

Mọi người thay nhau nâng cốc, rượu quá tuần, Ngưng Yên thấy Lôi Tiêu chén rượu không, liền nhắc lên bầu rượu định giúp hắc rót rượu, đột nhiên một bàn tay che lại chén rượu, không cho nàng thay hắc rót rượu. Ngưng Yên ngẩng đầu, nhìn thấy Lôi Tiêu vẻ mặt lạnh lùng, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, chính mình cầm bát, bắt vò rượu, đổ rượu rồi uống.

Ngưng Yên bỗng dưng tâm siết chặt, ngơ ngác đặt xuống bình rượu.

Tôn Vô Cực thưởng thức vi diệu tình tứ giữa hai người họ, tiếp tục uống rượu. Trong lúc uống, hắc lải nhải kể bọn họ từ quen biết đến thành kẻ thù, sau lại quên hết ân oán trước kia, lại cùng giúp đỡ nhau. Trong lời nói thính thoảng nhắc đến Lôi Tiêu đối với Ngưng Yên tốt như thế nào, trả giá đủ loại, làm cho Ngưng Yên khó xử, Lôi Tiêu ảm đạm.

Cuối cùng hắc đề nghị. “Đợi uống xong chung rượu này, Tôn mỗ mang các người đến hậu viện. Ngưng Yên người không phải thích nhất là hoa sao? Hậu viện hoa sen đang nở rất đẹp, người nếu không chê, chúng ta dời tới.”

“Các người chậm dừng!” Lôi Tiêu thật mạnh đặt bát xuống, đứng dậy bước đi quay về khách phòng nghỉ ngơi.

Tôn Vô Cực hướng hần kêu: “Ê, chúng ta còn muốn cùng Ngưng Yên đi ngắm hoa a. Ta đã mời gánh hát ở hậu viện đặt sân khấu chờ mở xướng rồi. Lôi Tiêu? Hảo huynh đệ? Hảo huynh đệ à!” Đi rồi, thực đi rồi.

Ngưng Yên trông theo, quay đầu lại, mày khê chau, ánh mắt trống rỗng ngẩn ngơ nhìn mặt bàn, giống như mất hồn.

Tôn Vô Cực thở dài: “Lôi Tiêu dường như thực phiền lòng.”

Ngưng Yên đầu mày nhú chặt, khăn khăn nói: “Ta cũng đi nghỉ ngơi.” Bỏ xuống chén rượu đứng dậy bước đi.

Tôn Vô Cực gọi lại nàng: “Công chúa! Ta đã mời gánh hát a, ngắm hoa a, công chúa?! Công chúa à. . . .” Thực đi rồi. Tôn Vô Cực nở nụ cười, thật là, hai người kia là đang rứt rứt cái gì đâu?

Kết quả, nhân vật chính đều vắng mặt, hậu viện, chỉ còn mỗi Thanh La sát cùng một đội binh lính Đại Lý nghe hí khúc. Lính Đại Lý ngồi trên chiếu, thưởng thức tiết mục biểu diễn tiễn biệt bọn họ, than khóc thương tiếc sắp phải cáo biệt xa xỉ cuộc sống.

Cùng lúc đó, khách phòng phía đông, một con hắc báo ngậm đao, ngồi xổm ngoài cửa. Nó há miệng, đao rơi xuống đất, đánh ra một keng vang, kinh động Lôi Tiêu trong phòng, nhưng hần chỉ ngồi ở trước bàn, không ra mở cửa.

Hắc báo chờ lại chờ, bắt đầu nức nở với cánh cửa đóng chặt. Tiếng thương tâm nghẹn ngào nghe vào trong lòng Lôi Tiêu lại càng thêm sầu khổ.

Tiểu báo nức nở, thanh âm quanh quẩn ở chỗ hành lang. Trong sương phòng bên cạnh, Ngưng Yên nghe thấy, ra khỏi phòng, ló đầu nhìn — thấy hắc báo đứng ở bên ngoài phòng Lôi Tiêu, sắp đao nằm trên mặt đất.

Nàng đi qua, nhặt lên sắp đao, gõ cửa phòng vài cái, bên trong không một động tĩnh. Nàng khê gọi: “Lôi Tiêu.” Không thấy đáp lại, ở ngoài cửa đợi một lát. Cúi đầu, thấy ánh sáng chiếu ra khe cửa, hần hần là tỉnh. “Lôi Tiêu?”

Trong phòng, Lôi Tiêu dập tắt ánh nến, làm ình ngồi ở trong bóng tối. Kháng cự không muốn cùng nàng lại có cơ hội ở cùng một chỗ. Nếu lưu nàng không được, lại đối mặt nàng chính là làm ình càng thêm khổ sở. Nàng quyết định phải đi, lại tới đây tìm hần làm cái gì? Thương hại hần sao? Không, hần không cần thương hại.

Hần hiểu được lựa chọn của Ngưng Yên, nhưng không có cách nào ung dung nhìn nàng rời đi. Ôn nhu dùng hết, nhẫn nại cũng hao hết. Hần hiện tại chỉ cảm thấy mệt mỏi, cạn sạch sức lực đối mặt nàng, lại càng không nghĩ làm trái với bản thân, nói chút lời dối trá dễ nghe, trong lòng hần thậm oán nàng vô tình.

Đợi không thấy Lôi Tiêu mở cửa, Ngưng Yên đem sắp đao đặt ở cạnh cửa, khom người vỗ vỗ báo nhi. Báo nhi nhìn Ngưng Yên, chớp chớp mắt.

Nhìn bộ dáng vô tội của nó, nước mắt nàng bỗng dưng chảy xuống. Bỏ lại nó, trở về phòng của mình. Ngưng Yên đẩy ra cửa sổ, nhìn bầu trời đêm, lòng của nàng rối loạn không ngừng. Từ khi đi vào Trung Nguyên, liên tiếp bất trắc khiến nàng không thể tĩnh hạ tâm lại suy ngẫm tình cảm đối với Lôi Tiêu. Mà lúc này, đã phóng ra hận thù với Thiệu Tứ Phương, cáo biệt đoạn tình cảm ấp ủ ngày xưa, sắp lên đường trở về, nàng thế nhưng lại do dự.

Lúc Lôi Tiêu rút cục quay lưng lại, không nhìn cũng không để ý nàng, trầm mặc nhận quyết định của nàng, lòng nàng vì sao vẫn không thể bình tĩnh? Hần đã bỏ đi, điều mĩa mai là, nàng lại bắt đầu phỏng đoán tâm tình của hần, bắt chước suy nghĩ của hần, hần nghĩ cái gì đâu? Hần thực thương tâm sao? Lòng của nàng giống như bị ánh mắt thương tâm của hần bắt trói lại.

“Công chúa.” Thạch Lựu gõ cửa.

“Vào đi.” Ngưng Yên nói.

“Thạch Lựu đến giúp ngài chải đầu.” Thạch Lựu bưng một cái khay, phía trên là cao dưỡng tóc còn có lược bạch ngọc, đều là những thứ trước đây nàng hầu hạ Ngưng Yên.

Ngưng Yên ngồi vào trước gương đồng, nhìn ảnh phản chiếu trong gương.

“Công chúa, ngài thật gầy quá, là chịu rất nhiều ủy khuất sao?” Nàng thử hỏi. “Tên kia. Tên Hắc La sát kia, hẳn khi dễ ngài sao?” Nàng tò mò khoảng thời gian công chúa biến mất rồi cuộc đã đi nơi nào. Tò mò hơn là vì sao lúc trước bắt đi công chúa Hắc La sát lại đồng ý để công chúa quay về Đại Lý? “Công chúa?”

Ngưng Yên nhìn vào gương ngẩn người, không nói một câu.

Thạch Lựu lải nhải nói liên miên: “Bất luận thế nào cũng đã đều trôi qua. Chờ trở về Đại Lý, ngài chú ý điều dưỡng thân mình.”

“Thạch Lựu.” Ngưng Yên lấy đi lược trong tay Thạch Lựu. “Ta tự mình làm, người đi đi.” Nàng không muốn gặp người.

Thạch Lựu liền lui ra sau. Tóc Ngưng Yên xoa xuống sau vai, lại sờ sờ cổ của mình, nhắm mắt thở dài, nhớ lại khi đó tay hần, thân thể hần, thật ấm áp. Thật sự phải đi? Thực bỏ được hần?

Hần vì sao không cùng nàng nói lời từ biệt? Đứng ở ngay trước khi nàng rời đi lại làm cho nàng đi được khổ sở như vậy. Vừa nghĩ tới lúc nàng giúp hần rót rượu, hần lại che lại cái chén; nàng gõ cửa phòng hần, hần không để ý tới, Ngưng Yên trong lòng siết chặt, hai hàng thanh lệ không ngừng lao ra ngoài hốc mắt. Điều phải biệt ly, hần còn lạnh lùng như vậy, không thể nói chuyện cho tử tế sao? Không thể hòa khí mà chia tay sao? Không thể. hảo tự hảo tán sao?

Ngoài phòng, hắc báo nhìn cửa, đợi thật lâu cũng không thấy chủ nhân đi ra, phủ phục xuống, chân dề lên chuôi đao, ngủ.

Bầu trời âm u mịt mù, mặt vân hạ vũ. Sương sớm còn lan khắp đại địa, bọn lính chờ công chúa lên kiệu, ngân y hộ vệ đeo đao ngồi trên lưng ngựa trước kiệu.

“Một đường bảo trọng.” Tôn Vô Cực cười cùng Ngưng Yên công chúa nói lời từ biệt.

Ngưng Yên mặc cấm bào, hướng hần cười nói: “Có thời gian đến Đại Lý làm khách, để ta khoản đãi các người.” Nhìn trước nhìn sau, tìm không thấy thân ảnh của Lôi Tiêu. Nàng xoay người lên kiệu, ngồi xuống, tươi cười thu lại. Hần ở đâu? Liên nhãn tâm như vậy, không gặp mặt nàng một lần cuối cùng?

Thạch Lựu nhảy lên con ngựa trắng, hạ lệnh: “Khởi kiệu.”

Một đội nhân mã rời khỏi kinh thành, đi hướng đến biên cảnh. Gió thổi mây trôi, cát bay mù mịt, lại đến nơi lúc trước Lôi Tiêu cướp đi nàng, tiền phương sương mù dày đặc, Ngưng Yên vén màn kiệu, Thạch Lựu phóng ngựa chạy lại.

“Công chúa có gì phân phó?”

Ngưng Yên ở bên tai nàng phân phó vài câu, Thạch Lựu gật đầu, hạ nhanh mệnh lệnh. “Công chúa có lệnh, tốc độ chậm lại.”

Ngưng Yên nâng lên rèm kiệu, nhìn quanh con đường phía trước, không nén nổi lòng tìm kiếm thân ảnh cao lớn quen thuộc, nhưng nghênh diện nàng cũng chỉ có bầu không khí lạnh lẽo.

Cứ như vậy? Bọn họ cứ như vậy ly biệt? Ngưng Yên nắm chặt bệ cửa sổ —— Lôi Tiêu, ngay cả lần cuối một mặt cũng không tới gặp sao?

Nàng phiền muộn, buông màn kiệu, dựa vào bên trong kiệu, đột nhiên thoáng nhìn phía sau thấp thoáng bóng đen, giật mình, ló đầu ra nhìn lại. Trên đường hoang vu, giữa cát vàng cuộn cuộn, hắc báo đuổi theo, chạy như điên.

Ngưng Yên kêu to: “Ngừng kiệu!”

Cổ kiệu hạ xuống đất, không đợi Thạch Lựu tới đón, nàng vụt giật ra màn kiệu bước xuống. Nhìn đang chạy tới hắc báo, nhìn mà hai mắt đầm lệ.

Hắc báo ngoài miệng ngậm một đóa hoa hồng, chạy tới trước người nàng. Ngưng Yên ngồi xổm người xuống, nhìn báo nhi. Nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử của người đâu?”

Báo nhi chân trước đặt lên vai Ngưng Yên.

“Công chúa?” Hộ vệ khẩn trương, tiếp theo tất cả mọi người đều choáng váng, chỉ thấy hắc báo đem hoa hồng trong miệng giúi giúi vào vạt áo Ngưng Yên. Ngưng Yên nở nụ cười, nàng hiểu ý, cầm lấy hoa hồng, cài lên vạt áo. Báo nhi thấy, nức nở một tiếng, buông chân trước, từ trong miệng nhả ra cái gì đó, lăn đến trước chân Ngưng Yên.

Ngưng Yên giật mình, một viên mơ muối rơi xuống đất. Nàng nhặt lên, nắm ở trong lòng bàn tay, nhìn nhìn đến lệ không ngừng rơi. Nước mắt thấm ầm ướt muối mơ, hần. lại điều cho nàng một đóa hoa mới, tràn đầy sức sống bông hoa dạt dào chạy trên thân mơ.

Lôi Tiêu a, thật là, hại nàng lệ rơi như mưa! Hần một bộ dáng không hiểu cho nàng, còn luôn lãnh mặt nhìn, hóa ra là.

“Chủ tử của người đâu?” Ngưng Yên hỏi báo nhi, báo nhi nức nở, liếm liếm mặt của nàng, giống như thay cho chủ nhân cùng nàng nói lời từ biệt.

Hần không đến tiễn đưa là vì sợ thương tâm đi? Ai, người nam nhân này.

Ngưng Yên ôm báo nhi, hôn đỉnh đầu của nó, trở lại bên trong kiệu, cổ kiệu nâng lên, tiếp tục tiếp bước. Nhưng là lòng của nàng như bị ai siết chặt lấy, lại ngó đầu ra ngoài, liên tục như vậy, vẫn không thấy Lôi Tiêu, chỉ thấy báo nhi ngồi dưới đất, nhìn theo nàng rời đi.

Thật sự có thể cứ như vậy rời đi?

Rời xa tình yêu, có thể được đến bình yên? Không khổ sở, cũng sẽ không bị thương? Là như vậy phải không? Nàng có phải là làm sai cái gì không? Nàng có phải đã bỏ qua cái gì không?

Cái gì cũng không nhận, cũng không có được, nên cũng sẽ không thất vọng.

Nếu thật sự là như vậy, thì hiện tại vì sao lòng lại đau đến vậy? Vì sao khổ sở? Vì sao thương tâm?

Ngưng Yên nhìn muối mơ giữ trong lòng bàn tay, tưởng tượng ra tâm tình Lôi Tiêu lúc điều mơ, lệ rơi ầm ướt vạt áo, nàng liên tục gạt lệ, đến về sau tầm mắt cũng mơ hồ không rõ.

Nàng lấy xuống hoa hồng trên áo, đặt ở mũi người. Người thấy mùi hoa, nghĩ đến cùng Lôi Tiêu giữa biển hoa ôm nhau một đêm, lại nghĩ đến hần vì nàng mà làm hết thấy, nàng thật có thể bỏ hần đi? Sau này sẽ không chịu đủ tưởng niệm tra tấn?

Cách cổ hương càng gần, tâm càng giãy giụa. Ngưng Yên tay cầm hoa cùng muối mơ còn có tràn đầy hồi tưởng đột nhiên quát: “Ngừng kiệu!”

“Công chúa.” Thạch Lựu tiến đến, xuống ngựa, nâng công chúa hạ kiệu.

Ngưng Yên hỏi bọn lính: “Các người. có nghĩ ở lại Trung Nguyên?”

A? Mọi người hai mặt nhìn nhau, đột nhiên mãnh liệt gạt đầu.

“Chúng thần muốn ở lại Trung Nguyên a!” Đùa chứ, đều bị Tôn Vô Cực nuôi quen ăn ngon uống tốt, yêu muốn chết ngày sống tiêu dao vui vẻ, ai còn muốn trở về nơm nớp hầu hạ vua Đại Lý?

Ngưng Yên đem đóa hoa cài lại lên vạt áo, cười nói với mọi người: “Trở lại thanh Hi biệt trang.” Ai, thôi. Vong tình đã muốn vương, thật vất vả thoát ra một cái, ai ngờ lại làm cho Lôi Tiêu xông vào trong lòng.

Kỳ quái là, vừa ra quyết định này, lòng của nàng hốt nhiên lại như gương sáng, thở phào một hơi, ngược lại lại định hạ tâm lai. Đám người cực kỳ vui mừng, tốc tốc kịp trước khi trời tối quay trở về biệt trang.

Bọn hộ vệ nghĩ đến ăn no rượu say, Ngưng Yên nghĩ đến Lôi Tiêu, không biết khi nhìn thấy nàng thì hần sẽ là vẻ mặt thế nào? Chỉ tưởng tượng ra ánh mắt của hần lòng của nàng đã mềm nhũn, không ngừng mỉm cười.

Trên đường trở lại, giữa ánh chiều hôm, trên con đường vắng vẻ, nhìn thấy hắc báo, cũng nhìn thấy Lôi Tiêu.

Hắn cô đơn đứng giữa ánh chiều tà, đang khom người vỗ vỗ báo nhi, nghe thấy tiếng vó ngựa, hắn giật mình, quay đầu, ánh mắt run rẩy, hắc báo cũng nheo lại mắt.

Ngưng Yên?!

Cổ kiệu ở bên cạnh Lôi Tiêu dừng lại. Một bàn tay trắng trẻo nhỏ xinh nhấc lên màn kiệu, lộ ra kiều nhan, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười, đang nhìn hắn.

Hắn kinh ngạc không nói nên lời, bộ dáng không thể tin được.

Ngưng Yên cười hỏi hắn: “Tối hôm qua. chàng không phải trốn ở trong chăn khóc đấy chứ?”

Lôi Tiêu ngơ ngác nhìn nàng, đây là thật chẳng? Hắn không phải đang nằm mơ đi?

Ngưng Yên lộ đầu ra, tay chạm đến vạt áo hắn, sau đó hướng lên trên, xoa mặt hắn, hắn nhưng lại cảm động đến đỏ hồng mắt.

“Chàng bị ngốc sao?” Nàng tươi cười làm hắn hoa mắt thần mê.

Tay đè lại bàn tay tinh quái, nóng bỏng nhìn nàng. Ngưng Yên níu lấy áo hắn, bám lên trên người hắn, chủ động đưa lên môi thơm.

Hắn tim đập loạn nhịp, ôm lấy thân mình nàng, kéo vào trong ngực, cúi đầu hôn sâu nàng, làm cho hương thơm quen thuộc bao phủ chính mình.

Loại tâm tình mất mà tìm lại được này —— thật thỏa mãn nha!

10. Chương 10

“Đi ở vài ngày.”

“Là mấy ngày?” Tôn Vô Cực ý muốn giúp Lôi Tiêu hỏi cho rõ.

Ngưng Yên hơi ngạc nhiên, nhẹ cười, sau đó khẽ nói: “Để xem ở có quen hay không đã.”

Tôn Vô Cực hú lên một tiếng. “Thảm rồi! Ai, khẳng định ở không quen.”

“Làm sao mà biết?” Ngưng Yên hoang mang, truy vấn: “Nơi đó. không tốt sao?”

Lôi Tiêu hung tợn trừng mắt Tôn Vô Cực, tức giận đến nghĩ muốn cắt đứt cổ của hắn.

Tôn Vô Cực ha ha cười. “Hắc trại tốt lắm!” Nhận đến ánh mắt cảnh cáo của Lôi Tiêu lại vội vàng chêm vào một câu: “Vô cùng tốt.”

Ngưng Yên bắt gặp Lôi Tiêu liềm mạng nháy mắt với Tôn Vô Cực —— ừm, nhất định có gì đó kì quái, tốt nhất hỏi trước cho rõ ràng. Nàng hỏi Tôn Vô Cực: “Tốt là tốt như thế nào?”

Tôn Vô Cực liên tục cam đoan. “Cam đoan cho người đại khai nhãn giới, đi không uống phí.”

Nàng vẫn là không yên lòng, thử hỏi: “Rất hảo lánh sao?”

“Là có chút ẩn mật.” Muốn trèo qua hai quả núi cao, vượt qua rất nhiều sơn động, đi qua mấy đường ngầm, chủ trạch xây dưới lòng đất, chắc chắn, hắn hoài nghi Ngưng Yên ở quen mới lạ.

“Hoa cỏ có nhiều không?” Ngưng Yên thử ở trong đầu tưởng tượng chỗ ở của Lôi Tiêu.

“Chim chóc mãnh thú tương đối nhiều.”

“Vậy thì, còn người thì sao? Sống ở nơi đó có mấy người?”

Lôi Tiêu ho khan vài tiếng, xấu hổ.

Tôn Vô Cực cố gắng nhịn cười, vẻ mặt đứng đắn. “Người hử? Đã có vị kia bên cạnh người kìa!”

“A?” Nhất thời không hiểu ý, nàng hỏi Lôi Tiêu: “Ý hần là.”

Lôi Tiêu mặt cứng ngắc, thanh âm của hần nghe qua giống như hít thở không thông. “Hắc trại. chỉ có ta một người.”

“A?” Ngưng Yên kinh hô.

Tôn Vô Cực lại chêm vào một câu. “Còn có rất nhiều động vật, không buồn đâu.”

Ngưng Yên bật cười. “Được được được, nói cho ta biết có động vật nào, đừng dọa ta.”

Lôi Tiêu càng quẫn.

Tôn Vô Cực vui đến điên rồi. Hần khấn cấp muốn bỏ đá xuống giếng giới thiệu Hắc trại, thưởng thức vẻ mặt Lôi Tiêu càng ngày càng quẫn bách.

“Chẳng phải là chỉ có mấy con gấu thôi.” Tôn Vô Cực nhẹ nhàng băng quơ.

Ngưng Yên kinh hãi. “Gấu? Gấu?!” Trời ơi!

“Ừ, còn có năm con báo nữa.”

“Báo?” Ông trời!

“Còn lại đều là tầm thường cả.” Tôn Vô Cực nháy mắt mấy cái.

“Nói nghe một chút xem.” May quá, thứ khùng bố nhất cũng qua rồi.

“Sói.”

“Sói?!” Cái này gọi là “tầm thường”?!

“Lợn rừng.”

“Lợn-rừng!” Giờ phút này Hắc trại trong đầu Ngưng Yên tràn ngập hình ảnh dã thú rống đến rống đi, gầm tới gầm lại, cắn tới cắn lui, phi tới phóng đi.

“Đáng yêu nhất đúng là bọn khỉ. Khắp núi toàn là khỉ to khỉ bé, đủ để bảo vệ Hắc trại an toàn.”

Nghe thế, Ngưng Yên đã không còn muốn nói gì nữa. Trời xanh ơi! Lôi Tiêu là từ chỗ nào mà ra vậy?

Sợ Ngưng Yên thất vọng, Lôi Tiêu vội vàng giữ chặt tay nàng nói: “Đừng sợ, chúng nó toàn bộ nghe ta, mà ta. nghe lời nàng, cho nên.”

Cho nên? Ngưng Yên khiêu mi. Việc lạ nha, Lôi Tiêu lại có thể nói ra lời nói êm tai như vậy.

Cho nên? Tôn Vô Cực lớn tiếng hỏi: “Cho nên huynh là muốn nói mình rất yêu rất yêu Ngưng Yên, cho nên cầu xin nàng đừng bỏ rơi huynh?”

Oanh! Lôi Tiêu đỏ bừng mặt, Ngưng Yên cười hạnh phúc, ba người uống rượu ăn cơm, vui vui vẻ vẻ.

Đương lúc Lôi Tiêu, Ngưng Yên, Tôn Vô Cực ba người uống rượu mua vui, vô cùng khoái hoạt tiêu dao, ở trong Tiết gia trang có một nữ nhân đang khóc.

Đường Uyển Uyển khóc đến mắt sưng đỏ, chỉ cần liếc nhìn đến trượng phu ở trên giường liền lại bật khóc. Quỷ y nằm trên giường bên cạnh, nhìn thấy nữ nhi thương tâm, vô cùng áy náy.

Đường Uyển Uyển khóc nức nở nói: “Đại phu nói chân Tứ Phương bị phế đi, không bao giờ có thể đi được nữa.”

Quỷ y oán hận nói: “Cha nhất định giúp con báo thù!”

“Thật sự?” Đường Uyển Uyển nhìn lại phụ thân.

Quỷ y gật đầu. “Thật sự.”

“Vậy cha nhanh đi chết đi ——” Uyển Uyển bắt lấy bội kiếm trên tường, ném cho phụ thân.

“Uyển Nhi?” Quý y đầu tiên là kinh ngạc, sau đó phần nộ. “Con dám kêu cha.”

“Đúng vậy, cha không phải là phải giúp con báo thù sao? Giật dây Tứ Phương lang tâm cầu phé đi thương tổn Ngưng Yên công chúa, là cha! Bắt chàng giúp nhân giống đoạt hồn hoa hại người, cũng là cha! Vì con đường làm quan của cha, vì dã tâm của cha, cha hại chàng thành đến như vậy, cuối cùng nhà cũng bị hủy, chân cũng bị phé đi, cha, cha thỏa mãn rồi chứ? Mà nay ngay cả Thánh chủ cũng không để ý đến cha, vì sao? Cha có nghĩ tới hay không, đây là báo ứng!” Ngưng Yên không đuổi tận giết tuyệt, đã là đại ban ân rồi.

Quý y bị mắng há mồm không nói gì, vừa tức vừa giận, thoát nhìn càng già nua yếu ớt.

Thiệu Tứ Phương hôn mê, nghe thấy tiếng tranh cãi, sợ tới mức rú lên: “Đừng. Ngưng Yên. Cầu xin nàng.”

Đường Uyển Uyển thấy thế, lại thương tâm khóc lên.

Quý y ôm lấy nữ nhi, thấp giọng an ủi. “Cha. Cha sẽ tìm người chữa khỏi chân của hần, cha cam đoan với con. Uyển Uyển, đừng khóc.”

Ba năm sau ——

Từ sau khi Hắc trại có nữ chủ nhân liền sửa chữa lại phòng ốc, nhưng giờ là xây trên mặt đất. Mảnh thú vẫn hoàn hành như cũ, nhưng là có thêm vài tên gia đình. Trước sau nhà trồng đầy hoa, mùi hương làm đậm đi mảnh thú nhuệ khí. Bồ công anh như tuyết rơi trên không trung phấp phới. Có một đứa trẻ ở giữa đồng cỏ đang khóc nỉ non, một con hắc báo ở bên cạnh hần đang quay cuồng trên đồi hoa, ép tới hương hoa tứ tán. Đứa bé nằm trong tã lót khóc không ngừng, tiếng khóc vang vọng đưa tới một người vạm vỡ.

Hần đi tới, thân mình hắc báo nhổm dậy, ào ào chạy tới tả khiêu hữu triền hần.

Hần cúi xuống nhìn đứa bé, ánh mắt dịu dàng cùng vết sẹo khiến người ta sợ hãi trên mặt hần cực không tương xứng, khóe miệng nhưng lại hiện lên nụ cười hiền lành. Hần ôm lấy đứa bé, bàn tay thô to nhẹ nhàng lau đi khóe mắt nước mắt của con. Đứa bé ngừng khóc, lẳng lặng nhìn hần, bàn tay xinh xinh bắt lấy ngón cái của hần, đứng lên, hần nở nụ cười.

Ôm đứa bé, dẫn theo hắc báo, đi về hướng biển hoa tìm kiếm ái thê.

Nàng khuất bóng đứng giữa biển hoa, ánh sáng chiếu lên mái tóc dài như thác của nàng, chiếu lên xiêm y màu đỏ trên người nàng. Hần đi đến hướng nàng, của hần âu yếm nữ tử hình như có cảm ứng, xoay người lại, nhìn hần, cười đến quỵên rũ.

Hần cảm thấy lòng mềm nhũn, giống như tuyết. Hần đứng ở trước mặt nàng, để nàng đặt vòng hoa lên trên đầu đứa bé.

Nàng hỏi: “Kiển Kiển ngoan không?”

“Nó khóc không ngớt.”

Khóe mắt đứa trẻ còn vương lại nước mắt, nàng cúi đầu, hôn đi nước mắt. “Không khóc, mẹ ôm ôm.” Nàng ôm đứa bé, nam nhân ôm nàng.

Hần cười nói: “Tôn Vô Cực tới thăm chúng ta.”

Ngưng Yên hừ nói: “Tên kia đến đây chắc chắn không có chuyện gì tốt, nhất định là muốn chàng giúp đỡ cái gì.”

Lôi Tiêu cười nhẹ, gió thổi đến, hoàng hôn chiếu lên bóng lưng bọn họ. Hắc báo lao vụt đi, tối rồi, nên trở về ổ.

Nơi nào đó khói bếp lượn lờ, Triệu đầu bếp bị Lôi Tiêu bắt đến đang sai phái hạ nhân chuẩn bị bữa tối.

“Lại là cá chua cay?” Có cái nam tử áo xanh cầm quạt dựa vào cửa phòng bếp, nhíu mày oán giận. “Thật là, mấy lần đến, mấy lần ăn cá chua cay.”

Đầu bếp Triệu xấu hổ, cười ngây ngô. “Tôn gia, ta còn chuẩn bị món khác.”

“Ồ? Cái gì?”

“Bánh hoa sơn trà.”

Tôn Vô Cực tặc lưỡi, có phần không cho là đúng. “May là ta mang theo rượu với thức ăn.” Tên Lôi Tiêu này nha, còn như vậy cùng Ngưng Yên công chúa sống tiếp, sợ ngay cả vung dao như thế nào cũng đều quên. Nhìn xem Hắc trại này, đều sắp bị hoa che lấp hết, hẳn thiếu chút nữa không nhìn ra được đường đến.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười của trẻ con, Tôn Vô Cực xoay người đi ra ngoài phòng, cười nhìn lão hủ. Chỉ thấy Lôi Tiêu tay trái ôm đứa bé, tay phải dắt Ngưng Yên, chắc, thật một cái gia đình hạnh phúc nha.

“Lôi Tiêu, huynh đệ tới thăm huynh.”

“Người tiểu tử này, lại muốn cầu chàng đi làm gì đây?” Ngưng Yên cười trách móc, nhận lấy đứa bé, để bọn họ đi đàm chuyện nam nhân với nhau.

Giang hồ lại phát sinh chuyện gì? Thánh chủ bên kia tới tìm Ma La giáo phiên toái sao? Nàng không quan tâm, tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống, đùa với đứa trẻ trong lòng, tiểu gia hỏa hồng nộn nộn này, sờ lên thật mềm mại nha.

“Ngoan nha.” Ngưng Yên dỗ đứa nhỏ, yêu hận tình cừu đã qua cách nàng thật xa thật xa, mà nay trong lòng nàng chỉ có tràn đầy yêu.

Chỗ khói bếp, trong đại sảnh đương lúc Tôn Vô Cực cùng Lôi Tiêu nghị luận sự vụ trong giáo, Tôn Vô Cực nói cho Lôi Tiêu một chuyện thú vị ——

“Thiệu Tứ Phương bị Ngưng Yên bắn đứt đôi chân kia, đến bây giờ còn chưa có khởi sắc.” Hắn hưng trí bưng bưng nói. “Quý y phái người lên đến cầu xin ta chuyển lời cho Mộ Dung Biệt Nhạc cầu hắn chữa bệnh.”

“Không cần giúp sức sinh kia!” Nghĩ tới hắn tra tấn Ngưng Yên, lưu lại cho hắn sống đã là thiên đại ban ân.

“Không không không.” Tôn Vô Cực phe phẩy quạt. “Chúng ta làm người muốn từ bi tích thiện, lấy ơn báo oán. Quý y đáp ứng giúp ta làm vài chuyện, cho nên ta không đành lòng a, tìm Mộ Dung Biệt Nhạc giúp đỡ.”

Lôi Tiêu mới không tin Tôn Vô Cực thực từ bi như thế. Hắn khẳng định bức Quý y giúp Ma La giáo làm rất nhiều sự.

“Như vậy, chữa khỏi rồi?” Tính đến, đôi chân kia cũng tàn đã ba năm.

“Ai, ta là đáp ứng nói giúp cho Quý y tìm Mộ Dung huynh hỗ trợ.”

“Sau đó thì sao?” Lôi Tiêu hỏi.

“Sau đó, ta phái người chuyển lời tới Mộ Dung Biệt Nhạc, bảy ngày sau huynh ấy gửi lại một phong thư cho ta.”

“Huynh ấy nói như thế nào?”

“Huynh ấy ở trong thư viết ——” Tôn Vô Cực nghiêm mặt, bắt chước bộ dạng nghiêm túc của Mộ Dung Biệt Nhạc, nói : “Thiệu Tứ Phương không phải người, bò trên mặt đất là đủ rồi.” Nói xong, bọn họ ngửa đầu cười to, cộng ly chúc mừng.

Không lâu sau, Ngưng Yên ôm đứa bé trở về, cùng nhau ngồi, mọi người thoải mái chề chén, tán gẫu lại rất nhiều chuyện cũ.

Tên tiểu tử Tôn Vô Cực kia lại nhắc lên, Lôi Tiêu lúc trước là như thế nào vội vã vội vã phải cứu Ngưng Yên, còn như thế nào vì Ngưng Yên mà phát cáu phát cáu với hắn, rút dao kề cổ, Bảo Hi thì bị Lôi Tiêu dọa sợ tới mức tè ra quần.

Tôn Vô Cực hưng trí dạt dào, hứng thú liên tiếp nói, Lôi Tiêu nghe được xấu hổ, cúi đầu uống rượu liên tục. Ngưng Yên mỉm cười, trong lòng ấm áp, nàng nhắc bầu rượu, giúp Tôn Vô Cực rót đầy rượu, cùng hắn cụng ly, làm cho hắn cảm thoải mái.

Đầu bếp Triệu cùng người hầu bưng một bàn đồ ăn lên. Hắc Báo tiến vào phòng bếp, gặm lấy một cái đùi gà lại đây, nằm dưới chân bàn ăn, sau đó, nghe thấy tiếng trẻ con khanh khách cười, hắc Báo chui ra khỏi bàn, ngẩng đầu, thấy chủ tử đang mỉm cười gãi gãi đầu đứa bé, nó ánh mắt tối sầm lại, ghen tị, chạy tới bên chân bọn họ giục giục. Ra sức cộ, ra sức giục, rốt cục có người phát hiện nó.

Ngưng Yên duỗi tay xuống xoa gáy báo nhi. Nó híp lại mắt, thật hạnh phúc nha!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-la-sat>